

Autoarea bestsellerului *Anna și sărutul francezesc*

Stephanie Perkins

Lola
și
băiatul de treabă
din vecini

Lola Nolan nu crede în modă... crede în deghizări. Cu cât mai scumpă costumația – mai strălucitoare, mai absurdă, mai neobișnuită – cu atât mai bine. Dar chiar dacă stilul Lolei este scandalos, ea e o fiică ascultătoare și-o prietenă cu planuri mari de viitor. Totul e aproape perfect (inclusiv iubitul ei rocker sexy), până în clipa în care spaima vieții ei devine realitate: gemenii Bell, Calliope și Cricket, se întorc în cartier. Când Cricket – inventator talentat – pășește din umbra surorii lui gemene și revine în viața Lolei, ea trebuie în sfârșit să facă pace cu sentimentele-i de o viață pentru vecinul de alături.

© Destinée Blau

Stephanie Perkins (www.stephanieperkins.com)

a lucrat întotdeauna cu cărțile – mai întâi ca librar, apoi ca bibliotecară, și acum ca romancieră. Într-o recenzie recentă, *Kirkus Reviews* îi lauda romanul de debut, *Anna și sărutul francezesc*, declarând: „Dialog spumos, personaje inedite și o mulțime de interacțiuni incitante... Fanii lui Sarah Dessen vor saluta încântați o altă autoare care combină cu eleganță dragostea și realismul.” Stephanie locuiește cu soțul ei, în munții din Carolina de Nord, Statele Unite.

Jacket photography © 2011 by Michael Frost
Cover design by Kristina Duewell
and Jeanine Henderson

EPICA

Stephanie Perkins
*Lola și băiatul de treabă din
vecini*

Traducere din limba engleză și note de
CRISTINA JINGA

Pentru comenzi și informații vă rugăm contactați:

Editura EPICA

Str. Vasile Lucaciu, nr. 115, sector 3

București, cod poștal 030693

Tel/Fax: 021.327.64.69

E-mail: vanzariedituraepica.ro

office@edituraepica.ro

Magazinul virtual și blog:

www.edituraepica.ro

ISBN: 978-606-93335-7-0

Format: 16/54x84

Coli tipo: 20

Tiparul executat la:

Fedprint

tipografia

Editor: ANCA EFTIME
Tehnoredactare computerizată: EPICA DTP

Lola and the Boy next door

Copyright © 2011 by Stephanie Perkins

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română sunt rezervate Editurii EPICA.

ISBN: 978-606-93335-7-0

București, 2014

La prețul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează
Uniunii Scriitorilor din România
cont nr. R044 RNCB 5101 0000 0171 0001,
BCR Unirea, București

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PERKINS, STEPHANIE

Lola și băiatul de treabă din vecini/Stephanie
Perkins; trad.: Cristina Jinga.

— București: Epica, 2014 ISBN 978-606-93335-7-0 I.
Jinga, Cristina (trad.)

821.111(791)-31 135.1

Capitolul unu

Am trei dorințe simple. Chiar nu cer prea mult.

Prima este să particip la balul de iarnă al școlii costumată în Maria Antoaneta. Vreau o perucă atât de pompoasă, cât să poată fi și colivie pentru o pasăre, și o rochie atât de amplă, încât să nu pot să intru în sala de bal decât pe niște uși duble. Iar eu o să-mi țin fustele atât de sus, când îmi voi face apariția, încât să-mi arăt perechea de bocanci de armată cu talpă groasă, ca toată lumea să poată vedea că, sub volănașe, sunt o dură punk-rock.

A doua este ca părinții mei să fie de acord cu iubitul meu. Ei nu-l pot suferi. Nu-i pot suferi părul oxigenat, cu rădăcinile permanent negre, și nu-i pot suferi nici brațele, care sunt tatuate la încheieturi cu pânze de păianjen și stele. Ei spun că sprâncenele lui sunt condescendente, iar zâmbetul lui e mai degrabă compătitor. Și îi enervează să-i audă muzica bubuind din dormitorul meu și s-au săturat să se tot certe cu mine pe seama interdicției de a ieși din casă, ori de câte ori mai scap să mă duc să văd trupa lui cântând în cluburi.

Și a treia dorință?

Să nu-i mai văd niciodată, niciodată, niciodată pe gemenii Bell. În vecii vecilor.

Dar mai bine vorbesc despre iubitul meu. Îmi dau seama

că nu e cool să-ți dorești aprobarea părinților, dar, pe bune, viața mea ar fi mult mai ușoară, dacă ei ar accepta că Max este acela. Ar însemna sfârșitul restricțiilor penibile, sfârșitul telefoanelor de control, din oră în oră, la întâlniri și – lucrul cel mai bun – sfârșitul momentelor penibile din timpul meselor din sânul familiei.

Adică, de exemplu, sfârșitul dimineților ca cea de acum.

— Încă o gofră, Max?

Tatăl meu, Nathan, împinge teancul rumenit de gofre peste masa noastră veche de fermă către iubitul meu. De fapt, nu e o întrebare. E un ordin, pentru ca părinții mei să-și poată continua interogatoriul, înainte să plecăm noi doi. Răspлата noastră pentru că participăm la această gustare de dinainte de prânz? O mult mai relaxată duminică după-amiază, cu mai puține verificări telefonice.

Max ia două și se servește singur cu siropul de casă de zmeură și piersici.

— Mulțumesc, domnule. Incredibile, ca de obicei.

Își toarnă sirop cu atenție, câte o picătură în fiecare pătrat, în pofida aparențelor, Max e grijuliu din fire. Tocmai de aceea niciodată nu bea sau nu fumează iarbă sămbătă seara. Nu vrea să apară la noi la masă mahmur, ceea ce ar fi, bineînțeles, exact ce-ar aștepta părinții mei. Dovada depravării.

— Mulțumește-i lui Andy! face Nathan semn din cap spre celălalt tată al meu, care conduce o plăcintărie, chiar aici în casa noastră. El le-a gătit.

Max niciodată nu ratează prilejul:

— Delicioase. Vă mulțumesc, domnule. Lola, tu te-ai

săturat?

Mă întind și brățărilor de bachelită înșirate vreo cincisprezece centimetri pe brațul meu drept se ciocnesc unele de altele.

— Mda, cam de-acum vreo douăzeci de minute.

Mă întorc și insist pe lângă Andy, candidatul cel mai probabil să ne lase să plecăm devreme:

— Haide... putem pleca acum?

El clipește inocent.

— Mai vrei suc de portocale? Frittata?

— Nu.

Mă lupt să nu mă bosumflu. Bosumflarea nu e plăcută.

Nathan înjunghie o altă gofră.

— Deci, Max, cum merge cu lectura cărții *Statele lumii*?

Când Max nu e un zeu al rockului indie punk de garaj, lucrează pentru Districtul Orașului San Francisco. Pe Nathan îl sâcâie că pe Max nu îl interesează deloc colegiul. Dar ceea ce nu pricepe tata este că Max e realmente scriitor. Citește cărți complicate de filosofie, scrise de oameni cu nume pe care eu nici nu le pot pronunța, și vizionează nenumărate documentare politice încrâncenate. Eu cu siguranță n-aș putea polemiza cu el.

Max zâmbește politicos, iar sprâncenele lui negre se ridică puțin.

— La fel ca și săptămâna trecută.

— Și formația? întrebă Andy. Parcă trebuia să vină un director de la o casă de discuri, vineri, nu?

Iubitul meu se încruntă. Tipul de la studioul de înregistrări nu se mai arătase. Max îl pune în schimb la

curent pe Andy cu viitorul album Amphetamine, în vreme ce Nathan și cu mine schimbăm priviri încruntate. Fără îndoială că tata e dezamăgit că, încă o dată, n-a găsit nimic care să-l incrimineze pe Max. În afară de treaba cu vârsta, bineînțeles.

Ceea ce reprezintă adevăratul motivul pentru care părinții mei îl urăsc pe iubitul meu.

Nu pot suporta faptul că eu am șaptesprezece ani, iar Max, douăzeci și doi.

Dar eu cred neabătut că vârsta nu contează. De altfel, nu sunt decât cinci ani, cu mult mai puțin decât diferența dintre părinții mei. Deși n-are rost să le atrag atenția asupra acestui aspect sau asupra faptului că iubitul meu are aceeași vârstă pe care a avut-o și Nathan când au început să se întâlnească părinții mei. Asta n-ar face decât să-i stârnească mai tare. „*Eu poate că aveam vârsta lui, dar Andy avea treizeci*”, spune mereu Nathan. „Nu era adolescent. Și amândoi avuseserăm mai mulți iubiți înainte, destulă experiență de viață. Nu poți sări direct în lucrurile astea. Trebuie să ai grijă.”

Dar nu-și amintesc cum e să fii tânăr și îndrăgostit. Bineînțeles că pot sări direct în lucrurile astea. Când e vorba de cineva ca Max, fraieră aș fi să n-o fac. Cea mai bună prietenă a mea crede că e amuzant și ciudat că părinții mei sunt atât de severi. La urma urmei, n-ar trebui un cuplu de homo să înțeleagă mai bine tentațiile reprezentate de un iubit sexy, ușor periculos? Gândirea asta e atât de departe de adevăr, încât e dureros. Nu contează că eu sunt fiica perfectă. Nu beau, nu consum

droguri și n-am fumat niciodată. Nici măcar nu le-am ciocnit mașina – nici măcar nu pot conduce, așa că ei nu sunt nevoiți să plătească rate mari la asigurări – și am o slujbă decentă. Am note bune la școală, la mai toate materiile. Mă rog, în afară de biologie, dar refuz să disec fetusul de porc din principiu. Și n-am decât o gaură de cercel în fiecare ureche și nici măcar un tatuaj. Încă. În plus, nu mă simt deloc stingherită să-mi îmbrățișez părinții în public.

Mai puțin când Nathan aleargă și poartă o bentiță de transpirație. Pentru că, zău.

Îmi strâng farfuriile de pe masă, sperând să grăbesc astfel lucrurile. Azi, Max m-a invitat într-unul dintre localurile mele favorite, Grădina de Ceai Japoneză, și apoi mă va duce cu mașina la serviciu, pentru schimbul de seară. Și, să sperăm, între două opriri, vom petrece puțin timp foarte plăcut împreună, în Chevy Impala '64 a lui.

Mă sprijin de blatul bufetului de bucătărie, visând la mașina lui Max.

— Sunt șocat că nu și-a luat chimonoul pe ea, zice Nathan.

— Ce?

Urăsc când mă fură gândurile și îmi dau seama că oamenii au vorbit despre mine.

— Pijamalele chinezești la Grădina de Ceai Japoneză, continuă el, arătând spre pantalonii mei roșii, mătăsoși. Ce-o să spună lumea?

Eu nu cred în modă. Cred în ideea de te costuma. Viața e prea scurtă ca să fii aceeași persoană în fiecare zi. Îmi dau

ochii peste cap, ca să-i arăt lui Max că îmi dau seama că părinții mei se poartă jalnic.

— Micuța noastră travestită, zice Andy.

— Le port pentru că sunt noi.

Li smulg farfuria și arunc resturile în castronul lui Betsy. Ochii acesteia se fac mari și aspiră bucățelele de gofră cu un singur *bap* mare, câinesc.

Numele complet al lui Betsy este Cerurile către Betsy¹ și am salvat-o de la adăpost, acum vreo câțiva ani. E o corcitură, de talia unui golden retriever, dar de culoare neagră. Eu am vrut un câine negru, pentru că Andy a decupat odată un articol dintr-o revistă – el întotdeauna decupează articole, de regulă despre adolescente care mor din cauza unei supradoze, sau contractează sifilis, sau rămân gravide și abandonează școala – despre cum câinii negri sunt întotdeauna ultimii adoptați de la adăposturi și, prin urmare, cel mai probabil de-a fi eutanasiați. Ceea ce este categoric Rasism Canin, dacă mă întrebați pe mine. Betsy e numai inimă.

— Lola, și-a luat Andy mutra serioasă, nu terminasem de mâncat.

— Atunci ia-ți o altă farfurie.

— *Lola!* sare Nathan, iar eu îi dau lui Andy o farfurie curată.

Mă tem că se pregătesc să transforme asta într-o Problemă, în fața lui Max, când ei observă că Betsy mai

¹ În original, Heavens to Betsy, care este și numele unei formații americane de indie-punk, înființată în 1991.

cere gofre.

— Nu, îi spun eu lui Betsy.

— Ai plimbat-o azi? mă întreabă Nathan.

— Nu eu, Andy.

— Înainte să încep să gătesc, zice Andy. E gata pentru încă o tură.

— De ce n-o duci tu la o plimbare, până terminăm noi cu Max? întreabă Nathan.

— Asta-i încă un ordin, nu o întrebare.

Arunc o privire spre Max, iar el închide ochii, de parcă nu-i vine să creadă că ei recurg iarăși la trucul ăsta.

— Dar, tată...

— Niciun dar. Tu ai vrut câine, tu o plimbi.

Asta e una dintre cele mai enervante replici ale lui Nathan. Cerurile către Betsy se presupunea că o să fie a mea, în schimb ea a avut tupeul să se îndrăgostească de Nathan, ceea ce ne scoate din pepeni, pe Andy și pe mine, la nesfârșit. Noi suntem cei care o hrănim și o plimbăm. Iau săculeții biodegradabili și lesa – cea pe care eu am brodat inimi și păpuși rusești, matrioșka –, iar ea deja e căpiată.

— Da, da. Haide.

Îi arunc lui Max o altă privire de scuză, după care Betsy și cu mine ieșim pe ușă.

Sunt douăzeci și două de trepte de la veranda noastră până la trotuar. Oriunde te duci în San Francisco, ai de-a face cu trepte și dealuri. E neobișnuit de cald afară, așa că, în afară de pantalonii mei de pijama și brățelele de bachelită, mai port un tank top. De asemenea, mi-am pus ochelarii gigantici cu rame albe, Jackie O, o perucă brunetă

cu păr lung și cu vârfurile verde-smarald, și cipicii de balet negri. *Adevărați* cipici de balet, nu balerini care doar seamănă cu cipicii de balet.

Hotărârea mea de Anul Nou a fost să nu mai port niciodată aceeași costumație de două ori.

Soarele mă încălzește plăcut pe umeri. Nu contează că e august, fiindcă din cauza golfului temperatura nu se schimbă prea mult tot timpul anului. E întotdeauna plăcut. Azi sunt recunoscătoare pentru vremea specifică locului, întrucât asta înseamnă că nu va trebui să-mi iau un pulover la întâlnire.

Betsy face pipi pe minusculul dreptunghi de iarbă din fața casei victoriene de culoarea levănțicii de alături – întotdeauna face pipi aici, lucru cu care eu sunt foarte de acord – și mergem mai departe. În pofida părinților mei pisălogi, sunt fericită. Am o întâlnire romantică cu iubitul meu, un program de lucru grozav cu colega mea de muncă preferată și încă o săptămână de vacanță de vară.

Urcăm și coborâm dealul care desparte strada mea de parc. Când ajungem acolo, un gentleman coreean cu un trening verde plușat ne salută. Face tai chi între palmieri.

— Bună, Dolores! Cum a fost de ziua ta?

Domnul Lim e singura persoană, în afară de părinții mei (când sunt supărați) care îmi spune pe nume. Fiica lui, Lindsey, este prietena mea cea mai bună; locuiesc câteva străzi mai încolo.

— Salut, domnule Lim. A fost de vis!

Ziua mea a fost săptămâna trecută. A mea e cea dintâi din toată clasa, ceea ce îmi place la nebunie. Îmi dă un plus

de maturitate.

— Cum merge restaurantul?

— Foarte bine, mulțumesc. Toată lumea cere *galbi*² de vită săptămâna asta. La revedere, Dolores! Salutări părinților tăi!

Numele meu e de doamnă bătrână, din pricină că am fost botezată după una. Stră-străbunica mea, Dolores Deeks, a murit cu vreo câțiva ani înainte să mă nasc eu. A fost bunica lui Andy și a fost nemaipomenită. Genul de femeie care purta pălării cu pene și mergea la marșurile de proteste civile. Dolores a fost prima persoană căreia Andy i-a mărturisit că e homosexual. Avea treisprezece ani. Au fost foarte apropiați, iar când ea a murit, i-a lăsat lui Andy casa. Acolo locuim noi acum, în casa victoriană verde-mentă a stră-străbunicii Dolores, din cartierul Castro.

Lucru pe care nu ni l-am fi permis niciodată fără generosul ei testament. Părinții mei câștigă destul pentru un trai îndestulat, dar nici pe departe ca vecinii. Casele bine întreținute de pe strada noastră, cu cornișele decorative ale mansardelor și ornamentele extravagante de lemn, toate vin din bani moșteniți. Inclusiv casa de culoarea levănțicii de alături.

Numele meu e, de asemenea, și al parcului, Misiunea Dolores. Nu e o coincidență. Stră-străbunica Dolores a fost numită după misiunea din vecinătate, care a fost numită după un pârâu ce se chema *Arroyo de Nuestra Senora de los*

² Una dintre cele mai populare mâncăruri coreene: costițe (de zgârci) ușor dulci, la grătar, cu ceapă, usturoi și sos de soia.

Dolores. Asta se traduce ca „Pârâul Stăpânei noastre a întristării”. Pentru că, nu-i așa, cine n-ar vrea să fie numită după un deprimant curs de apă? E, de asemenea, și o stradă importantă aici numită Dolores. E ciudat, într-un fel.

Eu mai degrabă sunt o Lola.

Plimbarea lui Betsy e pe terminate, și ne îndreptăm spre casă. Sper că părinții meu nu l-au torturat pe Max. Pentru cineva atât de tupeist pe scenă, e practic un introvertit în afara ei, iar aceste reuniuni săptămânale nu sunt ușoare pentru el. „Am crezut că a avea de-a face cu un tată protector este destul de rău”, a zis el, odată. „Dar doi? Tații tăi or să-mi mănânce zilele, Lo.”

Un camion folosit la mutări hurducăie pe lângă noi și asta mi se pare ciudat, pentru că deodată – cât ai clipi – buna mea dispoziție e înlocuită de neliniște. Grăbim pasul. Max trebuie să fi trecut dincolo de stinghereală acum. Nu pot să explic, dar cu cât mă apropii de casă, cu atât mai rău mă simt. Un scenariu oribil mi se învârtește prin minte: părinții mei, atât de neobosiți în a pune întrebări, încât Max hotărăște că nu merit eu să mai treacă el prin așa ceva.

Speranța mea e ca, într-o bună zi, când o să fim împreună de mai mult de o vară, părinții mei să-și dea seama că el este acela și vârsta n-o să mai fie o problemă. Însă, în pofida inabilității lor de a vedea acum acest adevăr, nu sunt proști. Discută cu Max pentru că se gândesc că, dacă îmi interzic să-l mai văd, o să fugim pur și simplu în lume. Eu o să mă mut la el în apartament și o să-mi iau o slujbă de dansatoare goală sau dealer de LSD.

Ceea ce e mai mult decât eronat.

Dar deja alerg, târând-o pe Betsy pe deal în jos. Ceva nu e în regulă. Și sunt convinsă că se întâmplă – fie Max a plecat, fie părinții mei l-au încolțit într-o ceartă aprinsă despre lipsa de perspectivă din viața lui –, când ajung pe strada mea și totul se lămurește.

Camionul de mutare.

Nu masa în familie.

Camionul de mutare.

Dar sunt sigură că mașina aparține altui chiriaș. Trebuie, întotdeauna e așa. Ultima familie, perechea aceea ce mirosea ca parmezanul Baby Swiss și colecționa ciudățenii medicale, precum ficăți deshidratați în formaldehidă și modele supradimensionate de vagine, plecase în urmă cu o săptămână. În ultimii doi ani, se perindase un șir neîntrerupt de chiriași și, de fiecare dată când plecau, fără voia mea mă simțeam bolnavă până soseau cei noi.

Pentru că dacă *de data asta se mutau ei înapoi?*

Am încetinit, ca să mă uit mai bine la camion. E cineva afară? Nu observasem vreo mașină în garaj când trecusem mai devreme pe acolo, dar îmi făcusem un obicei să nu mă holbez la casa de alături. Fără îndoială, erau doi oameni în fața mea, pe trotuar. Mi-am mijit ochii și am descoperit, cu un amestec de tulburare și ușurare, că erau doar ajutoarele de la firma de mutări. Betsy smucește de lesă, iar eu îmi reiau pasul de plimbare.

Sunt sigură că nu am de ce să mă îngrijorez. Care ar fi motivele?

Numai că... *întotdeauna* e un motiv. Cărașii ridică o

canapea albă din spatele camionului și inima mea bate mai puternic. O recunosc? Am stat vreodată pe ea? Dar, nu. N-o știu. Arunc un ochi în camionul supraîncărcat, căutând ceva familiar, și nu dau decât de un maldăr de mobilier modern masiv, pe care nu-l mai văzusem niciodată înainte.

Nu sunt ei. N-au cum să fie ei.

Nu sunt ei!

Rânjesc cu gura până la urechi – un zâmbet prostesc, care mă face să arăt ca un copil și pe care, în mod normal, nu-mi dau voie să-l afixez – și le fac cu mâna hamalilor. Ei mormăie și mă salută, din cap. Ușa garajului casei levănțică e deschisă, iar acum sunt ferm convinsă că mai devreme nu era. Cercetez mașina și ușurarea mea crește. E o mașină de familie, argintie, pe care n-o recunosc.

Salvată. Din nou. Este o zi fericită.

Betsy și cu mine dăm buzna înăuntru.

— Masa s-a terminat! Hai să mergem, Max.

Toată lumea se uită pe fereastra din față, din living.

— Se pare că avem din nou vecini, zic eu.

Andy se arată surprins de veselia din glasul meu. N-am vorbit niciodată despre asta, dar el știe că s-a întâmplat ceva, acolo, acum doi ani. Știe că îmi fac griji să nu se întoarcă ei, că mă agit în fiecare zi când se mută cineva alături.

— Ce? rânjesc eu din nou, dar apoi mă opresc, conștientă de prezența lui Max.

Mă potolesc.

— Ăă, Lo? Nu i-ai văzut, din întâmplare, nu-i așa?

Îngrijorarea lui Andy e emoționantă. Îi dau drumul lui

Betsy din lesă și o șterg în bucătărie. Hotărâtă să grăbesc lucrurile și să plecăm odată, adun rapid ultimele farfurii de pe masă și mă îndrept cu ele spre chiuvetă.

— Nu! râd eu. De ce? Au alt vagin de plastic? O girafa împăiată? O armură medievală... ce-i?

Toți trei se uită fix la mine.

Simt un nod în gât.

— Ce s-a întâmplat?

Max mă cercetează cu neobișnuită curiozitate.

— Părinții tăi spun că știi familia.

Nu. NU.

Cineva spune altceva, dar nu mai înregistrez cuvintele. Picioarele mă duc spre fereastră, în vreme ce creierul meu țipă la mine să mă întorc cu spatele. Nu se poate să fie ei. Nu era mobilierul lor! Nu era mașina lor! Dar oamenii își mai cumpără lucruri noi. Ochii mei sunt pironiți pe ușa de alături, când iese cineva pe verandă. Farfuriile din mâinile mele – *De ce naiba mai am încă farfuriile de la masă?*

— Se sparg de podea.

Pentru că iat-o pe ea.

Calliope Bell.

Capitolul doi

— E la fel de frumoasă ca la televizor.

Împung în ciudată în bolul cu prăjituri și biscuiți crocanți de orez aflat pe masă.

— La fel de frumoasă ca întotdeauna.

Max ridică din umeri.

— E în regulă. N-ai de ce să te ambalezi.

Oricât de liniștită sunt de declarația lui de neimpresionare, nu-i destul ca să mă abată de la gândurile mele. Stau dărâmată lângă balustrada casei de ceai rustice și o adiere de vânt plutește peste bazinul ca oglinda de lângă noi.

— Nu înțelegi. Ea e *Calliope Bell*.

— Ai dreptate. Nu înțeleg.

Ochii lui se întunecă în spatele ramelor groase ale ochelarilor Buddy Holly. Țasta e un lucru pe care-l avem în comun – vederea proastă. Ador când își poartă ochelarii. Rockerul dezlănțuit se combină cu tocilarul sexy. Nu-i poartă decât atunci când nu e pe scenă sau doar dacă interpretează un număr acustic. Caz în care ochelarii adaugă tușa necesară de sensibilitate. Max e întotdeauna conștient de fizicul lui, ceea ce unii ar putea considera vanitate, dar eu îl înțeleg pe deplin. N-ai decât o șansă ca să faci o primă impresie bună.

— Dă-mi voie să mă lămuresc, continuă el. Când voi erați în primul an de liceu...

— Când eu eram în primul an. Ea e cu un an mai mare.

— Okay, când tu erai în primul an... ce? A fost rea cu tine? Și tu ești încă supărată din pricina asta?

Fruntea i se încrețește, ca și când i-ar lipsi jumătate de ecuație. Ceea ce e adevărat. Și n-am de gând să-i umplu eu spațiile lipsă.

— Da.

El pufnește.

— Atunci trebuie să fi fost ceva foarte nasol, dacă ai

spart tu farfuriile alea din cauza asta.

Îmi luase cincisprezece minute să curăț mizeria făcută. Cioburi de porțelan și bucățele de frittata de ouă, prinse între crăpăturile dușumelei de lemn de esență tare și sirop lipicios de zmeură și piersici împrăștiat ca sângele pe plinte.

— Nici n-ai idee.

Mă opresc la atât.

Max își toarnă o altă ceașcă de ceai de iasomie.

— Și atunci de ce-ai idolatrizat-o?

— N-am idolatrizat-o atunci. Doar când eram mai mici.

Ea era... fata asta splendidă, talentată, care se întâmpla să fie și vecina mea. Vreau să spun, ieșeam împreună când eram mici, ne jucam cu păpușile Barbie și ne închipuiam fel și fel. Dar m-a durut când s-a întors împotriva mea, asta-i tot. Nu pot să cred că n-ai auzit despre ea, adaug eu.

— Scuze. Nu prea mă uit la patinaj artistic.

— A fost de două ori la Campionatul Mondial. Medalii de argint? E cea mai mare speranță olimpică de anul ăsta.

— Scuze, zice el din nou.

— A fost și pe cutiile de Wheaties³.

— Fără îndoială vândute la un întreg dolar și nouăzeci și nouă de cenți pe eBay; își împinge genunchiul într-al meu pe sub masă. Cui naibii-i pasă?

Am oftat.

— Îi iubeam costumele. Volanele de șifon, mărgelele și

³ Cereale supranumite „micul-dejun al campionilor”, pe a căror cutie se folosesc imagini de atleți renumiți.

cristalele Swarovski, fustele minuscule...

— Fuste minuscule? Max dă pe gât restul de ceai.

— Și avea grație, și postură, și încredere.

Îmi îndrept umerii.

— Și părul acela, perfect lucios. Pielea aceea perfectă.

— Perfect e supralicitat. Perfect e plictisitor.

Zâmbesc.

— Adică nu crezi că eu sunt perfectă?

— Nu. Ești adorabil de excentrică și nu mi-ai plăcea altfel. Bea-ți ceaiul.

După ce termin, mai facem o plimbare. Grădina de Ceai Japoneză nu e mare, dar compensează prin frumusețe. Flori parfumate în culori de giuvaieră sunt armonizate cu plante complicat tunse, în nuanțe calme de albastru și verde. Aleile șerpuiesc pe lângă statuile budiste, bazinele koi, o pagodă roșie și un pod de lemn în formă de lună. Singurele sunete sunt cântecul păsărilor și declicul discret al aparatelor de fotografiat. E tihnit. Magic.

Dar cel mai bun lucru?

Are cotloane ascunse, perfecte pentru sărutări.

Am găsit cea mai potrivită bancă, intimă și ferită, iar Max mi-a luat capul în mâini și mi-a apropiat buzele de ale lui. Asta așteptasem. Săruturile lui sunt blânde și violente, în același timp, cu miros de gumă de mestecat mentolată și de țigări.

Ne-am întâlnit toată vara, dar tot nu sunt obișnuită cu el. Max. *Iubitul meu*, Max. În seara în care ne-am întâlnit fusese prima oară când părinții mei mă lăsaseră să mă duc la un club. Lindsey Lim era la baie, așa că am fost temporar

singură, cocoțată cu nervozitate pe zidul aspru de beton de la Verge. El a venit drept la mine de parcă o mai făcuse de o sută de ori înainte.

— Mă scuzi, a zis. Trebuie să fi observat că m-am uitat lung la tine în timpul spectacolului.

Asta era adevărat. Se uitase lung și mă entuziasmase, cu toate că nu crezusem. Micul club era aglomerat și s-ar fi putut uita la oricare dintre fetele ahtiate care dansau pe lângă mine.

— Cum te cheamă?

— Lola Noian.

Mi-am aranjat tiara și m-am mișcat în pantofii mei cu talpă groasă.

— Lo-lo-lo-lo Lo-la, mi-a cântat Max, ca în melodia celor de la Kinks.

Vocea lui groasă era răgușită de la spectacol. Purta un tricou negru, simplu, despre care aveam să descopăr curând că era uniforma lui. Pe dedesubt, umerii îi erau lați, brațele musculoase, și imediat i-am zărit tatuajul care avea să devină preferatul meu, ascuns în adâncitura cotului său stâng. Tizul lui din *Where the Wild Things Are*⁴. Băiețelul în costum de lup.

Era cel mai atrăgător tip care vorbise vreodată cu mine. Propoziții semicoerente mi se rostogoleau în cap, dar nu mă puteam ține după niciuna îndeajuns cât s-o pot rosti.

⁴ Carte ilustrată pentru copii, publicată în 1963 de scriitorul și ilustratorul american Maurice Sendack. A fost ecranizată de mai multe ori și a primit numeroase premii.

— Ți-a plăcut spectacolul?

A trebuit să-și ridice vocea ca să se audă peste Ramones, care începuseră să bubuie dinspre boxe.

— Ați fost grozavi, am strigat eu. N-am mai văzut trupa ta până acum.

Am încercat să zbier această a doua parte degajat, ca și când nu-i mai văzusem doar trupa lui până atunci. N-avea de unde să știe că era prima oară în viața mea când mă aflam la un concert.

— Știi. Te-aș fi remarcat. Ai vreun iubit, Lola?

Joey Ramones îi ținea isonul, cântând în spatele lui: *Hei, fetițo. Vreau să fiu iubitul tău.*

Băieții de la școală nu erau niciodată atât de direcți. Nu că aveam eu prea multă experiență, ci doar câteodată, vreun prieten, de câte o lună, ici și colo. Cei mai mulți băieți sunt fie intimidați de mine, fie mă consideră o ciudată.

— De ce te interesează? mi-am ridicat eu bărbia în sus, cu încrederea la cote amețitoare.

Fată drăguță. Vreau să fiu iubitul tău.

Max s-a uitat la mine de sus până jos și colțul gurii i s-a ridicat într-un zâmbet.

— Vad că deja trebuie să pleci.

A făcut semn din cap și, când m-am întors, am dat cu ochii de Lindsey Lim, cu gura larg căscată. Numai o adolescentă poate arăta atât de penibil și de surprinsă. Oare Max își dădea seama că noi eram încă la liceu?

— Deci, de ce nu-mi dai numărul tău de telefon? a continuat el. Mi-ar plăcea să te mai văd.

Trebuie să fi auzit cum îmi bătea inima, când am răscolit prin conținutul poșetei mele: gumă de mestecat cu aromă de pepene, bilete vechi de film, rețete de burrito vegetarian și un curcubeu de sticlucțe de oją. Am scos un marker, dându-mi seama prea târziu că numai copiii și fanii itineranți ai muzicienilor poartă markere după ei. Din fericire, el n-a părut deranjat.

Și-a întins încheietura mâinii.

— Aici.

Îi simțeam respirația caldă pe ceafa când i-am scris cu markerul pe piele. Mâna mi-a tremurat, dar am reușit cumva să i-l scriu clar, cu linii groase, sub tatuaj. Apoi el a zâmbit – acel zâmbet specific, doar din colțul gurii – și a plecat printre corpurile nădușite spre barul slab luminat. Mi-am îngăduit pentru un moment să mă uit lung în urma lui. În pofida numărului meu de telefon, eram sigură că n-aveam să-l mai văd.

Dar chiar a sunat.

Evident, a sunat.

S-a întâmplat peste alte două zile, când eram în autobuz și mă duceam spre muncă. Max a vrut să ne întâlnim la Haight, să luăm prânzul, iar eu aproape c-am murit refuzându-l. M-a întrebat ce făceam în ziua următoare. Tot la lucru. Și atunci m-a întrebat dar în următoarea, iar mie nu-mi venea să cred că el insista. Da, i-am spus. *Da*.

Purtam o rochie roz soda-fountain⁵, tip chelneriță, și părul meu natural – sunt brunetă, culoarea obișnuită – era

⁵ Model adolescentin, fără mâneci, cu fiista cloș foarte amplu, până la genunchi.

prins în doi melci, ca niște urechi de Mickey Mouse. Am mâncat falafel și am descoperit că eram amândoi vegetarieni. El mi-a spus că nu avea mamă, iar eu i-am spus că, la drept vorbind, nici eu. Și apoi, când mi-am șters ultimele firimituri de la gură, el mi-a spus așa:

— Nu există un mod politicos să întrebi, așa că o să fiu direct. Câți ani ai?

Trebuie să fi făcu o moacă îngrozitoare, fiindcă Max a părut șocat, în timp ce mă chinuiam să aleg un răspuns potrivit.

— Hmm? Chiar atât de rău?

Am hotărât că tragerea de timp era cea mai bună tactică.

— Tu câți ani ai?

— Exclus. Tu, prima.

Iar amânare.

— Tu câți crezi?

— Cred că ai o față drăguță, care te arată mai tânără decât ești. Și nu vreau să te insult în niciun fel, așa că va trebui să-mi spui.

Asta-i adevărat. Fața mea e rotundă, obrații sunt „buni de ciupit”, iar urechile îmi ies în afară mai mult decât mi-ar plăcea. Mă lupt cu machiajul și garderoba. Mă ajută și corpul meu plinuț. Dar mă pregăteam să-i spun adevărul, pe bune, când el a început să ghicească.

— Nouăsprezece?

Am clătinat din cap.

— Mai mare sau mai mică?

Am ridicat din umeri, dar a înțeles unde băteam.

— Optsprezece? Te rog, spune-mi că ai optsprezece.

— Bineînțeles că am optsprezece, am zis eu și-am împins coșulețul de plastic gol la o parte.

Din exterior păream o regină a gheții, dar înăuntru mă fâstâceam toată.

— Aș mai fi aici, altminteri?

Ochii lui de culoarea ambrei s-au îngustat neîncrezători, iar panica mi-a crescut.

— Deci tu câți ani ai? am întrebat din nou.

— Mai mulți decât tine. Ești la colegiu?

— O să fiu.

Într-o bună zi.

— Deci încă locuiești cu ai tăi?

— Câți ani ai? l-am întrebat, pentru a treia oară.

El s-a strâmbat.

— Am douăzeci și doi, Lola. Și probabil n-ar trebui să purtăm această conversație. Îmi pare rău, dacă aș fi știut...

— Sunt legală.

Și imediat m-am simțit stupidă.

A urmat o pauză lungă.

— Nu, a zis Max. Ești periculoasă.

Dar zâmbea.

A trebuit încă o săptămână de întâlniri prietenești până l-am convins să mă sărute. Cu siguranță era interesat, dar îmi dădeam seama că-l făceam să se simtă neliniștit. Nu știu de ce, asta mă făcea pe mine și mai îndrăzneată. Îmi plăcea Max așa cum nu mai plăcusem pe cineva de ani buni. De doi ani, ca să fiu mai exactă.

S-a întâmplat la biblioteca publică și ne-am întâlnit acolo pentru că Max o socotise un loc sigur. Dar când m-a văzut –

rochie scurtă, ghete înalte – a făcut ochii mari într-o expresie pe care deja o recunoșteam ca pe o neobișnuită etalare a emoției.

— Ai putea vâri un om de treabă în bucluc, a zis el.

Am întins mâna spre cartea lui, dar l-am atins în schimb pe băiatul în costum de lup. Stăpânirea lui de sine a slăbit.

— Lola, m-a avertizat el.

Eu l-am privit nevinovată.

Și atunci a fost când m-a luat de mână și m-a dus departe de mesele sălii de lectură, între rafturile unde nu era nimeni. M-a lipit cu spatele de biografii.

— Ești sigură că vrei asta?

O tachinare în glasul lui, dar privirea îi era serioasă.

Palmele mi-au asudat.

— Firește.

— Nu sunt un băiat cuminte, și-a mai făcut un pas spre mine.

— Poate nici eu nu sunt o fată cuminte.

— Nu. Tu ești o fată foarte cuminte. Asta-mi place la tine.

Și, cu un singur deget, mi-a ridicat fața spre a lui.

Relația noastră a progresat rapid. Eu am fost cea care a încetinit lucrurile. Părinții mei puneau întrebări. Nu mai credeau că îmi petrec atâta vreme cu Lindsey. Și știam că nu era bine să-l mint pe Max, înainte ca lucrurile să meargă mai departe, așa că i-am dezvăluit vârsta mea reală.

Max a fost furios. A dispărut vreo săptămână și aproape că pierdusem orice speranță, când a sunat din nou. A spus că era îndrăgostit. Eu i-am spus că va trebui să-i cunoască pe Nathan și pe Andy. Ideea de a-mi întâlni părinții îl fee să

nu fie în apele lui – tatăl lui e alcoolic, mama lui l-a părăsit când avea cinci ani –, dar a fost de acord. Atunci au fost plasate restricțiile pe capul nostru. Și apoi, săptămâna trecută, la aniversarea celor șaptesprezece ani ai mei, mi-am pierdut virginitatea în apartamentul lui.

Părinții mei cred că am fost la grădina zoologică.

Și de atunci, ne-am mai culcat o dată împreună. Și nu sunt tâmpită în chestiunile astea; nu vreau să am deziluzii romantice. Am citit destul cât să știu că durează o vreme până devine plăcut pentru fete. Dar eu sper să se schimbe mai curând.

Sărutatul e fantastic, așa că sunt sigură c-o să se întâmple.

Numai că, astăzi, nu mă pot concentra la buzele lui. Le-am așteptat toată după-amiaza, dar acum, când sunt aici, mintea mea e-n altă parte. Sună clopote în depărtare – de la pagodă? din afara grădinii?

— Și tot ce pot gândi e *Bell. Bell. Bell*⁶.

S-au întors. În dimineața asta erau doar trei, Calliope și părinții ei. Niciun semn de frații ei. Nu că m-ar deranja să-l văd pe Aleck. Dar pe celălalt...

— Ce-i?

Tresar. Max se uită la mine. Când ne-am oprit din sărutat?

— Ce-i? întreabă el din nou. Unde ești?

Mușchii ochiului mi se zbat.

— Îmi pare rău, mă gândeam la serviciu.

⁶ Bell, în limba engleză, clopot.

Nu mă crede. Asta e problema când ți-ai mințit iubitul în trecut. El oftează frustrat, se ridică și își vâără o mână în buzunar. Știu că învârte bricheta între degete.

— Îmi pare rău, spun din nou.

— Las-o baltă. Se uită la ceasul de pe telefonul lui. E timpul să plecăm, oricum.

Drumul până la Royal Civic Center 16 e liniștit, în afară de Clash duduind în boxele mașinii. Max e cu capsă pusă, iar eu mă simt vinovată.

— Mă suni mai târziu? întreb.

El dă din cap și oprește mașina, dar știu că tot sunt într-o situație dificilă.

De parc-aș fi avut nevoie de încă un motiv să-i urăsc pe gemenii Bell.

Capitolul trei

Șefa mea rearanjează solnițele. Face asta cu o alarmantă frecvență. Sala de cinematograf e într-o pauză dintre filmele de seară, iar eu mă folosesc de prilej să-mi frec bine uleiul de floricele de porumb de pe părul brațului.

— Încearcă ăsta, îmi întinde ea un șervețel umed pentru bebeluși. E mai bun decât un șervet de pânză.

Eu accept cu un sincer mulțumesc. În pofida faptului că e nevrotică, Anna e colega mea preferată de la muncă. E un pic mai mare decât mine, foarte frumoasă și tocmai a început școala de film. Are un zâmbet vesel – cu o mică strungăreață între dinții din față – și o şuviță groasă, platinată, în părul ei șaten-închis. E foarte șic. În plus,

Întotdeauna poartă un lăntişor cu o mărgea de sticlă în formă de banană.

Îmi plac cei care poartă câte un accesoriu care spune ceva.

— Țsta de unde naiba l-ai mai scos? o întrebă singura cealaltă persoană din spatele tejghelei.

Sau, mai precis, de pe tejghea, unde absurd de atrăgătorul ei iubit, cu accent englezesc, stă cocoțat.

El este celălalt lucru care-mi place la Anna. Oriunde se duce ea, el o urmează.

Face semn din cap spre șervețelul umed.

— Ce altceva mai ai prin buzunare? Cârpe de praf? Spray de mobilă?

— Ia vezi, zice ea, să nu-ți frec eu brațele *tale*, Etienne.

El rânjește.

— Câtă vreme o faci în intimitate...

Anna e singura persoană care-i spune pe nume. Noi, ceilalți, îi spunem pe numele de familie, St. Clair. Nu știu de ce. E doar o curiozitate. S-au mutat recent aici, dar s-au întâlnit anul trecut la Paris, unde au terminat liceul. Paris. Aș fi în stare de crimă să mă duc la școală la Paris, mai ales dacă sunt tipi ca Etienne St. Clair pe acolo.

Nu că l-aș înșela pe Max. Doar zic. St. Clair are niște ochi căprui superbi și părul ciufulit artistic. Deși e puțin cam scund pentru gustul meu, cu vreo palmă mai scund decât iubita lui.

El e la colegiu la Berkeley, dar în pofida faptului că nu muncește nicăieri, petrece tot atât de mult timp aici, la cinematograful, cât în partea cealaltă a golfului. Și pentru că

e frumos și încrezut și sigur pe el, toată lumea îl place. În doar câteva ore, a reușit să-și vâre nasul prin toate zonele angajaților fără niciun protest din partea direcțiunii.

Genul ăsta de farmec personal e impresionant. Dar asta nu înseamnă că vreau să aud despre frecatul lor în intimitate.

— Tura mea se încheie într-o jumătate de oră. Vă rog, așteptați până părăsesc eu zona, înainte de a dezvolta subiectul.

Anna zâmbește spre St. Clair, care îi scoate uriașa insignă cu *Întreabă-mă despre clubul cinofililor! de pe vesta ei cafenie de serviciu.*

— Lola e doar geloasă. Are din nou probleme cu Max.

Mi-aruncă o privire și zâmbetul îi devine forțat.

— Ce ți-am spus eu despre muzicieni? Genul ăsta de băiat rău o să-ți frângă inima.

— Sunt răi numai pentru că sunt ghinionști, murmură St. Clair.

Își prinde insigna la el în piept, pe sacoul ăla negru fabulos, cu două rânduri de nasturi, care-l face să arate foarte european, într-adevăr.

— Doar pentru că, odinioară, ați avut voi probleme cu cineva, zic eu, nu înseamnă că am și eu. Max și cu mine suntem foarte bine. Nu... nu face asta! clatin din cap spre St. Clair. Îți strici un sacou perfect.

— Pardon, o voiai tu? Ți-ar putea completa colecția.

Face semn spre vesta mea cafenie. Între nasturii prevăzuți de Sala Regală, am *mai multe* broșe scânteietoare vintage. Numai un singur manager s-a plâns

până acum, dar, așa cum i-am explicat, politicoșii, bijuteriile mele nu fac decât să atragă mai mult atenția asupra reclamelor lui.

Așa că am câștigat disputa.

Și, din fericire, nimeni n-a spus nimic despre vesta înșăși, pe care am modificat-o într-atât, încât e într-adevăr mulată și semi-măgulitoare. Știți. Pentru o vestă de poliester. Telefonul vibrează în buzunarul meu.

— Ține minte ce voiai să spui, îi zic eu lui St. Clair.

E un mesaj de la Lindsey Lim:

N-o să crezi pe cine am văzut alergând prin parc. Țin-te tare.

— Lola!

Anna se repede să mă prindă, dar nu cad. Cad? Mâna ei e pe brațul meu, ținându-mă în picioare.

— Ce s-a întâmplat, ce-ai pățit?

Cu siguranță, Lindsey a văzut-o pe Calliope. Calliope era cea care făcea exerciții în parc, așa cum era prevăzut în antrenamentul ei. Bineînțeles că era Calliope! Am înăbușit cealaltă posibilitate, ferm și cu forță, dar a sărit înapoi imediat. Parazitul ăsta care crește în mine. Nu dispare niciodată, indiferent de câte ori îmi spun să uit de asta. Este trecutul și nimeni nu poate schimba trecutul. Dar crește, totodată. Pentru că oricât de groaznic e gândul la Calliope Bell, nu înseamnă nimic pe lângă durerea care mă covârșește ori de câte ori mă gândesc la geamănul ei.

Ei or să fie în ultimul an de liceu. Ceea ce înseamnă că, în pofida non-apariției de azi-dimineață, nu există niciun motiv ca fratele ei geamăn să *nu fie* aici. Tot ce pot spera e

într-o oarecare amânare. Îmi trebuie timp să mă pregătesc.

I-am trimis lui Lindsey înapoi un singur semn de întrebare. *Te rog, te rog te rog*, imploram eu universul. *Te rog să fie Calliope.*

— E Max? întrebă Anna. Părinții tăi? Oh, Doamne, e tipul ăla pe care l-am dat afară din sală, ieri, nu-i așa? Țicnitul ăla cu telefon gigantic și găleata de pui! Cum de ți-a aflat număr...

— Nu e ăla.

Dar nu-i pot explica. Nu acum, nu asta.

— Totul e în regulă.

Anna și St. Clair schimbă priviri la fel de neîncredătoare.

— E vorba despre Betsy. Cățelușa mea. Andy zice că pare bolnavă, dar sunt sigură că proba...

Telefonul vibrează din nou și aproape că-l scap din mână în încercarea mea înnebunită de a citi textul:

Calliope. Cercetările scot la iveală un nou antrenor, s-a întors pe bune

— Ei? întrebă St. Clair.

Calliope. Oh, Slavă Domnului, *CALLIOPE*. Îmi ridic privirile spre prietenii mei.

— Ce?

— Betsy! zic ei în cor.

— Oh, da, le zâmbesc ușurată. Alarmă falsă. Doar a vomat un pantof.

— Un pantof? repetă St. Clair.

— Frate, zice Anna, m-ai speriat. Trebuie să te duci acasă?

— Putem să ne descurcăm să închidem, dacă e nevoie să

te duci, adaugă St. Clair.

De parcă el ar lucra aici. Fără îndoială că vrea să plec numai ca să-și poată linge iubita.

Mă îndepărtez câțiva pași, către mașina de popcorn, stânjenită de-a mă fi dat în spectacol.

— Betsy e în regulă. Dar, mulțumesc, adaug, în timp ce telefonul vibrează din nou.

Ești ok?

Da. Am văzut-o azi-dimineață.

Și NU MI-AI SPUS???

Voiam să te sun după muncă. N-ai văzut...?

Nu. Dar mă ocup de. Sună-mă la 18:00, ned

Lindsey Lim își imaginează că e detectiv. Asta i se trage din obsesia ei de-o viață pentru enigme, încă de când a primit seria Nancy Drew Starter (de la *Secretul Vechiului Orologiu până la Secretul Fermei Porții Roșii*), la a opta sa aniversare. De acolo, „Ned”. A încercat să-mi spună Bess, prietena cochetă care se dă în vânt după cumpărături, dar eu n-am fost încântată, pentru că Bess îi spune mereu lui Nancy că situația e prea periculoasă și că ar trebui să renunțe.

Ce fel de prietenă spune așa ceva?

Și, hotărât, nu sunt George, cealaltă bună prietenă a lui Nancy, pentru că George este o băietană athletică și cu nas

cârn. George n-ar purta niciodată o rochie Maria Antoaneta – nici chiar cu bocanci de luptă cu talpă platformă – la petrecerea de iarnă a școlii sale. Astfel c-a mai rămas doar Ned Nickerson, iubitul lui Nancy. Ned e într-adevăr folositor și adesea o ajută pe Nancy în situațiile care-i pun viața în pericol. Pot să accept asta. Chiar dacă e un tip.

Mi-o închipui pe Lindsey pironită în fața computerului ei. Fără îndoială că s-a dus direct pe site-urile fanilor patinatoarelor și așa a aflat despre noul antrenor. Deși nu m-aș mira să se fi dus ea însăși la Calliope. Lindsey nu e ușor de intimidat, tocmai de aceea o să devină, într-o bună zi, o pricepută anchetatoare. E rațională, directă și sinceră fără excepții.

În această privință, ne completăm una pe alta.

Suntem cele mai bune prietene de când, ei bine... de când gemenii Bell au încetat să fie cei mai buni prieteni ai mei. De când am mers la grădiniță și ei și-au dat seama că nu mai era atât de cool să-și petreacă timpul cu vecina de alături, care nu stătea decât jumătate de zi la școală. Dar partea aceasta din trecutul nostru nu e atât de dezagreabilă precum sună. Pentru că, imediat eu am întâlnit-o pe Lindsey și ne-am descoperit pasiunile comune pentru gândacii crustacee, creioanele colorate verde-marin și prăjiturelele Little Debbies în formă de Pom de Crăciun. Prietenie instant. Și, mai târziu, când colegele noastre de clasă au început să mă necăjească pentru că purtam tutu-uri sau cipici de cauciuc, Lindsey a fost cea care a mârâit la ele „Duceți-vă naibii, guri spurcate”.

Eu îi sunt foarte devotată.

Mă întreb dacă o să mai descopere ceva și despre celălalt Bell?

— Cum? zice St. Clair.

— Hm?

Mă întorc și-i văd, pe el și Anna, uitându-se la mine cu o altă expresie ciudată.

— Ai zis ceva despre un clopot. Anna își apleacă un pic capul. Ești sigură că te simți bine? Ai fost foarte pierdută în gânduri, seara asta.

— Mă simt minunat! Pe bune!

De câte ori va trebui să mai mint azi? M-am oferit voluntar să curăț băile de la etajul trei, ca să încetez de a mă mai da de gol, dar mai târziu, când a apărut Andy să mă ia acasă – părinților mei nu le place să merg cu autobuzul, seara – m-a măsurat din priviri, îngrijorat.

— Ești bine, Lola-carola?

Am trântit poșeta de podea.

— De ce toată lumea mă întreabă asta?

— Poate pentru că arăți ca și când... Andy face o pauză, expresia lui schimbându-se într-o abia mascată speranță. Te-ai certat cu Max?

— Tată!

El ridică din umeri, dar mărul lui Adam saltă în gâtul lui, un semn sigur că se simte vinovat c-a întrebat. Poate mai sunt speranțe pentru Max și părinții mei, totuși. Sau, cel puțin, pentru Max și Andy. Andy e întotdeauna cel dintâi care o lasă mai moale în situații dificile.

Ceea ce, apropo, nu-l face pe el „femeia”. Nimic nu mă enervează mai tare decât cineva care presupune că unul

dintre tații mei e mai- puțin- decât- tată. Da, Andy își câștigă existența gătind. Și a stat acasă pentru a mă crește pe mine. Și e bun când vorbește despre sentimente. Dar tot el repară prizele, desfundă țevile din bucătărie, omoară gândacii și schimbă roțile dezumflate. Iar Nathan poate că e responsabilul cu disciplina din familie și un avocat nemilos pentru ACLU⁷, dar tot el ne împodobește casa cu antichități și lăcrimează la nunțile din serialele TV.

Deci niciunul nu e „femeia”. Amândoi sunt bărbați homosexuali, na.

Cum nici toate femeile nu se potrivesc stereotipiilor de felul ăsta.

— E din pricina... vecinilor noștri? face Andy o încercare. Știe că, dacă-i vorba despre ei, eu n-aș deschide subiectul.

— Nu e nicio pricină, tată. A fost doar o zi lungă.

Drumul spre casă îl parcurgem în tăcere. Mă ia cu tremurat când mă dau jos din mașină, dar nu din cauza scăderii de temperatură. Mă uit lung la casa victoriană levăntică. La fereastra dormitorului de vizavi de a mea. Nu e nicio lumină. Gheara de gheață din jurul inimii mele își slăbește strânsoarea, dar nu de tot. Trebuie să văd în camera aceea. Adrenalina țâșnește prin mine și mă reped pe scări, intru în casă și urc încă un șir de trepte.

— Hei! strigă Nathan după mine. Nicio îmbrățișare pentru bătrânul tău tată?

⁷ American Civil Liberties Union, organizația fondată în 1920 pentru a apăra drepturile civile ale tuturor cetățenilor americani.

Andy îi spune ceva cu voce scăzută. Acum, că sunt deja la ușa dormitorului meu, mă tem să intru. Ceea ce e absurd. Sunt o persoană curajoasă. De ce m-ar înspăimânta o fereastră? Dar fac o pauză ca să mă asigur că Nathan nu vine sus. Indiferent ce mă așteaptă, nu vreau să mă deranjeze nimeni.

Nu vine. Andy trebuie să-i fi cerut să mă lase în pace. Bine.

Deschid ușa camerei mele cu falsă încredere. Întind mâna după întrerupător, dar mă răzgândesc și decid să adopt stilul Lindsey Lim. Mă furișez pe întuneric. Casele pastelate din orașul ăsta sunt atât de apropiate, încât fereastra vecină, aceea care se aliniază perfect cu a mea, e la mai puțin de un metru. Mijesc ochii, dar din câte îmi pot da seama, dormitorul este... gol. Nu e nimic acolo. Mă uit în dreapta, în camera lui Calliope. Cutii. Mă uit în jos, în bucătăria lor. Cutii. Mă uit din nou drept înainte.

Niciun geamăn.

NICIUN GEAMĂN.

Tot corpul meu răsuflă ușurat. Aprind lumina, apoi dau drumul și la combina stereo – trupa lui Max, bineînțeles. Tare. Îmi scot cipicii de balet, îi arunc în muntele de pantofi care-mi blochează dulapul și-mi smulg peruca. Îmi scutur părul și-mi dau jos vesta de serviciu. Apoi stupida bluză cu mâneci scurte și guler pe care mă obligă s-o port și pantalonii negri, urâți și neinteresanți, urmează vesta, pe podea. Revin pantalonii roșii de pijama, de mătase chinezească, la care adaug un maieu asortat. Mă simt din nou eu însămi.

Arunc o privire spre fereastra goală.

Oh, da. Fără îndoială mă simt din nou eu însămi. Amphetamine urlă din boxele mele și mă îndrept în pași de dans spre telefon. O sun mai întâi pe Lindsey. Și apoi pe Max, ca să-mi pot cere iertare c-am fost așa de pierdută-n spațiu la Grădina Japoneză. Poate e liber, mâine-dimineață. Nu trebuie să mă duc la serviciu până la două, așa că am putea avea un mic dejun târziu numai noi doi. Sau am putea *spune* că mergem să luăm micul dejun, dar, *de fapt*, să ne ducem în apartamentul lui.

Închid ochii, ȝopăi și lovesc prin aer la bubuitul tobelor. Mă învârt în cercuri, și râd, și mă zbućium. Vocea lui Max e mâniaoasă. Versurile lui sunt sarcastice. Energia chitarei lui crește și iar crește, iar basul zvăćnește prin mine ca sângele. Sunt invincibilă. Și atunci deschid ochii.

Cricket Bell rânjește:

— Bună, Lola.

Capitolul patru

E-n fereastra lui. E de-a dreptul în ea. Cu fundul pe pervaz și cu picioarele – imposibil de lungi și de subțiri – atârând pe lângă perete, în afară, la două caturi deasupra pământului. Iar mâinile îi stau liniștit în poală, de parcă spionarea vecinei sale de sex opus, care nu bănuiește nimic, ar fi cel mai firesc lucru din lume.

Mă holbez, neajutorată și interzisă, iar el izbucnește în răs. Își clatină corpul înainte și-napoi, își dă capul pe spate și bate din palme.

Cricket Bell *râde* de mine. Și *bate din palme*.

— Te-am strigat.

Încearcă să se oprească din zâmbit, dar gura i se lăbărțează mai mult, cu încântare. Practic îi pot număra dinții.

— Te-am strigat de vreo zece ori, dar muzica ta era prea tare, așa că am așteptat. Dansezi bine.

Umilința mă deposează de abilitatea de a întreține o conversație inteligentă.

— Îmi cer iertare.

Zâmbetul nu i-a dispărut, dar se simte vizibil jenat.

— Nu voiam decât să te salut.

Își trage înapoi picioarele în cameră într-o mișcare fluidă. Are o agilitate în modul în care aterizează, o grație anume, care se recunoaște instantaneu. Și asta mă scaldă într-o fierbinte rușine. După care se întinde și sunt din nou uluită.

— Cricket, ești... înalt.

Ceea ce, foarte probabil, era cel mai prostesc lucru pe care i l-aș fi putut spune.

Cricket Bell fusese dintotdeauna mai înalt decât majoritatea băieților, dar în ultimii doi ani crescuse cincisprezece centimetri. Pe puțin. Trupul lui zvelt odinioară slăbănog și nelegat, în pofida mișcărilor grațioase – se schimbase, de asemenea. Căpătase formă, deși nepronunțat. Nu mai era colțuros. Dar să remarci despre cineva că e înalt e ca și când ai remarca vremea rea când afară plouă. Deopotrivă evident și enervant.

— E de la păr, zice el, cu o față serioasă. Gravitația a fost

întotdeauna blestemul meu.

Și părul lui negru este înalt. E lins, dar... invers lins. Nu sunt sigură cum e posibil, fără cantități serioase de mousse sau de gel, dar și când era copil, părul lui Cricket stătuse drept în sus. Îi dă aerul de savant nebun, ceea ce nu e prea departe de adevăr. Părul lui este unul din lucrurile care mi-au plăcut întotdeauna la el.

Până când nu l-am mai plăcut deloc, vreau să spun.

El așteaptă să-i răspund, dar văzând că n-o fac, își drege glasul.

— Dar și tu ești mai înaltă. Bineînțeles. Adică, a trecut multă vreme. Așa că evident că ești. Mai înaltă.

Ne cercetăm unul pe altul. Capul mi se învârte în timp ce încercă să facă legătura dintre Cricket din prezent și Cricket de odinioară. A mai crescut și s-a împlinit la trup, dar e tot *el*. Același băiat de care m-am îndrăgostit într-a noua. Sentimentele mele se acumulaseră din copilărie, dar anul acela, anul când împlinise el șaisprezece ani, a fost cel în care totul s-a schimbat.

Cred că din cauza pantalonilor lui.

Cricket Bell fusese întotdeauna... *drăguț*. Și era simpatic, și era inteligent, și era mai mare, și era foarte firesc ca eu să dezvolt sentimente pentru el. Dar ziua în care totul a prins contur a fost aceea în care am descoperit că el devenise interesat de înfățișarea lui. Nu la modul narcisist. Ci pur și simplu la modul „poate că pantalonii scurți lălâi și bascheții uriași nu sunt cea mai atrăgătoare ținută pentru un băiat ca mine”.

Așa că începuse să poarte pantalonii ăia.

Drăguți pantaloni. Nu pantaloni de hipster sau de băiat de bani gata, nimic de genul ăsta, doar pantaloni care spuneau că îi pasă de pantaloni. Erau aleși să i se potrivească. Unii simpli, alții cu dungulițe foarte subțiri care să-i lungească și mai mult statura. Și îi combina cu niște cămăși vintage și jachete neobișnuite, într-un mod care arăta bine, cu nonșalanță.

Astfel, la vremea când băieții din clasa mea abia de-și aminteau să-și țină fermoarul tras la pantaloni – și singurii cărora într-adevăr le păsa de cum arătau erau homosexualii în devenire –, exista băiatul acesta hetero, absolut prietenos, absolut atrăgător, absolut bine îmbrăcat, care se întâmpla să locuiască în casa de alături.

Bineînțeles că m-am îndrăgostit de el.

Bineînțeles că s-a sfârșit prost.

Și acum iată-l aici, iar maniera lui de-a se îmbrăca nu se schimbase. Cel mult se îmbunătățise. Atât pantalonii cât și cămașa erau în continuare ajustate pe corp, dar acum avea și accesorii. O curea de ceas groasă, de piele neagră, la o mână, o multitudine de brățări vechi colorate și brățări elastice la cealaltă. Cricket Bell arată bine. Arată MAI BINE.

Descoperirea asta e surprinzătoare, dar următoarea mă lasă cu gura căscată.

Nu mai sunt îndrăgostită de el.

În schimb, uitându-mă la el mă simt... goală pe dinăuntru.

— Ce mai faci?

Îi ofer un zâmbet deopotrivă călduros și rece. Unul care sper eu că spune *Nu mai sunt acea persoană pe care o știi.*

Nu m-ai făcut să sufăr și niciodată nu m-am mai gândit la tine.

— Bine. Chiar bine. Tocmai am început la Berkeley, așa că acolo sunt lucrurile mele. Știi. În Berkeley. Am trecut pe aici ca să-i ajut pe-ai mei să despacheteze.

Cricket face semn în spatele lui ca și când cutiile ar fi chiar acolo. El întotdeauna vorbea cu mâinile.

— Berkeley? Sunt descumpănită. Adică...?

El se uită în jos, pe alea dintre casele noastre.

— Eu, ăăă, am absolvit mai devreme. Școală acasă. Și Calliope la fel, dar ea amână treaba cu colegiul câțiva ani, ca să se concentreze asupra sportului.

— Așadar stai acolo? Întreb, fără să îndrăznesc să cred. La cămin?

— Da.

DA. OH, DOAMNE, DA!

— Adică, o să-mi aduc niște lucruri aici, zice el. Pentru weekenduri și vacanțe. Sau mai știi eu ce.

Simt o gheară în piept.

— Weekenduri?

— Probabil. Bănuiesc.

Parcă își cere scuze.

— Toată treaba e nouă pentru mine. Întotdeauna a fost Parada Calliope, știi?

Cum să nu știi? Familia Bell a orbitat întotdeauna în jurul carierei lui Calliope. Trebuie să fie prima oară din viața lui Cricket când programul lui nu se învârte în jurul programului ei.

— Am văzut-o la televizor, anul trecut, spun eu,

Încercând să nu par zdrobită de ideea c-o să-l văd regulat. Campionatul Mondial. Locul doi, asta-i impresionant.

— Ah! Cricket se sprijină de cadrul ferestrei.

Își scarpină nasul într-o parte, lăsând să se vadă un mesaj scris pe dosul mâinii stângi: *CIRCUIT INVERS*.

— Vezi să nu afle și ea c-ai spus asta.

— De ce nu?

Mă uit fix la mâna lui. E ireal. Întotdeauna și-a scris pe mână notițe criptice de aducere-aminte și cu aceeași cariocă neagră. Obișnuiam să scriu și eu pe a mea, doar ca să fiu ca el. Simt cum mi se strânge inima la această amintire. El observase? Calliope râsese de el din pricina asta, când nu eram eu prin preajmă?

— Știi cum e Cal. Nu contează dacă nu e locul întâi.

Se îndreaptă, gata să plece din nou, și își întinde ambele mâini spre mine.

— Dar tu ce mai faci? Mă scuzi, am acaparat complet conversația.

— Bine. Sunt bine!

Sunt bine? Doi ani de răzbunări închipuie și numai asta pot să spun? Desigur, în visele mele cu ochii deschiși, niciodată nu port pijamale.

Oh, nu! Sunt îmbrăcată în pijamale.

Și părul meu! Am părut de după perucă! E absolut lins și nădușit!

Tot momentul ăsta e pe dos. Se presupunea c-am să fiu îmbrăcată în ceva strălucitor și unic. Se presupunea c-o să ne aflăm într-o cameră plină de lume, iar lui ar fi trebuit să i se taie respirația când m-ar fi văzut. Eu aș fi râs, iar el ar fi

fost atras spre mine ca de-o forță magnetică. Și eu aș fi fost surprinsă, dar neinteresată că-l văd. Și atunci ar fi apărut Max. Care și-ar fi încolăcit brațele în jurul meu. Și eu aș fi plecat cu demnitatea restabilită, iar Cricket ar fi plecat agonizând că nu mă prețuise când avusese ocazia.

În loc de asta, el se uită la mine cu expresia cea mai ciudată din lume. Fruntea i s-a încrețit și gura i s-a întredeschis, dar 39

Zâmbetul i-a dispărut. E fața lui de rezolvat-o-ecuație-dificilă. De ce îmi arată fața de ecuație dificilă?

— Și ai tăi? întrebă el. Ce mai fac?

Mă zăpăcește. Cu fața aia.

— Ăă, sunt bine.

Sunt încrezătoare și fericită. Și nu mai am nimic cu tine. Nu uita, nu mai am nimic cu tine.

— Andy și-a deschis propria afacere. Coace și expediază plăcintele lui incredibile, de toate felurile. Merge bine. Și Nathan e neschimbat. Știi tu. Bine.

Îmi întorc privirea, spre strada întunecată. Mi-aș dori să nu se mai uite la mine.

— Și Norah?

Întrebarea lui e precaută. Delicată.

Urmează iarăși o tăcere stânjenitoare. Nu știe multă lume despre Norah, dar sunt unele lucruri pe care nu le poți ascunde de vecini. Ca de pildă mama mea naturală.

— Ea e... Norah. Se ocupă acum de ghicitul viitorului, citește în frunzele de ceai.

Fața a început să-mi dogorască. Cât o să mai stăm aici, schimbând politețuri?

— Are un apartament.

— Asta-i grozav, Lola. Mă bucur să aud.

Și pentru că el e Cricket, sună cu-adevărat bucuros. Toate astea sunt mult prea ciudate.

— O vezi des?

— Nu chiar. Nu l-am văzut deloc pe Snoopy anul ăsta.

Nu prea știu de ce am adăugat asta.

— Tot el e...?

Dau din cap. Numele lui adevărat e Jonathan Head, dar n-am auzit pe nimeni vreodată să-i spună așa. Snoopy a cunoscut-o pe Norah când erau adolescenți. Erau, de asemenea, alcoolici, dependenți de droguri și punkiști vagabonzi, dormind prin canale. Când el o lăsase pe Norah însărcinată, ea venise la fratele ei mai mare, după ajutor. La Nathan. Ea nu mă voia, dar nu voia nici să facă avort. Iar Nathan și Andy, care erau împreună de șapte ani, își doreau un copil. Mă adoptaseră, iar Andy își schimbase ultimul nume după al lui Nathan, ca să avem cu toții același nume de familie.

Dar, da. Tatăl meu Nathan este, biologic, unchiul meu.

Părinții mei încercaseră s-o ajute pe Norah. Ea nu mai trăia pe străzi de ani buni – înainte de a avea apartamentul, fusese prin mai multe case sociale –, însă tot nu e cea mai de încredere persoană pe care o cunosc eu. Cel mai bun lucru pe care-l pot spune despre ea este că măcar nu mai bea. Și pe Snoopy îl văd doar ocazional, când mai vine prin oraș. Îi sună pe părinții mei, mergem cu toții la un burger, după care iar nu mai auzim de el câteva luni. Vagabonzii umblă mai mult decât își închipuie ceilalți

oameni.

Nu-mi place să vorbesc despre părinții mei biologici.

— Îmi place cum ți-ai aranjat camera, zice Cricket deodată. Luminile sunt drăguțe.

Face semn către șirul de beculețe roz și albe care pâlpâie întinse pe tavanul meu.

— Și capetele de manechin.

Am rafturi de-a lungul pereților dormitorului, aproape de tavan, pline cu capetele de manechine turcoaz. Ele îmi sunt modelele de peruci și ochelari de soare. Pereții înșiși sunt tapetați cu postere înfățișând costume din filmele dramatice și actrițele clasice, în alb-negru lucios. Biroul este trandafiriu-aprins, cu sclipici auriu, pe care l-am adăugat eu când vopsea încă nu se uscăse, iar suprafața lui e îngropată sub cutii deschise de machiaj strălucitor, sticlute de oje pe jumătate uscată, agrafe de plastic de copil și gene false.

Pe rafturile de cărți, am nenumărate tuburi de spray de vopsea și de lipici, iar tăblia mașinii de cusut e plină de colaje cu tăieturi din reviste despre moda de stradă japoneză. Cupoane de materiale sunt vrăfuite precar pe deasupra, iar peretele de alături are alte rafturi, ticsite cu borcane de sticlă cu nasturi, ațe și ace, și fermoare. Peste patul meu am un baldachin făcut din sari-uri indiene și umbreluțe de hârtie din cartierul chinezesc.

E haotic, dar îmi place. Dormitorul e sanctuarul meu.

Arunc o privire spre camera lui Cricket. Pereți goi, podea goală. Fără nimic. El îmi răspunde privirii.

— Nu mai e cum obișnuia să fie, nu? întrebă el.

Înainte să se mute, era la fel de ticsită ca a mea. Căni de cafea umplute cu piese mecanice, și roți dințate, și mufe, și role, și bolțuri. Fotocopii mâzgălite lipite cu bandă adezivă peste hărțile stelelor și tabelul periodic. Becuri, și lițe, și ceasuri dezasamblate. Și întotdeauna câte o instalație Rube Goldberg.

Rube a devenit faimos pentru desenele acelea animate în care proiecta mașinării complicate care executau lucruri simple. Știți, tragi de o sfoară și bocancul dă peste o cană, din care iese o bilă, care aterizează într-un jgheab, care se leagănă pe un butuc de balansoar, care eliberează ciocanul care apasă pe întrerupător și aprinde lumina? Așa era dormitorul lui Cricket.

Îi zâmbesc prudent.

— E puțin diferit, CGB.

— Îți mai aduci aminte de al doilea prenume al meu? Își ridică sprâncenele, surprins.

— De parc-ar fi ușor să uiți, Cricket *Graham Bell*.

Da. Familia Bell e *acea* familie Bell. Acea cu telefonul. Cu una dintre cele mai importante invenții din istorie.

El își freacă fruntea.

— Părinții mei m-au împovărat cu nefericita nomenclatură.

— Mă lași? râd tare. Obișnuiai să te lauzi cu asta tot timpul.

— Lucrurile se schimbă.

Ochii lui albaștri se măresc, de parcă ar fi glumit, dar e ceva sec în spatele expresiei. Care mă face să nu mă simt în apele mele. Cricket a fost întotdeauna mândru de numele

lui de familie. Ca inventator, întocmai ca stră-stră-străbunicul lui, i-ar fi fost imposibil să nu fie.

Fără veste, se dă înapoi, în umbra camerei lui.

— Ar trebui să prind trenul. Școală, mâine.

Mișcarea mă prinde nepregătită.

— Oh.

Și apoi se avântă din nou înainte, iar fața îi e luminată de beculețele roz și albe, pâlپâitoare. Fața de ecuație dificilă.

— Te mai văd?

Ce altceva puteam spune? Am făcut semn spre fereastra mea.

— O să fiu aici.

Capitolul cinci

Max își ridică tricoul negru de pe podeaua apartamentului său și îl îmbracă. Eu sunt deja îmbrăcată. Astăzi sunt o căpșună. O rochie roșie dulce, anii cincizeci, un șirag lung de mărgele mici și negre, și o perucă verde-închis, cu o tunsoare severă Louise Brooks. Iubitul meu mă mușcă în joacă de braț, care miroase a transpirație și a loțiune de zmeură.

— Ești bine? întrebă el. Și nu se referă la mușcătură.

Dau din cap. Și *fusesse* mai bine.

— Hai la burrito. Mor de poftă după guacamole și pinto.

Nu spun și că vreau să plec mai înainte să se întoarcă acasă colegul lui, toboșarul de la Amphetamine. Johnny e un băiat amabil, dar uneori mă simt depășită de conversație când sunt prietenii lui Max prin preajmă. Îmi

place când suntem doar noi doi.

Max își ia portofelul.

— Ai nimerit, Lo-li-ta, cântă el.

Îi lovesc umărul în glumă, iar el îmi răspunde, tipic pentru el, cu un sugestiv semirânjet. Știe că urăsc să-mi zică așa. Nimeni n-are voie să-mi spună Lolita, nici măcar iubitul meu, nici măcar între patru ochi. Eu nu sunt obsesia vreunui libidinos bătrân. Max nu e Humbert Humbert, iar eu nu sunt fetișcana lui.

— Țsta-i ultimul tău avertisment, zic eu. Și tocmai mi-ai cumpărat un burrito.

— Porție dublă de guacamole.

Își pecetluiește fagăduiala cu un sărut pătimaș, când telefonul meu începe să sune. Andy.

Roșesc:

— Scuze.

El se întoarce cu spatele, frustrat, dar spune încetișor:

— Nu-i nevoie.

Îi spun lui Andy că am fost deja la restaurant și acum ne plimbăm. Sunt foarte sigură că mă crede. Cu buna dispoziție stricată, Max și cu mine alegem un local la numai un cvartal distanță. Are saguaro de plastic cu lumini verzi la ferestre și papagali de papier-mâché atârnați de tavan. Max locuiește în Misiune, cartierul vecin cu al meu, care nu duce lipsă de restaurante mexicane.

Chelnerul ne aduce cartofi prăjiți sărați și salsa super-arde-iată, iar eu îi vorbesc lui Max despre școală, care va începe peste trei zile. Sunt atât de sătulă de ea. Sunt gata pentru colegiu, gata să-mi încep cariera. Vreau să creez

costume pentru filme și scenă. Într-o bună zi, o să pășesc pe covoarele roșii îmbrăcată în ceva ce nu s-a mai văzut, ca Lizzy Gardiner, când a primit Oscarul pentru *Aventurile Priscillei, regina deșertului*, într-o rochie făcută din cărți de credit gold. Numai că a mea va fi făcută din ceva nou și diferit.

De pildă din benzi de fotografii ca acelea de la cabinele foto, sau din ghirlande de trandafiri albi, sau tichete de loteria mexicană. Sau poate c-o să port o pereche grozavă de cizme de spadasin și o pălărie cu pene. Și o să pășesc țanțoșă pe scenă cu o sabie la sold și un pistol mare în toc, și o să le mulțumesc părinților mei pentru că mi-au pus *Pe aripile vântului* când eram răcită în clasa a doua, fiindcă de acolo am învățat tot ce trebuie să știu despre rochiile cu crinolină.

Mai ales că am nevoie de una. Și încă foarte urgent.

Max mă întreabă despre familia Bell. Eu tresar. Numele lor e ca un șoc electric.

— N-ai mai pomenit deloc despre ei toată săptămâna. Ai mai văzut-o pe... Calliope?

Face o pauză la numele ei. Se străduiește să nu greșească, dar, pentru un moment straniu, am impresia că știe despre Cricket.

Ceea ce n-ar fi cu puțință, fiindcă nu i-am spus încă.

— Numai prin ferestre. Îmi plimb degetul pe buza rece a paharului cu suc de mandarine Jarritos. Slavă Domnului. Încep să cred că este posibil să locuiești în casa de alături și să nu fi silit la conversație față în față.

— Nu poți să-ți eviți problemele la nesfârșit, se încruntă

el și se trage de unul dintre cercei. Nimeni nu poate.

Eu izbucnesc în râs.

— Oh, asta-i nostim când vine de la cineva al cărui ultim album are trei piese despre fugitul departe.

Max răspunde cu un mic zâmbet, amuzat.

— N-am susținut niciodată că nu sunt ipocrit.

Nu știu de ce nu i-am spus despre Cricket. Nu mi s-a părut momentul potrivit. Nu-l mai văzusem, dar sunt încă un pachet de emoții de la întâlnirea aceea. Nu fusese chiar atât de rea, fusese... tulburătoare. Degajarea neobișnuită a lui Cricket în comparație cu neobișnuita mea crispăre, combinată cu faptul că știam că o să-l mai văd. Curând.

El nici măcar nu amintise despre ultima oară când ne văzuserăm. De parcă nu contase. Mai degrabă nu-l afectase. Și eu petrecusem atâtea nopți negre încercând să uit de Cricket. Nu părea corect că el putuse să uite de mine.

E prea mult ca să-i explic lui Max.

Și nu vreau să creadă că Cricket Bell mai înseamnă ceva pentru mine, când nu e așa. Capitolul acela din viața mea e *încheiat*.

E încheiat, spre deosebire de conversația mea cu Lindsey din ziua următoare, aceeași pe care o avem acum de fiecare dată când vorbim.

— Îmi place Max, spun eu. Și el mă place. Ce-i rău în asta?

— Legea, zice ea.

E ultima vineri din vacanța noastră de vară și stăm înghesuite una într-alta pe micuța verandă de la intrarea casei mele. Eu vopsesc cu spray-ul o pereche de ghete

ieftine de la magazin, iar ea ține sub observație levănțica victoriană. Lindsey îmi susține relația, în cea mai mare parte, dar e de neînduplecat când vine vorba despre acest unic punct nevralgic.

— E un băiat bun, zic eu. Iar relația noastră e cum e.

— Nu spun că n-ar fi băiat bun, ci doar îți amintesc că ar putea fi niște consecințe ale faptului că te întâlnești cu el.

Vocea ei e calmă și rațională, în timp ce ochii îi scanează rapid împrejurimile, înainte de a se reîntoarce asupra casei Bell.

Lindsey nu se oprește niciodată din uitatul în jur. Asta face ea.

Cea mai bună prietenă a mea e drăguță, spre simplă. Poartă haine practice și își păstrează înfățișarea îngrijită. E scundă, are aparat dentar și aceeași tunsoare ca în prima zi când ne-am cunoscut. Păr negru, până la umeri, cu breton cuminte. Singurul lucru care ar părea nepotrivit e perechea ei mult iubită de bascheți roșii, Chuck Taylor. Lindsey îi poartă din ziua în care s-a împiedicat de un suspect urmărit de poliție pe Market Street și de atunci au devenit un element permanent al garderobei sale.

Eu râd. Uneori, e singura opțiune cu ea.

— Consecințe. Cum ar fi fericirea? Sau iubirea? Ai dreptate.

— Iată-l, zice ea.

— Max?

Mă răsucesc cu spray cu tot, în repezeala mea ratându-i bascheții cu puțin.

— Ai grijă, Ned! se dă ea la o parte. Nu toată lumea vrea

încălțări de culoarea unui autobuz școlar.

Dar nu despre iubitul meu vorbește. Îmi stă inima în loc când îl zăresc pe Cricket Bell așteptând să treacă strada.

— Oh, frate. Ai dat pe verandă.

— Ce?

Îmi întorc repede ochii. Fără urmă de îndoială, e o pată urâtă de galben pe lângă ziarul pe care l-am întins ca să protejez lemnul. Înșfac cârpa umedă pe care am adus-o afară exact în scopul ăsta și încep să frec. Mă vait.

— Nathan o să mă omoare.

— Tot nu te-a iertat că i-ai vopsit rosturile din baie în negru?

Pata se întinde și se lățește.

— Tu ce crezi?

Ea se uită din nou la Cricket.

— De ce nu mi-ai spus că e atât de...

— Înalt? curăț mai energic. Inoportun?

— ... colorat.

Îmi ridic ochii. Cricket traversează hotărât, brațele sale lungi fluturând la fiecare pas. Poartă pantaloni subțiri, ca de poștaș, cu vipușcă roșie. Sunt o idee prea scurți – intenționat, mi-e clar –, lăsând la vedere șosetele asortate, roșii, și pantofi cu vârf ascuțit. Mișcările lui devin deodată exagerate și fredonează o melodie de nerecunoscut. Cricket Bell știe că este privit.

Simt o gheară cunoscută în capul pieptului.

— Vine încoace, zice Lindsey. Ce vrei să fac? Să-i dau un șut între picioare? De mult vreau să-i trag un șut între picioare.

— Nimic, îi șoptesc eu. O să mă descurc.

— Cum?

Tușesc cu subînțeleș la ea, în timp ce el urcă treptele dintr-un salt, cu ușurința unei gazele.

— Lola! Are un zâmbet până la urechi. Ce ciudat că te întâlnesc aici!

— Ciudat, zău așa. Tu fiind pe veranda ei și așa mai departe, zice Lindsey.

— Casa *ta*?

Cricket se dă înapoi, coborând o treaptă și holbează ochii, teatral.

— Toate seamănă așa de tare.

Ne uităm amândouă lung la el.

— Mă bucur să te văd, Lindsey, adaugă el, după un moment.

Acum se instalează o sinceră stinghereală.

— Tocmai am trecut pe la restaurantul părinților tăi și era arhiplin. Asta-i grozav.

— Îhm, răspunde ea.

— Ce cauți aici? izbucnesc eu.

— Aici locuiesc. Nu chiar aici-aici, ci acolo-acolo.

Arată către intrarea casei de alături.

— Câteodată. În weekenduri. Ei bine, ai mei mi-au spus că mi-au luat un pat, așa că presupun că e un început.

— Ți-au luat. I-am văzut aducându-l, ieri, zic eu, fără să mă gândesc. Încă nu sunt perdele la fereastra ta, adaug, ca să nu-l las să creadă că i-am urmărit expres camera.

O mână se joacă puțin cu brățărilor de pe cealaltă.

— Ei, asta-i o rușine. Promite-mi că n-o să râzi când o să

mă vezi dezbrăcat.

Lindsey își ridică o sprânceană.

— Arăt jalnic dezbrăcat, continuă el. Și îmbrăcat, de altfel. Sau semiîmbrăcat. Un ciorap pus, un ciorap scos. Doar o pălărie. Fără pălărie. Poți să mă oprești în orice moment, știi. Poți să-mi spui să tac, dacă vrei.

— Taci, Cricket, spun eu.

— Mersi. Ți-ai vopsit părul? Pentru că nu erai blondă, weekendul trecut. Oh, e o perucă, nu-i așa?

— Da...

— Hei, mișto bascheți! N-am mai văzut încălțări de culoarea asta până acum. În afară de cizmele de ploaie, bineînțeles, dar astea nu sunt cizme de ploaie.

— Nu...

Ușa de la intrare se deschide și apare Andy, cu șorț alb. Ține o lingură de lemn murdară de făină ca pe o extensie a brațului său.

— V-aș putea convinge, doamnelor, să gustați...

Cricket saltă din nou pe verandă și își întinde lungul tors printre Lindsey și mine ca să-i strângă mâna tatălui meu.

— Mă bucur să vă văd, domnule Noian. Ce mai faceți?

Lindsey mă întreabă, din buze: *Ce-afumat?*

Sunt la fel de nedumerită ca și ea. E un Cricket la puterea a zecea.

— Bine.

Andy îmi aruncă o privire, încercând să se prindă dacă trebuie să-l azvârle de pe proprietatea noastră. Eu clatin ușor din cap, iar tata își întoarce din nou atenția către Cricket. Ceea ce, sincer, ar fi imposibil să nu facă, ținând

cont de uriașa energie care radiază din el.

— Dar tu? Încă mai inventezi obiecte misterioase și minunate?

— Ah, șovăie Cricket. Nu mai există interes pentru lucrurile de genul ăsta, în zilele noastre. Dar am auzit că dumneavoastră conduceți o afacere de succes cu plăcinte?

Tata pare flatat că s-a răspândit vestea.

— Tocmai venisem să le întreb pe fete dacă nu vor să guste o plăcintă nouă. Ai vrea și tu o felie?

— Aș fi încântat!

Și țâșnește înainte pe lângă Andy, care îl urmează, înăuntru.

Pe verandă e tăcere. Mă întorc spre Lindsey.

— Ce-a fost asta?

— Tatăl tău a invitat-o pe fosta iubire a vieții tale înăuntru, la o plăcintă.

— Da. Așa mi s-a părut și mie.

Tăcem încă un moment.

— Mai e încă timp pentru o scuză, zice ea. Nu-i musai să intrăm.

Eu oftez.

— Nu, chiar trebuie.

— Bine. Pentru că băiatul ăla trebuie ținut sub observație.

Și intră.

Mai arunc o privire la pata de vopsea și descopăr că s-a uscat. Nasol. Dau cu spray și pe ultima parte a bascheților mei, îmi mut proiectul mai încolo, ca să nu se împiedice nimeni de el, și mă hotărâsc să intru, ca să înfrunt orice

tortură m-ar putea aștepta. Stau cu toții în jurul insulei din bucătăria noastră. Avem o bucătărie neobișnuit de spațioasă pentru orașul ăsta, deoarece părinții mei au desființat peretele sufrageriei, ca să-i mărească lui Andy frontul de lucru. Toată lumea are deja câte o farfurie cu plăcintă și un pahar cu lapte.

— Incredibilă, îl aud pe Cricket, care se șterge la gură cu degetele lui lungi. Nu mi-ar fi trecut niciodată prin minte să pun kiwi într-o plăcintă.

Andy mă zărește șovăind în prag.

— Ar fi bine să te grăbești, până n-o mănâncă respectivul pe toată.

Face semn din cap spre oaspetele lui.

Pe dinafară, tatăl meu e reținut, dar pot să spun că pe dinăuntru e incredibil de măgulit. Cât de rapid se schimbă loialitatea cuiva sub influența unui compliment. Zâmbesc de parcă nimic din toate astea n-ar fi mare lucru. Dar sunt înnebunită. Cricket Bell. În bucătăria mea. Mâncând plăcintă cu kiwi. Și apoi eu mă așez pe locul liber de lângă el și sunt din nou uluită de extraordinara lui înălțime. Mă domină cu mult.

Andy arată cu furculița spre cealaltă jumătate de plăcintă verde.

— Ia și restul, Cricket.

— Oh, nu. N-aș putea.

Dar ochii lui brusc luminați sugerează contrariul.

— Insist.

Tata împinge platoul spre el.

— Nathan se vaită mereu că încerc să-l îngraș, așa că ar

fi mai bine ca asta să dispară înainte să ajungă el acasă.

Cricket se întoarce spre mine cu tot corpul – cap, umeri, piept, brațe, picioare. Cricket Bell nu face gesturi pe jumătate.

— Încă o felie?

Eu fac semn spre porția din fața mea, din care nici n-am început măcar.

— Lindsey? întreabă el.

Ea clatină din cap.

— Eu nu sufăr chiar de penurie de plăcintă, făcând vizite pe aici atât de des.

De ce se află el aici? Nu-i vreo petrecere în campus la care ar trebui să fie? Cu cât mă gândesc la asta, cu atât mai pornită devin. Cum îndrăznește să se arate și să se aștepte de la mine să fiu prietenoasă? Oamenii nu pot face pur și simplu asta.

— Ce mai fac ai tăi? întreabă Andy.

Cricket înghite.

— Sunt bine. Părinții mei sunt neschimbați. Tata e un pic prea obosit, mama un pic prea entuziastă. Dar sunt bine. Și Cal e ocupată cu antrenamentele, bineînțeles. E un an important, cu Olimpiadele care urmează. Și Aleck e căsătorit, acum.

— Mai compune? întreabă Andy.

Alexander, sau Aleck, cum dictase familia că-i e numele de alint, este fratele mai mare al gemenilor. El era deja la liceu când începuse Calliope antrenamentul, așa că-i scăpase cea mai mare parte a dramei familiei. Nu-l cunoscusem niciodată prea bine, dar îmi amintesc destul

de clar complicatele concerte de pian care obișnuiau să se audă prin pereții noștri. Toți trei frații Bell puteau fi considerați copii-minune în domeniile lor.

— Și predă, confirmă Cricket. Și anul trecut s-a născut primul lui copil.

— Băiat sau fată? întrebă Lindsey.

— Fată. Abigail.

— Unchiul... Cricket, zic eu.

Lindsey și Andy pufnesc necontrolat în râs, dar Andy imediat pare îngrozit c-a făcut asta. Se uită urât la mine.

— *Lola*.

— Nu, e-n regulă, zice Cricket. E complet ridicol.

— Îmi pare rău, zic eu.

— Nu, te rog. Nu te scuza.

Dar vocea îi e puțin gătită și spune asta atât de repede încât mă uit la el, surprinsă. Pentru o fracțiune de secundă, privirile ni se încrucișează. E o scânteie de durere, iar el își întoarce capul. N-a uitat.

Cricket Bell își amintește totul.

Fața mi se aprinde. Fără să mă gândesc, împing farfuria la o parte.

— Trebuie să... mă pregătesc pentru lucru.

— Haide! mă prinde Lindsey de braț. O să întârzii.

Andy aruncă o privire spre calendarul de perete Frida Khalo, unde îmi afișez eu programul. Se încruntă la sprâncenele unite ale Fridei:

— N-ai scris.

Lindsey deja mă împinge pe scări.

— Țin locul cuiva! spun eu.

— Și asta înseamnă să vin să te iau? strigă el după mine. Mă aplec peste balustradă și mă uit în bucătărie. Cricket mă privește, cu gura întredeschisă și fruntea încrețită. Fața lui de ecuație dificilă. De parcă eu sunt problema, nu el. Îmi desprind brusc privirea.

— Da, la ora obișnuită. Mersi, tată.

Lindsey și cu mine alergăm restul distanței până în camera mea. Ea încuie ușa.

— Ce-ai să faci?

Vocea ei e joasă și calmă.

— Cu Cricket?

Se apleacă și scoate de sub patul meu vesta de poliester.

— Nu. Cu serviciul.

Caut restul pieselor din uniforma mea, încercând să nu plâng.

— O să mă duc la Max. Mă poate duce el cu mașina la serviciu mai înainte să ajungă Andy acolo.

— Okay, dă ea din cap. Țsta e un plan bun.

E seara de dinainte de începerea școlii, iar eu lucrez pe bune, de data asta. Anna și cu mine – și iubitul ei, bineînțeles – suntem în casa de bilete. Foaierul cinematografului nostru e enorm. Opt case de bilete sub un tavan la șapte metri și jumătate înălțime, împodobit cu muluri de modele geometrice intersectate și stele. Piloni giganti și borduri de lemn închis la culoare contribuie la opulența istorică și marchează clădirea ca nefiind la origini un cinematograful. Întâia sa menire a fost de hotel de lux, a doua, de elegant salon de expoziție de automobile.

Este o altă seară care abia se târăște. Anna scrie într-un

carnețel ponosit, pentru stângaci, în vreme ce St. Clair și cu mine ne contrazicem dintr-un capăt într-altul al casei de bilete. Ea tocmai și-a luat o altă slujbă cu jumătate de normă, neplătită, să scrie cronici de film pentru ziarul universității ei. Pentru că nu e decât în anul întâi, nu i se dau decât porcării de filme. Dar pe ea n-o deranjează. „E mai distractiv să scrii o cronică dacă nu ți-a plăcut filmul”, mi-a spus ea mai devreme. „E mai ușor să vorbim despre lucrurile pe care le urâm și uneori e greu de explicat exact de ce ne-a plăcut ceva.”

— Știu că-ți place de el, îmi spune St. Clair, lăsându-se pe spate în scaunul lui. Dar e totuși mult prea bătrân pentru tine.

Iar începem.

— Max nu e *bătrân*, spun eu. E cu numai câțiva ani mai mare decât tine.

— Cum spuneam. Prea bătrân.

— Vârsta nu contează.

El pufnește cu dispreț.

— Da, poate când ești de vârsta a doua și...

— Joci golf, completează Anna sărindu-i în ajutor, fără să-și ridice ochii din carnețel.

— Plătind ipoteca, zice el.

— Căutând să-ți cumperi un minivan.

— Cu air-baguri laterale.

— Și suporturi de câni suplimentare!

Le ignor râsetele.

— Nici măcar nu l-ați cunoscut.

— Pentru că nu intră niciodată aici. Te lasă afară, în

stradă, zice St. Clair.

Îmi arunc mâinile în sus, pe care le mehndi⁸-isem cu un pix.

— Aveți idee cât de greu e să parchezi în orașul ăsta?

— Spuneam doar că, dacă ar fi fost Anna, aș fi vrut să-i cunosc colegii de lucru. Să văd unde-și petrece ea timpul.

Mă uit la el cu înțeleș.

— *Evident.*

— Evident, rânjește el. Îi arunc o privire piezișă.

— Ia-ți de lucru.

— Probabil c-am s-o fac.

Anna își ridică în sfârșit ochii.

— Am s-o cred când am s-o văd.

Dar îi zâmbește. Își învârte banana de sticlă de la gât.

— Ah, apropo. A sunat mama ta. Voia să știe dacă rămâne în picioare cina de mâine...

Și se adâncesc în lumea lor, din nou. De parcă nu se văd destul și așa. El stă în camera ei de cămin, în timpul săptămânii, iar ea în camera lui, în weekenduri. Deși trebuie să recunosc că schimbul ăsta al lor e atrăgător. Sper că Max și cu mine o să împărțim și noi locuințele așa, cândva. De fapt, sper ca Max și cu mine să împărțim o locuință, cândva...

— Hei! St. Clair vorbește din nou cu mine. Am cunoscut astăzi pe cineva cu care ești prietenă.

— Lindsey? devin atentă.

⁸ Mehndi este tehnica indiană de a picta cu henna modele sofisticate pe mâini, picioare etc.

— Nu, fostul tău vecin. Cricket.

Tavanul ornamentat se înclină și se apleacă.

— Și de unde știi că a fost vecinul meu?

Întrebarea mea e gâtuită.

St. Clair ridică din umeri.

— Mi-a spus el.

Mă uit lung la el. Și?

— E la același etaj cu mine, în cămin. Stăteam de vorbă pe hol, și eu i-am spus că mă pregăteam să mă întâlnesc cu Anna, și unde lucrează...

Iubita lui zâmbește fericită și simt brusc un ciudat fior de gelozie. Oare Max le vorbește celorlalți despre mine?

— ... și el a spus că știe și el pe cineva care lucrează acolo. Pe tine.

O săptămână și deja nu mai pot scăpa de el. E doar norocul meu că stă lângă singura mea cunoștință de la Berkeley. Și cum de știe unde lucrez? Am spus eu ceva de cinematograful? Nu. Sunt foarte sigură că nu. Probabil l-a întrebat pe Andy, după ce plecasem.

— A întrebat de tine, continuă St. Clair. Simpaticele tipul.

— Îhm, reușesc să scot eu.

— E o poveste în spatele *ihm*-lui ăsta, zice Anna.

— Nu e nicio poveste, zic eu. Cu siguranță NU e o poveste. Anna se oprește, chibzuind, înainte de a se întoarce spre St.

Clair.

— Vrei să te duci să iei câte o cafea?

El ridică o sprânceană. După o clipă, zice:

— Ah. Desigur.

Vine până la ea pentru un sărut de la revedere și-apoi ea îl privește lung până iese, înainte de a se întoarce spre mine cu un zâmbet viclean.

Eu pufnesc supărată.

— O să-i spui mai târziu, când o să fiți singuri.

Zâmbetul ei se lățește.

— Da.

— Atunci, exclus.

— Hei! Anna se strecoară pe scaunul de lângă mine. Arzi de nerăbdare să te descarci.

Are dreptate. Mă descarc.

Capitolul șase

Când aveam cinci ani, Cricket Bell a construit un lift. Era o invenție extraordinară, făcută dintr-o sfoară albă, și roți de camion Tonka de jucărie, și o cutie de pantofi de mărimea unui copil, și, mulțumită liftului, păpușile mele Barbie călătoreau de la primul cat al casei lor de păpuși, până la al doilea, fără să fie nevoite să meargă pe picioarele lor anormal de oblice.

Casa era construită în biblioteca mea, iar eu îmi dorisem un lift de la bun început. Casa de Vis Barbie Oficială avea unul făcut din plastic, dar ori de câte ori îmi rugasem părinții, rămăseseră de neînduplecat. Nicio Casă de Vis. Prea scumpă.

Și atunci Cricket își luase sarcina să construiască un lift pentru mine. Și în vreme ce Calliope și cu mine împodobeam biblioteca mea cu abajururi de veioze, făcute

din capace de pastă de dinți, și covoare persane, făcute din eşantioane de covoare, Cricket a creat un lift funcțional. Folosea scripeții, pârghiile și angrenajele cu aceeași ușurință cu care respira.

Liftul și-a executat prima ascensiune. Doctorița Veterinară Barbie se bucura ajunsă fiind la al doilea cat, iar Calliope cobora liftul ca să-l ia și pe Skipper, când eu m-am ridicat pe vârfuri, mi-am țuguiat buzele și mi le-am plantat pe ale foarte surprinsului ei frate.

Cricket Bell mi-a înapoiat sărutul.

Avea gustul prăjiturilor calde pe care ni le adusese Andy. Buzele îi erau albite cu bobite albastre de zahăr. Iar când ne-am desprins, el s-a clătinat.

Dar aventura noastră romantică a fost la fel de scurtă ca săruturile noastre. Calliope ne-a decretat „scârboși” și a plecat în grabă acasă, trăgându-l și pe Cricket după ea. Și eu am hotărât că ea avusese dreptate. Pentru că ea era genul de fată pe care voiai s-o impresionezi, ceea ce însemna că avea întotdeauna dreptate. Așa că am decis că băieții erau grețoși și n-aveam să-mi dau niciodată întâlnire cu vreunul.

Cu siguranță nu cu fratele ei.

Nu la mult timp după incidentul cu liftul, Calliope a decis că și eu eram scârboasă, iar prietenia mea cu gemenii a luat sfârșit. Îmi închipui că și Cricket a fost lesne de acord cu aranjamentul, cum ar fi fost oricine sub influența cuiva cu o personalitate mai puternică.

Câțiva ani, n-am mai vorbit cu ei. Contactul era limitat la auzitul portierelor mașinii lor trântindu-se și la zăritul lor

În treacăt pe ferestre. Calliope fusese întotdeauna o gimnastă talentată, însă în ziua în care s-a mutat la patinaj artistic, s-a propulsat într-o lume cu totul diferită. Părinții ei se lăudau la ai mei cu *potențialul* lui Calliope, iar viața ei s-a transformat într-o lungă perioadă de antrenament. Și Cricket, prea mic să stea acasă fără vreun părinte, s-a dus cu ea.

În rarele ocazii când era, totuși, acasă, își făcea de lucru în camera lui, construind invenții ciudate care zburau, zornăiau și țiuiau. Uneori, testa vreuna în spațiul îngust dintre casele noastre. Auzeam o explozie care mă făcea să dau fuga la fereastră. Și atunci, dar numai atunci, schimbam zâmbete prietenești, în taină.

Când am împlinit doisprezece ani, familia Bell s-a mutat în altă parte, pentru doi ani. Pentru pregătirea lui Calliope. Iar când s-au întors, gemenii erau diferiți. Mai maturi.

Calliope se făcuse fata frumoasă la care se aștepta tot cartierul. Încrederea de sine îi radia din fiecare por, din fiecare mișcare a umerilor ei. Eram fascinată. Prea intimidată să-i vorbesc, dar mai vorbeam din când în când cu Cricket. El nu era frumos ca sora lui. În vreme ce subțirimea trupească a gemenilor o făcea pe Calliope să arate a balerină, pe Cricket îl făcea dezlânat. Și avea acnee și apucăturile ciudate ale cuiva neobișnuit să socializeze. Vorbea prea repede, prea mult. Dar îmi plăcea compania lui și lui părea să-i placă a mea. Eram cât pe-acți să devenim prieteni, când familia Bell s-a mutat din nou.

S-au întors peste doar câteva luni, în prima zi de vară de dinaintea primului meu an de liceu. Eu urma să fac

cincisprezece ani în august, iar gemenii șaisprezece, în septembrie. Calliope arăta exact ca înainte să plece.

Dar, din nou, Cricket se schimbase.

Lindsey și cu mine eram pe verandă, lipăind înghețată Cherry Garcia la cornet, când o mașină trăsese în fața casei de alături și din ea coborâse Cricket Bell, cum nu-l mai văzusem niciodată până atunci – un picior frumos în pantaloni cu dungulițe după celălalt.

Ceva s-a *răscolit* înăuntrul meu.

Mișcarea a fost la fel de surprinzătoare și de neplăcută pe cât a fost de tulburătoare și revoluționară. Deja știam că această imagine – picioarele lui, pantalonii aceia – aveau să se imprime în mintea mea pentru tot restul vieții. Atât de important a fost momentul. Lindsey i-a strigat un vesel salut. Cricket și-a întors capul, zăpăcit, și atunci ochii ni s-au întâlnit.

Asta a fost. M-am pierdut.

Ne-am susținut privirea mai mult decât ar fi fost rezonabil, normal, după care el s-a întors spre Lindsey și a ridicat o mână, într-un salut fără sunet. Familia lui și-a făcut apariția din mașină, vorbind toți odată, iar atenția lui s-a îndreptat brusc spre ei. Însă nu fără a mai arunca o privire scurtă spre mine. Și apoi încă una, chiar mai rapidă, înainte de a dispărea în casa victoriană de culoarea levănțicii.

I-am luat mâna lui Lindsey și am strâns-o tare. Degetele noastre erau lipicioase de la înghețată. Ea a înțeles. Tot ce trebuia spus îmi transmisesem prin felul în care o țineam.

Mi-a zâmbit.

Contactul verbal s-a petrecut în aceeași seară. Partea ciudată e că nu-mi mai amintesc cu ce eram îmbrăcată, dar știu că îmi alesesem ținuta cu grijă, anticipând întâlnirea. Când în sfârșit mi-am dat draperiile la o parte, n-am fost surprinsă să-l descopăr stând în fața ferestrei lui, uitându-se la a mea. Bineînțeles că era acolo. Dar a fost zăpăcit de înfățișarea mea. Până și părul lui a părut mai electrizat ca de obicei.

— Tocmai... luam o gură de aer, am zis eu.

— Și eu.

Cricket a dat din cap și a tras aer în piept cu forță, exagerat.

Nu eram prea sigură că era o glumă, dar am râs. El mi-a răspuns cu un zâmbet încordat, care s-a transformat repede în rânjelul lui deplin. Nu-l putuse niciodată controla. De aproape, am văzut că acnea îi dispăruse, iar fața i se maturizase. Am stat acolo, zâmbind ca proștii. Ce să-i spui cuiva care nu mai e la fel și totuși e absolut același? Mă schimbasem și eu sau numai el?

Cricket dăduse înapoi cel dintâi. Bălmăjise o scuză că trebuia s-o ajute pe mama lui să despacheteze vesela. Eu mi-am jurat să-l atrag într-o conversație adevărată a doua zi, dar... apropierea lui îmi scurtcircuita creierul, îmi lega limba. Nici el nu era mai breaz.

Așa că ne-am făcut cu mâna.

Nu ne mai făcusem niciodată cu mâna la fereastră până atunci, dar era inevitabil de limpede că eram conștienți unul de prezența celuilalt. Prin urmare, eram forțați să ne băgăm în seamă reciproc toată ziua și toată noaptea, încă

neavând nimic de spus, dar vrând să spunem totul.

Au trecut săptămâni până să se schimbe situația asta chinuitoare. Betsy și cu mine ieșeam din casă tocmai când el venea agale, cu pantalonii ăia în dungulițe ai lui și părul arătând gata să atingă cerul.

Ne-am oprit, intimidați.

— Mă bucur să te văd, a zis el. Afară. În loc de înăuntru. Știi.

Am zâmbit ca să știe că știam.

— O duc la o plimbare. N-ai vrea să vii...

— Da.

— ... cu noi?

Inima îmi bătea cu putere.

Cricket și-a întors privirea.

— Da, am putea face câțiva pași. Ar trebui să facem.

Mi-am întors și eu privirea, încercând să-mi controlez roșeața din obraji.

— Trebuie să lași aia?

Avea o sacoșă de hârtie de la magazinul de obiecte casnice.

— OH! Da. Stai puțin.

Cricket a țâșnit spre scări, dar s-a oprit la jumătatea drumului.

— Așteaptă-mă aici, a adăugat.

S-a repezit înăuntru și a revenit în câteva secunde. A întins mâna în care avea două acadele cu miez de gumă de mestecat, Blow Pops.

— De toată jena, a zis el. Îmi pare rău.

— Nu, eu le ador!

Și atunci am roșit de-a binelea, pentru c-am folosit cuvântul *ador*.

Limbile ni s-au făcut verde-măr, dar am vorbit atât de mult încât, până am ajuns din nou acasă erau roz la loc. Sentimentul dinăuntru meu crescuse. Am început să tot dăm unul de altul, la aceeași oră, în fiecare după-amiază. El pretindea că are de făcut vreo cumpărătură, eu mă prefăceam surprinsă, după care el venea cu mine și cu Betsy la plimbare.

Într-o zi, n-a apărut. M-am oprit în fața casei lui, dezamăgită, și m-am uitat pe stradă, în sus și-n jos. Betsy trăgea înainte de lesă. Ușa familiei Bell s-a deschis brusc, iar Cricket a ieșit atât de năvalnic c-a fost cât pe-acți să mă dea jos.

Am zâmbit.

— Ai întârziat.

— Ai așteptat.

Își răsucea mâinile.

Nu ne-am mai prefăcut.

Cricket mi-a definit orele zilei. Ora la care îmi deschideam draperiile – aceeași la care el și le deschidea pe ale lui – astfel încât să putem schimba un bună dimineața. Ora la care îmi luam masa de prânz, astfel încât să-l pot privi în timp ce și-o lua pe-a lui. Ora la care ieșeam din casă la plimbarea noastră. Ora la care o sunam pe Lindsey ca să disecăm cum fusese cu plimbarea. Și ora de după cină, când Cricket și cu mine stăteam de vorbă înainte să tragem din nou draperiile.

Noaptea, stăteam întinsă în pat și mi-l închipuiam pe el

cum stătea într-al lui. Oare se gândea și el la mine? Oare își închipuia că se furișează în dormitorul meu cum îmi închipuiam eu că mă furișez în al lui? Dacă eram singuri, pe întuneric, și nu la lumina zilei, oare ar fi găsit curajul să mă sărute? Voiam să mă sărute el. El era băiatul. El ar fi trebuit să facă primul pas.

De ce nu făcea primul pas? Cât mai trebuia să aștept?

Astfel de gânduri febrile m-au ținut trează toată vara. Mă deșteptam dimineața, lac de nădușeală, fără să-mi amintesc când am adormit, fără să-mi amintesc c-aș fi visat ceva, în afară de cele trei cuvinte care-mi răsunau în cap, cu vocea lui. *Am nevoie de tine.*

Nevoie.

Ce cuvânt puternic, înfricoșător. Reprezenta ceea ce simțeam pentru el, dar în fiecare noapte, visele mele puneau acest cuvânt în gura lui.

Aveam nevoie să mă atingă. Eram obsedată de felul cum mâinile lui nu se opreau niciodată din mișcare. Felul cum și le freca, atunci când era entuziasmat, felul în care uneori nu se putea abține să nu bată din palme. Felul în care avea mesaje secrete scrise pe dosul mâinii stângi. Și degetele lui. Lungi, nerăbdătoare, nestăpânite, dar eu știam, fiindcă îl privisem când își construia mașinăriile, că erau deopotrivă delicate, grijulii, precise. Construiam fel și fel de fantezii despre degetele acelea.

Și eram topită după cum, ori de câte ori vorbea, ochii îi scânteiau de parcă aceea era cea mai frumoasă zi din viața lui. Și după cum tot corpul lui se apleca spre mine când vorbeam, un gest care arăta că era interesat, că asculta.

Nimeni nu-și mai mișcase vreodată corpul așa, ca să mă privească în față.

Vara se desfășură mai departe, fiecare zi mai chinuitoare și mai fantastică decât cea de dinainte. El a început să-și petreacă vremea cu Lindsey și cu părinții mei, chiar și cu Norah, când era prin preajmă. Intrase în lumea mea. Dar de fiecare dată când eu am încercat să intru într-a lui, Calliope mi-era ostilă. Rece. Uneori, se prefăcea că nu sunt în cameră, alteori chiar pleca în timp ce vorbeam eu. Asta era prima oară când el alesese pe cineva peste capul ei și îmi purta pică din cauza asta. Îi furasem cel mai bun prieten. Eram o amenințare.

În loc s-o înfruntăm, ne retrăgeam în siguranța casei mele.

Dar... el tot nu făcea nicio mișcare. Lindsey bănuia că aștepta momentul potrivit, ceva semnificativ. Poate aniversarea mea. A lui este exact la o lună după a mea, tot pe douăzeci, așa că întotdeauna ținea minte. În dimineața respectivă, am prins aripi când am văzut un afiș lipit cu bandă adezivă pe geamul lui: *LA MULȚI ANI, LOLA! SUNTEM IAR DE-O VÂRSTĂ!*

M-am aplecat peste pervaz:

— Pentru o lună!

El a apărut cu un zâmbet, frecându-și palmele.

— E o lună bună.

— Ai să uiți de mine când o să faci tu șaisprezece ani, l-am necăjit eu, în glumă.

— Imposibil.

Vocea i s-a frânt când a rostit cuvântul și mi-a străpuns

inima.

Andy a preluat el sarcina de-a o scoate pe Betsy la plimbările de după-amiază, ca noi să putem avea libertate deplină. Cricket m-a întâmpinat la ora obișnuită, ridicând două cutii de pizza deasupra capului. Eram gata să spun că sunt încă foarte sătulă de la prânz, când...

— Alea sunt goale sau pline?

Întrebarea mea era cu înțeles. Nu era vorba despre pizza, mă refeream la poezia aceea celebră despre o cutie goală oferită în dar iubitului, dar plină cu iubire și care trebuie păstrată nedeschisă în semn de prețuire. El știe despre ce este vorba.

El a deschis o cutie și a zâmbit.

— Goale.

— N-am mai simțit asta de ani buni!

— Nici eu. Atunci când eram împreună toți trei, și cu Calliope, a fost probabil ultima oară când am mai simțit asta.

Am plecat alergând în josul dealului, spre parcul de la capătul celălalt al străzii noastre – cel care abia de-l puteai numi parc, fiindcă era micuț și făcut sandviș între două case –, am urcat apoi un alt deal, trecând pe lângă un avertisment scris cu spray-ul de vopsea: „*INTERZIS ACCESUL ORICĂRUI ADULT, ÎN AFARA CELOR ÎNSOȚIȚI DE COPII*”, până în vârful toboganelor de pe Seward Street.

— Oh, Doamne! am tresărit eu, îngrozită. Au fost întotdeauna atât de abrupte?

Cricket a desfăcut cutiile și le-a așezat cu fața unsuroasă în jos, câte una pe fiecare dintre îngustele pante de beton.

— Eu o vreau pe cea din stânga.

M-am așezat pe cutia mea.

— Nasol de tine. Dreapta e mai rapidă.

— Excluz! Stânga întotdeauna câștigă.

— Zice tipul care n-a mai fost pe-aici de când avea șase ani. Ține-ți brațele strânse.

El a rânjit.

— În niciun caz n-aș fi uitat de acele julituri și usturimi.

Am numărat până la trei și am pornit. Toboganele sunt scurte și rapide, și-am zburat până la capăt, abia reținându-ne țipetele ca să n-o deranjăm pe Vrăjitoarea din Seward, bătrâna doamnă rea care striga obscenități la cei care se bucurau prea zgomotos și încă un motiv pentru care toboganele erau atât de distractive. Picioarele lui Cricket au ajuns primele, urmate imediat de fundul lui. A lovit pământul cu un buf care ne-a făcut să ne tăvălim de răs.

— Cred că mi-a luat foc fundul, a zis el.

M-am oprit de la comentariul că pantalonii lui făcuseră acest fapt mai mult decât limpede, în iunie.

Am stat vreo jumătate de oră acolo, împărțind toboganele cu vreo doi tipi de vreo douăzeci de ani, care erau drogați, și un grup de mame și copii mici ieșiți la joacă. Așteptam în spatele mamelor, ca să ne mai dăm o ultimă tură, când am auzit niște chicoteli. M-am uitat peste umăr și am descoperit că apăruseră vreo trei fete de la școală. Mi s-a dus tot cheful.

— Drăguță rochie, a zis Marta Velasquez. E a mămicii tale?

Purtam o rochie vintage swing⁹ cu buline – cu două numere mai mari, pe care o strâmtasem cu ace de siguranță – peste o cămașă cu mâneci lungi și jeanși suflecați în stil golănesc. Voisem să arăt drăguț de ziua mea.

Nu mă mai simțeam drăguță.

Cricket s-a întors, nedumerit. Și atunci... a făcut ceva care a schimbat totul. A făcut dinadins un pas în fața lor, blocându-mi vederea.

— Nu le asculta. Mie îmi place cum te îmbraci.

Mă plăcea așa cum eram.

M-am așezat, tăcută, pe cutia mea de pizza.

— E rândul nostru.

Dar ceea ce muream să spun era Am nevoie de tine.

Pe drumul de întoarcere, m-a făcut să râd, glumind despre cei care mă necăjiseră ani de-a rândul. În cele din urmă, mi-am dat seama cât de absurd era că-mi făceam atâtea griji despre ce credeau colegele mele de clasă despre mine. Că doar nu voiam să arăt ca ele.

— Cricket! a zis Andy, când ne-a văzut apropiindu-ne. Vii pe la noi pentru cina aniversară, nu-i așa?

M-am uitat la Cricket cu speranță. El și-a vârât mâinile în buzunare.

— Desigur.

A fost simplu și perfect. Singurii mei invitați au fost Nathan, Andy, Lindsey și Cricket. Am mâncat pizza Margherita, urmată de un tort extravagant în forma unei

⁹Rochie scurtă, fără mâneci sau cu bretele, cu fustă cloș amplu.

coroane. Eu am mâncat prima felie, Cricket pe cea mai mare. După aceea, am ieșit cu prietenii mei afară. Lindsey mi-a dat un ghiont în spate și a dispărut.

Cricket își târșâia picioarele.

— Nu mă pricep la cadouri.

Mi-a tresăltat inima. Dar, în loc de un sărut, el a scos din buzunar un pumn plin de piese de ceas și de ambalaje de bomboane. A scormonit prin grămadă până când a găsit un capac de sticlă de apă minerală, roz-metalizat. Mi l-a întins.

— Tu, prima.

Probabil majoritatea fetelor ar fi fost dezamăgite, dar eu nu sunt ca ele. Văzuserăm împreună de curând o centură făcută din capace de sticle în vitrina unui magazin, iar eu spuseseam că voiam să-mi fac și eu una.

— Ai ținut minte!

Cricket a zâmbit, ușurat.

— M-am gândit că era bun, ăsta. Colorat.

Și când l-a așezat în palma mea întinsă, am citit din nou mesajul scris pe dosul mâinii lui, pentru a suta oară în ziua aceea: *TOPEȘTE ACUM*.

Acesta era momentul.

Am strâns capacul roz și am făcut un pas în față. Respirația lui s-a accelerat. La fel și a mea.

— Ai promis c-o să fii acolo!

Am sărit amândoi la o parte. Calliope era pe veranda casei de-alături, părând gata să izbucnească în plâns.

— Am avut nevoie de tine și tu n-ai fost lângă mine.

O inconfundabilă scânteie de panică în ochii lui.

— Oh, Doamne, Cal. Nu-mi vine să cred c-am uitat.

Ea purta o jachetă tricotată delicată, dar modul în care-și ținea brațele încrucișate era oricum numai delicat nu.

— Uiti o mulțime de lucruri, în ultima vreme.

— Îmi pare rău. Mi-a ieșit cu totul din minte, îmi pare atât de rău.

Încerca să vâre înapoi în buzunar ambalajele și piesele de ceas, dar i s-au risipit pe veranda mea.

— Amabilul Cricket.

S-a uitat la mine și s-a încruntat.

— Nu știi de ce-ți pierzi vremea.

Dar îi vorbea tot *lui*.

— Mulțumesc pentru cină, a mormăit el, îndesându-și de-a valma toate lucrurile în buzunar. La mulți ani!

Și a plecat fără să se uite la mine. Din veranda lor, Calliope încă privea furioasă. M-am simțit ca pălmuită. Rușinată. Nu era nimic de care să-mi fi fost rușine, dar ea izbutea să creeze efectul ăsta. Dacă voia să te facă să te simți cumva, așa te simțeau.

Mai târziu, Cricket mi-a spus că ar fi trebuit să se fi dus la nu știu ce întrunire. N-a intrat în detalii. După aceea, a fost de parcă făcuserăm un pas înapoi. Am început școala. El mai ieșea cu Lindsey și cu mine, în vreme ce Calliope își făcea noi prietene. Era o încordare tăcută între gemeni. Cricket n-a spus nimic, dar știam că era supărat.

Într-o vineri, după ore, mi-a arătat un video cu Swiss Jolly Ball – o minunăție mecanică pe care o văzuse el când vizitase un muzeu la Chicago. Eu nu mai intrasem în casa lor de când cu purtarea glacială a lui Calliope, de la începutul verii. Sperasem ca ăsta să fi fost un pretext ca să

mergem în camera lui, dar laptopul lui ne aștepta în living. El s-a așezat pe un fotoliu, într-un capăt, lăsând un loc liber lângă el. Să fi fost o invitație? Sau un gest de bunăvoință, prin aceea că îmi oferea spațiul mai mare de pe canapea?

DE CE ESTE ATÂT DE GREU?

Am profitat de prilej și m-am așezat lângă el. Cricket a pornit video-ul, iar eu m-am dat mai aproape de el, chipurile ca să văd mai bine. Nu mă puteam concentra, dar în timp ce bila argintie a mașinăriei trecea în viteză prin tuneluri, declanșând fluieri și zbârnâind pe fâgașe, am răs încântată, oricum. M-am dat din ce în ce mai aproape, până m-am afundat între cele două perne ale fotoliului. Am simțit un vag miros de transpirație dinspre el, dar nu era neplăcut. Departe de-a fi neplăcut. Și apoi, mâna mea i-a atins-o ușor pe a lui și *mi-a stat inima în loc*.

El a rămas absolut neclintit.

Mi-am dres glasul.

— Ai vreun program special mâine, de ziua ta?

— Nu.

Și-a mutat mâna în poală, tulburat.

— Nimic. Nu fac nimic.

— Bine...

M-am uitat lung la mâna lui.

— De fapt, Calliope are o chestie de patinaj. Așa că o să fie o altă după-amiază de mâncare proastă de patinoar, vânzători pe role și fete țipând.

Asta era o scuză ca să mă evite? Oare mă înșelasem în tot timpul ăsta? M-am întors acasă supărată și-am sunat-o pe Lindsey.

— În niciun caz, a zis ea. Te place.

— Nu l-ai văzut. S-a purtat atât de ciudat și de rezervat.

Dar a doua zi dimineată m-am întâlnit cu Lindsey, ca să căutăm un cadou pentru el. Nu eram pregătită să renunț. Nu puteam să renunț. Știam că lui îi trebuia o cheie de nu știu ce mărime pentru un proiect și mai știam că nu găsise una on-line. Am pierdut toată ziua alergând prin oraș pe la magazinele de specialitate și, când m-am întors în seara aceea acasă, atât de mândră că făcusem rost de una, simțeam din nou o speranță. Și atunci am văzut.

O petrecere în plină desfășurare.

Casa familiei Bell era plină de gălăgie și de lume, și avea ghirlande de figurine luminoase în bovindouri. Asta nu era o petrecere pornită spontan. Era o petrecere plănuită. O petrecere plănuită la care eu nu fusesem invitată.

Am înlemnit acolo, devastată, strângând în mână cheia micuță și studiind spectacolul. Un grup de fete au trecut grăbite pe lângă mine și au urcat treptele. Cum de-și făcuseră gemenii noi prieteni atât de repede? Fetele au bătut la ușă, iar Calliope le-a deschis și le-a întâmpinat râzând bucuroasă. Ele au intrat pe lângă ea. Și în clipa aceea m-a văzut și pe mine, holbându-mă de pe trotuar.

S-a oprit puțin și s-a strâmbat.

— Ei, ce? Ești prea bună pentru petrecerea noastră?

— P-poftim?

— Știi, după ce ai petrecut atâta timp cu fratele meu, puteai măcar să bagi capul pe ușă și să-i urezi la mulți ani.

Mi se învârtea capul.

— N-am fost invitată.

Expresia lui Calliope se schimbă în surprindere.

— Dar Cricket a zis că nu puteai veni.

Explozie. *Durere.*

— Eu... nu m-a invitat. Nu.

— Hm.

M-a măsurat din priviri, cu nervozitate.

— Bine. Pa!

Ușa casei levănțică s-a trântit în urma ei. M-am uitat lung la ea, clocotind de suferință și umilință. De ce nu mă voise la petrecerea lui? M-am împleticit spre casa mea, am smucit draperiile închizându-le și am izbucnit în hohote amare. Ce se întâmplase? Ce era în neregulă cu mine? De ce nu mă mai plăcea?

Luminile lui s-au aprins la miezul nopții. M-a strigat pe nume.

Am încercat să mă concentrez asupra loviturii catastrofale din pieptul meu. El m-a strigat din nou. Aș fi vrut să nu-l bag în seamă, dar cum aș fi putut? Am deschis fereastra.

Cricket stătea cu ochii plecați.

— Deci, ăă, ce-ai făcut în seara asta?

— Nimic.

Vocea mi-era tăioasă când i-am răspuns din nou cu cuvintele lui.

— N-am făcut nimic.

El părea supărat. Asta mă stârnea să-l disprețuiesc și mai tare, pentru că încerca să mă facă *pe mine* să mă simt vinovată.

— Noapte bună.

Am început să-mi închid fereastra.

— Stai!

Și-a trecut mâna prin păr, ridicându-l și mai sus.

— Am... tocmai am aflat că mă mut.

M-am simțit ca lovită în moalele capului. Am clipit des, surprinsă să descopăr lacrimi proaspete.

— Plecați? Din nou?

— Luni.

— Peste *DOUĂ* zile?

De ce nu mă puteam opri din plâns? Eram așa o idioată!

— Calliope se întoarce la ultimul ei antrenor, a zis el, părând neajutorat. Aici nu merge.

— Nimic nu merge aici? am răbufnit eu. N-ai nimic să-mi spui înainte să pleci?

Cricket a deschis gura, dar a rămas tăcut. Fața lui de ecuație dificilă. A trecut un minut întreg, poate două.

— Măcar asta avem în comun, am spus eu, în cele din urmă. Nici eu nu vreau să-ți spun nimic.

Și mi-am închis ferm fereastra.

Capitolul șapte

— O făcea chiar acolo, în văzul lumii! am zis eu. Vorbesc serios, Charlie ți-a admirat posteriorul la chimie.

Lindsey roșește.

— Chiar dacă, deși eu mă îndoiesc sincer, știi care-i politica mea. Fără băieți...

— Până la absolvire. Mă gândeam doar că, de vreme ce era vorba de Charlie... și de vreme ce ochii lui chiar te-au

urmărit prin clasă...

— Nu.

Și mușcă feroce din sandvișul ei cu unt de migdale și aspic, ca să pună capăt discuției. Eu ridic mâinile în semn de pace. Am atâta minte cât să nu insist, chiar dacă ea e îndrăgostită în tăcere de Charlie Harrison-Ming încă de când el a câștigat de două ori mai multe puncte decât ea la Quiz Bowl¹⁰, anul trecut.

Prima noastră săptămână de boboci la Liceul Memorial Harvey Milk¹¹ trecuse cum ne așteptaserăm. Aceleași ore plictisitoare, aceleași fete rele și respingătoare și aceiași idioți perversi. Bine măcar că eu și Lindsey mâncăm împreună la prânz. Țsta e un lucru bun.

— Hei, Cleopatra! Vrei să faci o plimbare pe Nilul meu în jos?

Că tot vorbeam de idioți. Gregory Figson își ciocnește vesel pumnul cu un prieten musculos. Eu port o perucă cu păr lung și negru și breton drept, o rochie albă făcută dintr-un cearșaf, bijuterii masive aurii și – bineînțeles – am ochii înnegriți bine cu dermatograf negru.

— Nu, răspund eu sec.

Gregory se apucă de piept cu ambele mâini.

— Drăguțe piramide, zice și apoi pleacă amândoi fuduli,

¹⁰ Un foarte popular joc de cine știe câștigă, cu întrebări din toate domeniile de cunoaștere, care se joacă pe echipe, de regulă prin licee și colegii.

¹¹ Militant pentru drepturile homosexualilor din San Francisco, a cărui reputație a crescut după ce a fost asasinat, în 1978, la unsprezece luni după ce câștigase un post de conducere în corpul legislativ al districtului și orașului San Francisco.

râzând.

— Tocmai când credeam că nu poate fi mai scârbos de atât.

Las burgerul jos, fiindcă mi-a pierit pofta de mâncare.

— De parcă mai aveam nevoie de un motiv s-aștept, zice Lindsey. Băieții de liceu sunt niște cretini.

— Tocmai de aceea eu nu umblu cu băieți de liceu. Umblu cu bărbați.

Lindsey își dă ochii peste cap. Principalul ei motiv de a amâna să iasă cu un băiat este acela că e convinsă că el o să-i încurce agenda. Agenda e termenul ei, nu al meu. Crede că băieții o distrag de la scopurile ei educaționale, așa că nu vrea să-și dea întâlniri cu niciunul până ce nu va fi ferm aranjată în viața ei de după liceu. Eu îi respect decizia, chiar dacă mai degrabă aș purta pantaloni de trening în public decât să renunț la iubitul meu.

Sau să ratez prima mea ocazie de a participa la petrecerea de iarnă a liceului. E numai pentru elevii din ultimii ani și e încă la câteva luni distanță, dar sunt entuziasmată de rochia mea Maria Antoaneta, pentru care am început să strâng deja materiale. Mătase dopion cu ape și tafta încrețită. Panglici lucioase de satin. Pene delicate de struț și bijuterii sofisticate de cristal. Nu mi-am mai încercat niciodată puterile într-un proiect atât de complex, atât de mare, și o să-mi ia toată toamna ca să-l creez.

Mă hotărâsc să încep de cum ajung acasă. E vineri și, pentru prima oară, n-am teme. De asemenea, Amphetamine cântă într-un club, în seara asta, în care nu sunt primiți minorii. Și n-or să-i dea voie lui Max să mă

strecoare și pe mine.

Din tot ce am citit pe net, trebuie să încep cu desuurile.

Am cumpărat deja o tonă de material pentru rochie, dar costumul tot trebuie să fie realizat dinăuntru spre afară, astfel încât, atunci când iau măsurile pentru rochia propriu-zisă, să le pot lua peste corsetul voluminos și uriașul malacof (crinolinele cu cercuri ovale pe care le purtau Maria și doamnele sale de onoare).

Am căutat ore în șir instrucțiuni pentru a face malacofuri autentice, respectând modelul istoric, și n-am găsit nimic. Cel puțin dacă nu vreau să le fac din cercuri de hula-hoops, și nu vreau, va trebui să mă duc la bibliotecă pentru cercetări. Căutările pentru corset au fost mai fructuoase. Schemele și instrucțiunile sunt copleșitoare, dar am imprimat mai multe pagini și am început să iau măsuri și să creez tiparul. Mă ocup de croitorie de trei ani și sunt destul de pricepută. Am început cu chestii mici, cum face toată lumea – cusut de tivuri, fuste cloș, fețe de pernă – dar am trecut rapid la lucruri mai importante, fiecare mai complicat decât cel de dinainte. Nu mă interesează să fac ce e ușor.

Mă interesează să fac ce e frumos.

Uit de mine când lucrez: desenând tiparele pe hârtie de mătase, potrivindu-le între ele, redesenând și repotrivind. Cei care nu croiesc habar n-au cât efort mental intră în a face o haină, iar începătorii adesea renunță, frustrați. Dar mie îmi place puzzle-ul. Dacă aș privi rochia asta în ansamblu, mi s-ar părea mai presus de puterile mele. Nimeni n-ar putea crea o asemenea toaletă. Dar dacă o

împart în etape mici, individuale, devine ceva ce pot reuși.

Când camera mea ajunge să fie, în cele din urmă, prea întunecată, sunt silită să mă ridic de pe podea și să bag în priză beculțele mele clipitoare. Îmi întind mușchii amorțiți și mă uit pe fereastră.

Oare el o să vină în weekendul ăsta?

Ideea mă umple de neliniște. Nu înțeleg de ce le-a pus întrebări lui Andy și lui St. Clair despre mine. Sunt doar trei posibilități, una mai improbabilă decât alta. Poate că nu și-a făcut prieteni la școală și, din cine știe ce motiv alambicat, a hotărât că eu aș putea fi din nou o amică potrivită. Adică, a venit acasă în ultimele trei weekenduri. Evident că nimeni nu e destul de interesant cât să-l țină în Berkeley. Sau poate că se simte prost de cum s-au încheiat lucrurile între noi și încearcă să le dreagă. Să-și despovăreze conștiința.

Sau... poate că... mă place. În felul celălalt.

Am fost OK înainte să se întoarcă el, perfect fericită fără complicația asta. Ar fi fost mai bine dacă m-ar fi ignorat. Eu și Calliope nu ne-am vorbit încă; nu există niciun motiv pentru care Cricket și cu mine să fi trebuit s-o facem. Mă îndrept fără voie spre fereastră și sunt surprinsă să descopăr draperii vărgate atârdate în camera lui.

Și atunci se aprinde lumina.

Smucesc draperiile, închizându-le. Inima îmi bate nebunește și mă lipesc cu spatele de zid. Prin deschizătura dintre draperii, urmăresc o siluetă care, fără îndoială, e a lui Cricket Bell, cum lasă pe podea două genți – o geantă de

umăr și un sac de rufărie. Se îndreaptă spre ferestrele noastre și spaima mi se strecoară în suflet. Dacă mă strigă?

Se vede o puternică lumină, când își dă în lături draperiile lui. Corpul lui se schimbă de la o umbră întunecată, într-unul în carne și oase. Mă trag și mai departe. El se oprește puțin, dar tresare când o altă siluetă intră în cameră. Aud vag sunetul vocii unei fete care vorbește. Calliope.

Nu mă pot ascunde la nesfârșit. Draperiile mele sunt groase și trebuie să am încredere în ele. Trag aer adânc în piept și mă dezlipesc de perete, dar mă împiedic de proiectul meu și sfâșii un tipar. Înjur. Râsete izbucnesc din casa de vizavi și, pentru o secundă de panică, cred că ei mi-au văzut manevra stângace. Dar asta-i paranoia. Indiferent despre ce anume râd, n-are nicio legătură cu mine. Urăsc faptul că ei mă pot da așa peste cap.

Știu ce am nevoie. Îl sun și el răspunde cu puțin înainte să între căsuța vocală.

— HEI, zice Max.

— Bună! Cum e în seara asta? Când începeți să cântați voi?

Clubul e gălăgios și nu-i pot auzi răspunsul.

— Cum?

— Mmhmm mmhmm după unsprezece mmhmm.

— Oh. OK.

N-am nimic de adăugat.

— Mi-e dor de tine.

— Mmhmm mmhmm moment prost mmhmm.

Presupun că spune că trebuie să închidă.

— Bine! Ne vedem mâine! Pa!

Un clic la celălalt capăt și a închis. Ar fi trebuit să-i scriu un mesaj. Dar acum nu mai vreau, pentru că nu vreau să-l bat la cap. Nu-i place să vorbească înainte de spectacole.

Telefonul mă lasă mai degrabă însingurată, decât liniștită. Râsetele continuă vizavi și rezist dorinței de a azvârli cu foarfecele de croitorie în fereastra lui Cricket ca să-i fac să tacă. Sună telefonul și răspund imediat.

— Max!

— Vreau să-i spui lui Nathan să vină să mă ia.

Nu e Max.

— Unde ești?

Deja cobor grăbită scările. Nathan e prăbușit în fața televizorului, cu ochii pe jumătate închiși, urmărind *Antiques Roadshows*, cu Cerurile către Betsy.

— De ce nu-i spui tu însăși?

— Pentru că o să fie nervos și nu pot face față nervilor în clipa asta.

Vocea e irascibilă și epuizată.

Mă opresc brusc în loc.

— Nu din nou.

— Proprietarul mi-a schimbat încuietoarea, așa că am fost silită să-mi sparg apartamentul. Apartamentul meu. Ei îl numesc un incident.

— Incident? întreb eu, iar ochii tatei se deschid larg.

Îi întind telefonul fără să mai aștept răspunsul, dezgustată.

— Norah are nevoie s-o scoți pe cauțiune.

Nathan înjură și îmi smulge telefonul.

— Unde ești? Ce s-a întâmplat?

Smulge răspunsurile de la ea în timp ce-și ia cheile de la mașină și își vâă pantofii în picioare.

— Îți iau telefonul, OK? îmi spune mie. Zi-i lui Andy unde am plecat.

Și iese din casă.

Nu e prima oară când mama mea naturală ne sună de la o secție de poliție. Norah are un cazier lung, și întotdeauna pentru chestii stupide, cum ar fi șmanglit din magazin rulade organice congelate sau refuz de a plăti amenzi de circulație. Când eram mică, acuzațiile erau de regulă ebrietate în locuri publice și comportament necuviincios. Și, credeți-mă, o persoană trebuie să fie al naibii de criță sau de necuviincioasă ca să fie arestată, în orașul ăsta.

Andy primește vestea în tăcere. Relația cu Norah e dificilă pentru fiecare dintre noi, dar probabil cel mai greu îi vine lui.

Ea nu e nici sora, nici mama lui. Știu că o parte din el își dorește să putem scăpa cu totul de ea. Și o parte din mine își dorește asta.

Când eram mică, gemenii Bell m-au întrebat de ce n-aveam o mamă. Le-am spus că ea era o prințesă din Pakistan – auzisem titulatura asta la știri și mi se păruse că sună frumos – și că mă dăduse părinților mei pentru că eu eram un copil secret, cu grădinarul palatului, iar soțul ei, prințul cel rău, ne-ar fi omorât, dacă ar fi aflat că exist eu.

— Deci tu ești prințesă? m-a întrebat Calliope.

— Nu. Mama e prințesă.

— Asta înseamnă că și tu ești prințesă, a zis Cricket,

extaziat.

Calliope și-a mijit ochii.

— Nu e nicio prințesă. Nu există chestii de-astea ca prinți răi sau Pakistan.

— Ba există! Și sunt!

Dar încă îmi amintesc valul acela de sânge fierbinte pe care l-am simțit când au venit înapoi, mai târziu în aceeași după-amiază, și mi-am dat seama că fusesem prinsă cu mâța-n sac.

Calliope își încrucișase brațele.

— Știm adevărul. Ne-au spus părinții noștri.

— Mama ta chiar nu are o casă? a întrebat Cricket. De-asta nu poți să stai cu ea?

A fost unul dintre cele mai rușinoase momente din copilăria mea. De aceea, când colegii de clasă au început să-mi pună întrebări, le răspundeam simplu: „Nu știu cine e. N-am văzut-o niciodată”. Am devenit un caz de adopție oarecare, unul plictisitor. Să ai doi tați nu e o problemă, aici. Dar, în urmă cu vreo câțiva ani, Cricket și cu mine ne uitam la televizor, când el s-a întors spre mine și m-a întrebat pe neașteptate:

— De ce susții că nu ai mamă?

M-am foit în loc.

— Hm?

Cricket învârtea între degete o agrafa de hârtie, îndoind-o în forme complicate.

— Vreau să spun, ea e în regulă acum. Nu-i așa?

Voia să spună că nu mai bea – și nu mai bea, de vreun an. Dar tot Norah era.

Eu doar m-am uitat la el.

Și puteam vedea că își amintea trecutul. Familia Bell auzise țipetele mamei mele naturale ani de-a rândul, ori de câte ori venea pe la noi turmentată și neanunțată.

El și-a plecat ochii și a schimbat subiectul.

Sunt bucuroasă că moștenirea mea genetică nu-l deranjează pe Max. Tatăl lui e alcoolic înrăit, care locuiește într-un cartier periculos din Oakland, cât despre mama lui, habar n-are unde locuiește. Dimpotrivă, Norah întărește relația mea cu Max. Ne înțelegem unul pe celălalt.

Îl las pe Andy și urc din nou scările. Pe fereastră, observ absența lui Calliope din camera lui Cricket. A plecat. El se plimbă de colo-colo. Tiparul meu rupt râde de mine. Somptuoasele materiale bleu îngrămădite pe masa mea de cusut și-au pierdut luciul. Le mângâi, ușor. Sunt încă plăcute la atingere, încă mai au în ele promisiunea a ceva mai bun.

Sunt hotărâtă să-mi iau revanșa pentru seara trecută.

— Azi, tema este: Sclipitor.

Cerurile către Betsy își ridică atentă capul, ascultând dar neînțelegând. Îmi pun o bentiță cu strasuri în peruca roz-pal. Port o rochie cu strasuri de la serbarea de absolvire, pe care am modificat-o într-o rochie mini, o jachetă jeans plină de insigne cu David Bowie și gene false sclipitoare. O scarpin pe Betsy după urechi și apoi ea vine după mine, ieșind din camera mea. Pe scări dăm de Andy, care duce sus un coș cu rufe curate.

— Ochii mei! zice el. Sunt orbit!

— Très amuzant.

— Arăți ca un glob disco.

Zâmbesc și trec pe lângă el.

— O să iau asta drept un compliment.

— Când te aduce Max acasă?

— Mai târziu!

Nathan așteaptă în capul scării.

— Când, Dolores? Ar fi utilă precizarea unei ore.

— Părul tău face flu-flu.

Las poșeta jos, ca să-l aranjez. Nathan și cu mine avem același păr – des, șaten mediu, și cu un vârtej ciudat în frunte care niciodată nu se supune. Nu se îndoiește nimeni că eu și Nathan suntem rude. Amândoi mai avem și aceeași ochi căprui, mari, și același rânjet copilăresc. Când ne îngăduim să rânjim. Andy e mai zvelt decât Nathan și își poartă părul încărunțit prematur foarte scurt tuns. Cu toate acestea, în pofida părului și a celor nouă ani în plus de existență pe planeta asta, toată lumea crede că Andy e mai tânăr, pentru că el e cel care întotdeauna zâmbește. Și poartă tricouri trăsnite.

— Când? repetă Nathan.

— Ăă, peste patru ore?

— Asta înseamnă cinci treizeci. Mă aștept să fii acasă atunci, fără întârzieri.

Oftez.

— Da, tată.

— Și trei telefoane de verificare.

— *Da, tată.*

Nu știu cu ce-am greșit să mă procopsesc cu cei mai severi părinți. Trebuie să fi fost rea până-n măduva oaselor

într-o viață anterioară. Nu-i vorba că aş fi ca Norah. Nathan nu se întorsese din oraş decât după miezul nopții. Aparent, încuietoarea ei fusese schimbată pentru că nu-și plătitise chiria, iar ea făcuse o scenă spărgând geamul din față cu șezlongul unui vecin ca să poată intra. Nathan urmează să-i facă o vizită proprietarului ei astăzi, ca să discute despre despăgubiri. Și toată povestea cu fereastra spartă.

— Bine, atunci, dă el din cap. Distracție plăcută. Nu face nimic din ceea ce n-aș face eu.

Îl aud pe Andy, în timp ce mă îndrept spre ușă.

— Dragul meu, amenințarea asta nu funcționează când ești gay.

Râd tot drumul până la trotuar. Ghetele mele grele, tatuate cu spirale de sclipici roz ca să se potrivească perucii, lasă o dâră de pulbere – ca de zâne – când pășesc.

— Ești ca o stea căzătoare, strigă o voce din veranda casei de alături. Sclipitoare.

Veselia mea devine imediat nulă și neavenită.

Cricket sare de pe scările lui și vine la mine, pe trotuar.

— Te duci undeva anume? întreabă el. Arăți frumos. Sclipitoare. Am mai spus asta, nu?

— Ai mai spus, mersi. Și tocmai ies în oraș, câteva ore.

Că doar nu și-a câștigat dreptul la a afla tot adevărul sau la explicații. Bineînțeles, acum mă simt rușinată c-am gândit asta, așa că adaug, ridicând din umeri:

— S-ar putea să trec pe la Amoeba Records, mai târziu.

De ce mă face să mă simt vinovată? Nu fac nimic rău. Nu-i datorez nimic. Clatin din cap – mai mult la mine, decât la el – și pornesc spre stația de autobuz.

— La revedere, zic eu.

Mă întâlnesc cu Max în Upper Haight. Nu poate veni să mă ia, pentru că trece să ia o surpriză, mai întâi. O surpriză. N-am idee ce anume; ar putea fi și-o gumă de mestecat, dinspre partea mea. Faptul că am un iubit care îmi aduce surprize e destul.

Îl simt pe Cricket că se uită lung. Ca o apăsare în ceafa mea. Adevărul e că nu știu de ce nu vine după mine. Mă întorc.

— Tu ce faci, azi?

El străbate distanța dintre noi din trei pași.

— Nu fac nimic.

Din nou mă simt stingherită.

— Oh.

El își scarpină obrazul, iar pe mâna lui scrie CARPE DIEM. Trăiește clipa.

— Adică, aș avea niște teme. Dar n-or să-mi ia mult. Doar vreo oră. Două, cel mult.

— Aha. Teme.

Mă pregătesc să mai spun ceva la fel de căznit, când aud uruiul autobuzului care se apropie.

— Țsta-i al meu!

O iau la fugă. Cricket strigă ceva, dar nu-l aud, prin pufnetele autobuzului care trage lângă trotuar. Ocup un loc lângă o femeie costelivă cu un sacou cadrilat care citește *Cartea tibetană a morților*.

Mă uit pe geam. El încă mă privește. Ochii ni se întâlnesc și, de data asta, zâmbetul lui e timid. Din nu știu ce motiv... mă face să-i zâmbesc și eu.

— Ooh, zice femeia de lângă mine, ești sclipitoare.

Capitolul opt

Aș fi vrut eu să fie o gumă de mestecat.

— E perfectă pentru spectacole, zice Max, cu mai multă însuflețire decât de obicei. Știi cât de rău era, când ne încărcăm instrumentele în trei mașini separate. Mai ales cu parcare în orașul ăsta. Imposibil.

— Excelent! Corect! Exact!

E o dubă. Max a cumpărat o dubă. E mare, albă și e o dubă. Adică, nu e un Chevy Impala '64. Adică prietenul meu și-a dat mașina ca să cumpere o dubă.

Îi dă târcoale, admirând... ce? Cât de mare e?

— Știi că voiam să facem un turneu pe coastă. Craig știe niște tipi în Portland, Johnny știe niște tipi în L.A. De asta aveam nevoie. Acum putem să-l facem.

— Turneu! Uau! Grozav!

TURNEU. Perioade lungi de timp fără Max. Femei lascive, provocatoare, prin alte orașe, care să flirteze cu iubitul meu, amintindu-i de lipsa mea de experiență. *TURNEU.*

Max se oprește.

— Lola.

— Hmm?

— Faci chestia aia a fetelor. Zici că ești bucuroasă când nu ești.

Își încrucișează brațele. Pânzele de păianjen tatuate pe coatele lui arată spre mine acuzator.

— Sunt bucuroasă.

— Ești supărată, pentru că te gândești că atunci când plec, mă întâlnesc cu altcineva. Altcineva mai în vârstă.

— Nu sunt supărată.

Sunt *îngrijorată*. Și cât de tare mă enervează că am mai avut discuția asta înainte, așa că el știe exact ce gândesc?

— Sunt... surprinsă. Numai că îmi plăcea mașina ta, atâta tot. Dar și asta-i bună.

El își ridică o singură sprânceană.

— Îți plăcea mașina mea?

— O adoram.

— Știi, Max mă lipește cu spatele de dubă și simt metalul rece pe șira spinării. Dubele sunt bune pentru alte chestii.

— Alte chestii?

— Alte chestii.

OK. Poate că toată problema asta cu duba nu e un dezastru *total*. Mâinile mele sunt în părul lui platinat, iar buzele ni se strivesc reciproc, când se aude un grosolan și răsunător:

— Ai niște mărunțiș, frate?

Ne desprindem și vedem un individ, într-o salopetă murdară, peticită, de velur, uitându-se urât la noi.

— Scuze, zic eu.

— N-am nevoie de scuze. Mă fulgeră cu privirea de sub codițele rasta de băiat alb. Mi-e doar al dracului de foame.

— *DOBITOCULE*, strigă Max în urma tipului care-și târșește picioarele mai departe.

San Francisco, fără îndoială, colcăie de vagabonzi. Nu pot să merg de-acasă până la școală fără să nu dau de o mulțime. Mă fac să mă simt aiurea, fiindcă îmi amintesc

permanent de originile mele, dar de obicei pot să-i ignor. Să mă uit dincolo de ei. Altminteri... e prea obositor.

Dar, în Haight, vagabonzii sunt niște ticăloși pasiv-agresivi.

Nu-mi place să vin aici, dar Max are prieteni care lucrează în buticurile cu haine vintage superscumpe, în consignații, în librării și în localurile cu burrito. În pofida numeroaselor graffiti psihedelice și aranjamentelor boeme din vitrine, Haight Street – odinioară Mecca iubirii libere din anii șaiszeci – este incontestabil mai grosolan și mai murdar decât restul orașului.

— Hei. Uită-l pe ăla, zice Max.

Vede că am nevoie să fiu înveselită, așa că mă conduce la localul cu falafel unde am avut prima noastră întâlnire. După aceea, intrăm într-un magazin de travestiți, ca să probez peruci. El râde, când pozez cu una absurdă, violet, cu un coc ca un cuib de viespi. Ador râsul lui. E rar, așa că ori de câte ori îl aud, știu că l-am câștigat. Mă lasă chiar să-i pun una și pe capul lui, una blondă, de Marilyn.

— Ei, să te vadă Johnny și Craig așa, zic eu, referindu-mă la colegii din trupa lui.

— O să le spun că m-am hotărât să-l las să crească.

— Eficiența Rogaine¹², zic eu, imitându-i pe cât posibil vocea lui Max.

— Asta-i altă glumă cu bărbatul bătrân?

Max râde din nou și îmi întinde peruca mea roz-pal.

— Ar trebui să mergem. I-am spus lui Johnny că mă

¹² Medicament (minoxidil) folosit în tratamentul alopeciei la bărbați.

întâlnesc cu el la trei și jumătate.

Îmi ascund părul natural dedesubt.

— Pentru că nu-l vezi destul, acasă.

— Tu îl vezi rar, zice Max.

Johnny Ocampo – toboșarul trupei Amphetamine și colegul de cameră al lui Max – lucrează la Amoeba Records, singurul lucru care îmi place cu adevărat în cartierul ăsta. Amoeba e un paradis uriaș de beton cu discuri rare de vinii, postere de formații și nesfârșite șiruri de CD-uri cu etichete colorate după genurile muzicale. Îți amintește că ar mai fi ceva de spus despre muzica pe care poți s-o ții în mâini.

— Glumeam. Pe de altă parte, adaug eu, tu nu vii niciodată când mă întâlnesc cu Lindsey.

— Ei, haide, Lo. E băgăcioasă și imatură. E ciudat să fie între noi.

Spusele lui sunt adevărate, dar... au. Uneori, a minți e cel mai politic lucru pe care poți să-l faci. Mă încrunt.

— E cea mai bună prietenă a mea.

— Eu prefer să-mi petrec timpul cu tine. Max mă ia de mână. Singuri.

Nu mai zicem nimic când intrăm în Amoeba. Johnny, un filipinez mic și îndesat, dar musculos, e la locul lui obișnuit, din spatele biroului de informații, care e puțin mai ridicat, de parcă tipii din spatele lui ar deține adevărul ultim despre Bunul Gust Muzical și Cunoaștere. Johnny și Max dau din cap unul către celălalt, în timp ce Johnny se ocupă de un client. Flutur din mână spre Johnny și dispar în zona în care e expusă marfa.

Eu ascult mai mult rock, dar cercetez totul, pentru că nu știu niciodată când o să descopăr ceva de care habar n-aveam că îmi plăcea. Hip-hop, clasică, reggae, punk, operă, muzică electronică. Nimic nu-mi reține atenția azi, așa că mă îndrept către rock. Trec în revistă trupele convenționale, când mi se ridică perii subțiri, invizibili de pe ceafa. Îmi ridic privirea.

Și îl văd.

Cricket Bell stă în față și în centru, căutând ceva. Pe cineva. Și atunci privirea lui se încrucișează cu a mea și fața i se luminează ca stelele. Zâmbește – un zâmbet plin care îi cuprinde și ochii – și e plăcut, și pur, și plin de speranță.

Iar eu știu exact ce o să se întâmple.

Palmele îmi asudă imediat. *N-o spune. Oh, te rog, Doamne, n-o spune.* Dar rugăciunea asta trădătoare continuă cu: Spune-o. Spune-o.

Cricket trece cu ușurință printre ceilalți clienți de parcă noi am fi singurii oameni din magazin. Muzica din boxe se schimbă de la o melodie pop împrăștiată într-o simfonie rock plină de amploare. Inima mea începe să bată din ce în ce mai tare. Cât de tare îmi dorisem momentul ăsta. Cât de tare aș vrea să nu fi venit acum.

Cât de tare aș vrea să continue.

El se oprește lângă mine, trăgându-se de brațari.

— Am... speram să te găsesc aici.

Simt sângele năvălindu-mi în obraji. NU. Sentimentul ăsta nu e adevărat. E doar o emoție veche, răscolită ca să mă tulbure și să mă zăpăcească. Urăsc asta! îl urăsc și pe

el!

Dar se pare că îl urăsc pe Cricket doar pentru că nu îl urăsc pe Cricket. Îmi smulg privirile de la el, înapoi la albumul Phoenix din mâinile mele.

— Eu ți-am spus că voi veni.

— Știu. Și nu mai puteam aștepta, trebuia să-ți spun...

Crește panica și strâng formația franțuzească mai puternic.

— Cricket, te rog...

Dar cuvintele îi ies într-un șuvoi nestăvilit.

— Nu mă pot opri să nu mă gândesc la tine și nu mai sunt cum am fost, m-am schimbat...

— Cricket...

Îmi ridic din nou privirea, simțind că leșin.

Ochii lui albaștri sunt strălucitori. Sinceri. Disperați.

— Ieși cu mine, în seara asta. Mâine seară, în fiecare sea...

Cuvântul i se oprește brusc în gât, când vede ceva în spatele meu.

Țigarete și mentă. Îmi vine să mor.

— El e Max. Prietenul meu. Max, el e Cricket Bell.

Max înclină scurt cap. A auzit totul, este imposibil să nu fi auzit.

— Cricket este vecinul meu, mă întorc eu spre Max. A fost vecinul meu. Ca să zic așa, este din nou.

Iubitul meu mijește ochii, aproape imperceptibil, în vreme ce procesează informația. Este exact opusul lui Cricket, care e complet pierdut și nu-și ascunde emoțiile. Fața lui e șocată și se dă înapoi. Mă îndoiesc că-și dă seama

ce face.

Expresia lui Max se schimbă din nou, foarte ușor. Și-a dat seama cine e Cricket. Știe că trebuie să fie rudă cu Calliope Bell.

Și știe că l-am exclus intenționat din conversațiile noastre.

Max pune un braț pe după umerii mei. Gestul probabil arată degajat pentru Cricket, dar mușchii lui Max sunt încordați. E gelos. Gândul ar trebui să mă facă fericită, dar nu văd decât stinghereala lui Cricket. Aș vrea să nu-mi pese de ce e în mintea lui.

Asta înseamnă că suntem chit? Așa te simți când ești chit?

Atmosfera dintre noi e densă precum ceața din golf. Trebuie să acționez, așa că îi zâmbesc călduros lui Cricket.

— Mi-a părut bine că ne-am întâlnit întâmplător. Ne vedem mai târziu, OK?

Și apoi îl conduc pe Max spre ieșire. Sunt sigură că iubitul meu vrea să spună ceva, dar, ca de obicei, își păstrează gândurile pentru el, până ce se vor închea în forma exactă pe care și-o dorește el. Mergem, țepeni, ținându-ne de mână, pe lângă prietenul său de la biroul de informații.

Nu vreau să mă uit înapoi, dar nu mă pot abține.

El se uită țintă la mine. Prin mine. Pentru prima oară în viața lui, Cricket Bell pare mic. Dispare chiar sub ochii mei.

Capitolul nouă

E jenant să recunosc, dar ori de câte ori Max și cu mine avem o întâlnire, eu vreau să stau cât mai mult pe afară, să mă plimb cât mai departe, să vorbesc mai tare, ca să ne vadă cât mai multă lume împreună. Vreau să mă întâlnesc cu flecare colegă de clasă care m-a necăjit vreodată pentru că purtam pantofi cu vârful ascuțit de elf sau mocasini cu mărgele, fiindcă știu că de cum ar arunca o privire spre Max, cu sprâncenele lui negre, brațele tatuante și atitudine rebelă ar și pricepe că fac ceva bine.

De regulă, plesnesc de mândrie. Dar în timp ce mergem înapoi spre noua lui dubă, nu observ fața nimănu dintre cei pe lângă care trecem. Întrucât Cricket Bell mi-a cerut să ies cu el. Cricket Bell mi-a cerut să ies cu el. Ce-ar trebui să fac cu informația asta?

Max descuie portiera dinspre locul pasagerului și o ține deschisă ca să urc. Niciunul dintre noi nu a scos o vorbă de când am plecat de la Amoeba. Eu mormăi un mulțumesc și intru. El urcă pe scaunul șoferului, întoarce cheia în contact și apoi spune:

— Nu-mi place de el.

Tonul lui sec îmi strânge inima.

— Cricket? De ce?

— Pur și simplu, nu-mi place.

Nu pot răspunde. Nu știu ce să spun. El nu rupe tăcerea din nou decât după ce trecem de firma luminoasă a Cinematografului Castro, la doar câteva cvartale distanță de casa mea.

— De ce nu mi-ai spus despre el?

Mă uit la mâinile mele.

— Nu e important.

Max așteaptă, cu maxilarul strâns.

— M-a făcut să sufăr, atâta tot. Asta a fost demult. Nu-mi place să vorbesc despre el.

Se întoarce spre mine, străduindu-se să rămână calm.

— Te-a făcut să suferi?

Mă fac mică în scaunul meu, dorindu-mi orice, numai discuția asta *nu*.

— Nu. Nu așa. Obişnuiam să fim prieteni, și ne-am separat, iar acum s-a întors și dau de el pretutindeni...

— Dădeai de el și înainte.

Se uită din nou la stradă. Măinile i se strâng pe volan.

— Doar... prin jurul casei. Nu e important, OK, Max?

— Mie mi se pare o omisiune bătătoare la ochi.

Clatin din cap.

— Cricket nu înseamnă nimic pentru mine, jur.

— El vrea să ieșiți împreună în fiecare seară, iar tu te aștepți ca eu să cred că nu se întâmplă nimic?

— Nu se întâmplă!

Duba se oprește brusc în fața casei mele, iar Max lovește cu pumnul în volan.

— Spune-mi adevărul, Lola! De ce nu poți să-mi spui adevărul măcar o dată?

Ochii mi se umplu de lacrimi.

— Dar *spun* adevărul.

El se uită lung la mine.

— Te iubesc.

Devin disperată. Trebuie să mă creadă.

— Nu-l iubesc pe el, nici măcar nu-l plac! Te iubesc pe

tine.

Max își închide ochii pentru o clipă cât o veșnicie. Mușchii gâtului îi sunt încordați și rigizi. În cele din urmă, se relaxează. Deschide iarăși ochii.

— Iartă-mă. Și eu te iubesc.

— Și mă crezi?

Vocea mea abia se aude.

Îmi întoarce bărbia spre el și îmi răspunde cu un sărut. Își apasă buzele cu forță pe ale mele. Eu îi răspund cu și mai multă forță. Când ne desprindem, el se uită adânc în ochii mei.

— Te cred.

Max accelerează și se îndepărtează cu duba, trupa Misfits explodând într-un nor muzical de praf în urma lui. Mă pleoștesc. Cam asta a fost ziua mea liberă.

— Țsta cine a fost?

Tresar la vocea tăioasă din spatele meu. Și atunci mă întorc ca s-o privesc în față pentru prima oară, după doi ani. Părul ei negru e strâns la spate într-o coadă și e îmbrăcată în haine călduroase. Totuși reușește să arate mai frumoasă decât voi fi eu vreodată.

— Bună, Calliope.

Ea se uită la mine gata parcă să-mi spună: *De ce nu mi-ai răspuns la întrebare?*

— Țsta a fost iubitul meu.

Calliope arată surprinsă.

— Interesant, zice ea, după o clipă.

Și pot să spun că este, într-adevăr, interesată.

— Te-a găsit fratele meu? A ieșit să te caute.

— M-a găsit.

Rostesc cuvintele cu multă precauție. Ea așteaptă mai mult, dar n-am de gând să-i dau detalii. Nici măcar nu știu ce altceva ar mai fi de spus.

— Mi-a părut bine să te revăd.

O pornesc spre scări. Pe la jumătatea drumului, ea zice:

— Arăți schimbată.

— Și tu arăți la fel.

Închid ușa, iar Nathan mă așteaptă de partea cealaltă.

— N-ai sunat.

Oh, nu.

E furios.

— Ar fi trebuit să suni de-acum o oră. Eu am sunat de cinci ori și mi-a intrat direct căsuța vocală. Unde ai fost?

— Am uitat. Îmi pare rău, tată, am uitat.

— Aia era duba lui Max? Și-a luat mașină nouă?

— Ai SPIONAT?

— Am fost îngrijorat, Lola.

— *AȘA CĂ TE-AI HOTĂRÂT SĂ MĂ SPIONEZI?*

— Tu știi de ce-și cumpără băieții duba? Știi?

— *CA SĂ-ȘI CARE CHITĂRILE ȘI TOBELE? Ca să plece în TURNEU?*

Trec furioasă pe lângă el și urc scările la mine în cameră.

Tata urcă apăsând scara în urma mea.

— Discuția asta nu s-a încheiat. Avem o înțelegere când ieși cu Max. Trebuie să ne suni.

— Dar ce-ți închipui c-o să se întâmple? De ce nu ai încredere în mine?

Îmi smulg peruca roz și o arunc cât colo.

— Nu mă îmbăt, nu iau droguri, nici nu sparg ferestre. Eu nu sunt ca ea. Eu nu sunt Norah.

Am mers prea departe. La numele surorii lui, fața lui Nathan devine atât de îndurerată și de schimonosită, încât știu că l-am atins drept la țintă. Mă aștept să se repeadă la mine. În loc de asta, se întoarce fără niciun cuvânt. Ceea ce, cumva, e mai rău. Dar e vina lui că mă pedepsește pentru lucruri pe care nu le-am făcut, pentru lucruri pe care le-a făcut EA.

Cum de-a ajuns ziua asta atât de oribilă? Când s-a întâmplat asta?

Cricket.

Numele lui explodează înăuntrul meu ca o salvă de tun. Mă îndrept spre ferestrele noastre. Draperiile lui sunt deschise. Gențile pe care le-a adus acasă mai sunt încă pe podea, dar nu e niciun semn de Cricket. Ce-ar trebui să-i spun data următoare când ne vedem? De ce nu încetează odată să-mi dea viața peste cap?

De ce-a trebuit să-mi ceară să ies cu el acum?

Și Max știe despre el. N-ar trebui să conteze, dar contează. Max nu e genul care să tot aducă vorba despre ceva, dar e tipul care nu uită. O păstrează pentru când va avea nevoie. Oare m-a crezut când i-am spus că îl iubesc? Că nici măcar nu-l plac pe Cricket?

Da, m-a crezut.

Și sunt îndrăgostită de Max. Și atunci de ce nu știu dacă jumătatea cealaltă a fost o minciună?

Nu sunt singura care are probleme cu băieții. Lindsey fusese remarcabil de distrată, toată săptămâna. Nici măcar

nu observase când profesorul nostru de matematică greșise ecuația de gradul doi, luni. Sau când Marta Velasquez, cea mai populară fată din școală, uitase să-și scoată eticheta cu mărimea de pe jeanși, marți. Picioarul ei spunea: 12,12,12,12,12. Cum putuse Lindsey să nu observe, când stătuse în spatele ei o oră întreagă, la istoria Americii?

Abia miercuri, la prânz, când Charlie Harrison-Ming a trecut pe lângă noi și a zis: „Bună, Lindsey”, iar ea a bâlbâit „Bună, Charlie”, mi-am dat seama de problemă. Și apoi mi-am dat seama că amândoi purtau exact aceiași bascheți roșii, Chucks. Lindsey e neîntrecută la rezolvarea problemelor celorlalți, dar în cazul problemelor ei? Fără speranță.

— Ai fi putut să spui ceva despre încălțări, i-am sugerat eu.

— Tu ești fata cu hainele, a zis ea, abătută. Sună caraghios când vorbesc eu despre treburi de-astea.

Azi port ochelari pisică și o rochie cu imprimeuri leopard, pe care am făcut-o eu, primăvara trecută. I-am prins broșe roșii uriașe, ca niște răni de glonț, în față, și am panglici roșii ca sângele legate pe braț de sus până jos și prin tot părul meu natural. Protestez împotriva vânatului animalelor mari din Africa.

— Nimic din ce spui tu nu sună caraghios, zic eu. Și nu eu sunt cea care poartă bascheți.

— Ți-am spus, nu vreau să mă întâlnesc cu niciun băiat.

Dar acum afirmația ei nu mai sună la fel de convingătoare.

— Eu te voi sprijini în indiferent ce alegi. Știi asta, da?

Lindsey își vâra nasul într-un roman polițist dur și discuția noastră ia sfârșit. Dar nu citește. Se uită în gol la pagini. Tresar, expresia ei îmi e cunoscută – e expresia lui Cricket de ultima oară când l-am văzut. N-a mai venit acasă, weekendul trecut. Draperiile lui erau tot deschise, iar gențile tot pe podea. Eu fusesem ciudat de atrasă de geanta de umăr. Era o tașcă veche, maro, de piele, genul pe care numai un profesor universitar sau un explorator din junglă l-ar purta. Mă întrebam ce-o fi cărat în ea. Probabil doar o periuță de dinți și lenjerie de schimb. Totuși. Părea abandonată. Până și sacul de plasă cu rufărie era trist, doar pe jumătate plin.

Telefonul îmi vibrează încă o dată pe picior, prin rucsacul pus pe jos, semnalând un mesaj. Hopa. Ar trebui să le avem închise, la școală. Dar cine mi-ar scrie mesaje acum, oricum? Mă aplec să-l iau și ochelarii mei – o pereche vintage, care nu mi se potrivește – se pocnesc de ciment. Ar trebui să fie chiar sub mine, dar nu-i pot vedea. Nu pot vedea nimic. Aud sporovăială unui grup mare de fete care vin spre noi.

— Oh, fir-ar, fir-ar, fir-ar...

Lindsey îmi culege ochelarii cu puțin înainte să fie călcați de fete. Trec ciripind pe lângă noi, un vârtej de parfum și de râsete.

— Ai iarăși probleme cu vederea?

Îi pun din nou la ochi și lumea se clarifică din nou. Mă încrunt.

— Da! Cu fiecare an văd mai prost. În ritmul ăsta, o să fiu

oarbă la douăzeci de ani.

Ea face semn spre ochelarii mei.

— Și câte perechi ai acum?

— Numai trei.

Mi-ar plăcea să nu fie atât de scumpi. Îi comand on-line, cu reducere, dar tot înghit lefuri întregi. Părinții mei plătesc pentru lentilele de contact, dar mie îmi place diversitatea. Prefer mai multă diversitate. Îmi extrag telefonul și sunt încântată să descopăr că mesajul e de la Max:

Văzut două crengi aplecate în formă de inimă, gândit la tine.

Rânjesc ca idioata.

— Cine e? întrebă Lindsey.

— Max!

Dar atunci îi surprind expresia feței. Ridic din umeri și închid telefonul.

— Nimic important. A văzut... ceva.

Ea își deschide din nou romanul.

— Oh.

Și atunci îmi vine ideea: soluția perfectă pentru problema ei. Charlie e neîndoielnic interesat de ea, Lindsey are nevoie doar de cineva care s-o călăuzească de-a lungul primilor pași, cei mai dificili. Are nevoie de mine. O dublă întâlnire! *SUNT UN GENIU!* Eu... mă întâlnesc cu Max. Care n-ar fi niciodată de acord cu așa ceva. Arunc o privire spre prietena mea, care se holbează din nou în romanul ei mystery. Încercând să-și rezolve propriul mister. Îmi țin telefonul între palme și gura închisă.

Și mă simt atât de nelocală față de ea.

Intru în tură mai devreme, sâmbătă. Seara trecută, eu am închis. Mi se pare că nu se mai termină, de parcă n-am făcut decât să aștept să treacă programul și apoi mi-am pus vechiul meu sac de dormit Disney Princess sub tețgheua biletelor cu reducere de la etajul șapte. Când ajung la cinematograful, sunt surprinsă să-l găsesc pe St. Clair în spatele ghișeului casei de bilete. Anna nu e trecută în grafic să lucreze azi. Sunt și mai surprinsă când văd cu ce e îmbrăcat.

— Ce-i cu uniformă? îl întreb.

El ridică din umeri. E un gest lent, din tot corpul, care îl face să pară... mai european.

— Unul dintre directori a zis că petrec atât de mult timp pe aici, încât merit să lucrez. Așa că asta fac.

— Stai. Ți-ai luat de lucru aici?

— Da, dar să nu mai spui la nimeni. E secret.

Își mărește ochii, glumind.

— Tu. Lucrezi?

St. Clair nu vorbește niciodată despre asta, dar toată lumea știe că familia lui se scldă în bani. El n-are nevoie să muncească. Nici nu mi s-a părut c-ar fi persoana care să vrea s-o facă.

— Nu crezi c-o să mă descurc să rup bilete?

— Picioarele mele obosite spun că e ceva mai mult de atât.

St. Clair rânjește, iar inima mea tresaltă. E cu adevărat atrăgător. Care-i problema mea? Probabil sunt mai obosită decât credeam. Și nu sunt interesată de iubitul Annei – e

prea scund, prea încrezut –, dar faptul că l-am remarcat mă supără. Mă cufund în muncă la un alt etaj, ca să mă scot din gândurile din ce în ce mai neliniștitoare. Dar St. Clair vine la mine, câteva ore mai târziu, odată ce se potolesc lucrurile după un moment de înghesuială a publicului.

— Picioarele mele se simt grozav, zice el. De fapt, chiar mă gândesc să înființez o trupă de dans. Ai fi interesată?

— Oh, scutește-mă.

Sunt încă cu capsă pusă. Cei șase clienți care mi s-au plâns de lotul nostru de parcare n-au îmbunătățit situația.

— Serios, de ce ți-ai luat un serviciu?

— Pentru că m-am gândit că va ajuta la formarea caracterului.

Se cocoată pe teigheaua biletelor cu reducere.

— Pentru că mi-au căzut toți dinții și nu-mi pot permite proteze. Pentru că...

— Bine. Mă rog. Fii șmecher.

— Trebuia să fac ceva productiv, nu-i așa?

St. Clair se dă jos și ia o mătură din debara.

— Bine, bine. Economisesc pentru viitorul nostru.

— Viitorul nostru?

Îi zâmbesc cochet.

— Sunt flatată, pe cuvânt, dar nu e nevoie.

El mă împunge în spate cu vârful măturii.

— Și Anna știe că tu economisești pentru viitorul vostru?

— Bineînțeles.

St. Clair mătură floricelele de porumb din jurul gleznelor mele, în vreme ce eu preiau comanda cuiva de Diet Coke și covrigei. Când termin, el continuă:

— Crezi că mi-am luat o slujbă fără să discut înainte cu ea?

— Nu. Și totuși, am crezut... știi tu...

El pare nedumerit și sunt nevoită să sfârșesc gândul cu voce tare.

— Am crezut că ai bani.

St. Clair izbucnește în râs, de parcă spusesem ceva prostesc.

— Tatăl meu are bani. Și mi-ar plăcea să-l țin departe de viitorul meu.

— Asta sună... amenințător.

Europeanul ridică iarăși din umeri. De data asta, ca să schimbe subiectul.

— Și ar fi plăcut să am ceva bani de cheltuială ca s-o pot scoate în oraș. Luăm masa mai mult în cantinele căminului.

Se încruntă.

— Dacă stau să mă gândesc, întotdeauna am luat masa în cantinele școlii.

— La Paris?

— La Paris, confirmă el.

Oftez.

— Habar n-ai ce norocos ești.

— De fapt, eu sunt convins că știu.

St. Clair reazemă mătura de perete.

— Și, tu de ce muncești? Ca să-ți permiți obiceiul nesănătos al costumării? Și ce-a pățit părul tău azi?

— Am vrut să văd cum ar arăta în cocuri mici. Și apoi am adăugat pene, pentru că arătau chiar ca niște cuiburi.

Are dreptate. De aceea lucrez eu. În plus, părinții mei au

spus, când am împlinit șaisprezece ani, că trebuia să-mi iau o slujbă cu jumătate de normă, ca să învăț ce înseamnă responsabilitatea. Și mi-am luat.

St. Clair îmi examinează părul mai îndeaproape.

— Spectaculos.

Mă dau înapoi.

— Și mai precis cât de departe în viitor merg planurile voastre?

— Departe.

Cuvântul plutește greu între noi, încărcat cu forță și înțeles. Max și cu mine vorbim despre cum o să fugim la Los Angeles și o să începem o nouă viață împreună – eu, desenând costume complicate, ziua, el distrugând cluburile de rock, noaptea –, dar intuiesc că discuțiile lui St. Clair cu Anna sunt mai serioase decât ale mele cu Max. Gândul acesta mă face să nu mă simt în apele mele. Mă uit la St. Clair. Nu e cu mult mai mare ca vârstă decât mine.

Cum poate fi atât de sigur pe el?

— Când e cum trebuie, e simplu, zice el, la întrebarea mea nerostită. Spre deosebire de părul tău.

Capitolul zece

Luna e rotundă, dar jumătate din ea lipsește. O linie dreaptă parcă trasă cu rigla îi separă jumătatea întunecată de cea luminoasă. Atârnă acum jos deasupra agitatului cartier Castro, vizibil mai devreme decât cu o seară mai înainte. De când mă știu am vorbit cu Luna. I-am cerut să mă călăuzească. E ceva profund spiritual în strălucirea ei

palidă, în suprafața ei cu cratere, în înfățișarea ca de ceară și în fazele ei. În fiecare seară poartă o nouă haină, totuși e întotdeauna ea însăși.

Și e întotdeauna acolo.

Fiindcă tura mea s-a terminat mai devreme, vin cu autobuzul și pe jos acasă. Nu-mi dau seama de ce mă simt atât de ușurată să mă aflu din nou în cartierul meu. Nu din pricină că munca mea ar fi fost grea, în sine. Dar familiaritatea Străzii Castro mă liniștește – luminile de pe trotuare, aroma caldă de tablete de ciocolată venind dinspre Hot Cookie, grupurile de oameni care stau de vorbă, vitrinele pregătite deja pentru Halloween de la Cliff's Variety.

Sunt norocoasă că locuiesc într-o zonă care nu trebuie să ascundă ceea ce este. Destinațiile localurilor ca Fabrica de Cârnați (restaurant), Vioiciune (salon de coafură) și Lucru Manual (manicură) sunt foarte clare printre rezidenți, dar există un sentiment sincer de dragoste și comuniune. E ca într-o familie. Și tot ca într-o familie, toată lumea știe treburile tuturor, dar eu nu cred că e un lucru rău. Îmi place că tipii de la Spike's Coffee îmi fac cu mâna, când trec. Îmi place că tipii de la Jeffery's știu că Betsy are nevoie de cea mai mare cutie de Miel, Igname și Legume. Îmi place...

— LOLA!

Un junghi în capul pieptului. Cu groază, mă întorc să-l văd pe Cricket Bell executând o întoarcere pe lângă un cuplu de bătrâni care intră în băcănia Delano's, în timp ce el iese. Duce câte un carton de ouă în fiecare mână.

— Te duci acasă? Ai un minut?

Nu-i pot susține privirea.

— Da. Da, desigur.

În timp ce el aleargă puțin ca să mă prindă din urmă, eu continui să merg. Poartă o cămașă albă, o vestă neagră și o cravată neagră. Arată ca un chelner, cu excepția faptului că are, de asemenea, brățările lui multicolore și elastice.

— Lola, vreau să-mi cer scuze.

Înlemnesc.

— Mă simt ca un nemernic, un măgar absolut pentru... pentru că te-am pus în situația aceea, săptămâna trecută. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să te întreb mai întâi dacă aveai un prieten, nu știu de ce n-am întrebant.

Vocea lui e îndurerată.

— Bineînțeles că aveai un prieten. Tu ai fost dintotdeauna o fată grozavă, superbă, și, când te-am văzut din nou, am fost răvășit de toate emoțiile astea, și... Nu știu ce să spun, dar am făcut-o de oaie și îmi pare rău. N-o să se mai întâmple.

Sunt șocată.

Nu știu ce mă așteptasem să spună, dar cu siguranță nu asta. Cricket Bell crede că sunt grozavă și superbă. Cricket Bell crede că *dintotdeauna am fost grozavă și superbă*.

— Și sper că acum nu încurc lucrurile și mai tare, continuă el. Vreau doar să fac puțină lumină. Cred că ești uimitoare și, să fiu prietenul tău în vara aceea a fost cea mai fericită perioadă din viața mea, și... vreau doar să fac parte din viața ta. Din nou.

Nici nu pot să gândesc.

— Bine.

— Dar o să înțeleg dacă nu vrei să mă vezi...

— Nu, zic eu repede.

— Nu?

E neliniștit. Nu pricepe ce-am vrut să spun.

— Adică... mai putem să petrecem vremea împreună, continui eu, cu prudență. Mi-ar plăcea.

Cricket se destinde, ușurat.

— Ți-ar plăcea?

— Da.

Sunt surprinsă de cât de evident e lucrul ăsta. Bineînțeles că îl vreau înapoi în viața mea. El a fost întotdeauna o parte din viața mea. Chiar și când a fost plecat, un fragment din spiritul lui a rămas în urmă. L-am simțit în spațiul dintre ferestrele noastre.

— Vreau să știi că m-am schimbat, zice el. Nu mai sunt băiatul acela.

Corpul lui se întoarce energic cu fața spre mine, iar mișcarea mă ia prin surprindere. Mă împiedic de el și mă lovesc de pieptul lui, iar unul dintre cartoanele de ouă îi cade din mână și se răstoarnă spre trotuar. Cricket îl prinde iute, înainte să atingă solul.

— Scuze! îmi pare atât de rău! zic eu.

Locul unde pieptul lui s-a atins de al meu mă arde. Fiecare centimetru unde corpul lui s-a atins de al meu pare încărcat electric. Ce fel de băiat crede el că era și cum este acum?

— E în regulă. Se uită la carton. Nicio pagubă. Toate ouăle scontate.

— Stai, dă-mi mie ăsta.

Întind mâna spre carton, dar el îl ridică deasupra capului. E cu *mult* mai sus decât pot ajunge eu.

— E-n regulă.

Zâmbește puțin.

— Țin lucrurile mult mai bine în frâu, acum.

Fac un gest spre celălalt carton.

— Pot să duc și eu măcar unul.

Cricket dă să-l ridice și pe celălalt, dar un nor solemn îi umbrește ochii. Le lasă pe amândouă în jos și îmi întinde unul. Pe dosul mâinii lui scrie: *OUĂ*.

— Mulțumesc, zice.

Mă uit în jos. Cineva a desenat un șotron pe trotuar cu cretă roz.

— N-ai pentru ce.

— O să le vreau înapoi, totuși. Mamei i s-a făcut poftă de ouă umplute și mi-a cerut să-i aduc. Foarte importantă misiune.

Tăcere.

Acesta este momentul. Momentul în care ori fac lucrurile definitiv stingheritoare, ori le cârmesc spre o sinceră prietenie.

— Cum e la colegiu?

Cricket închide ochii. Doar pentru o fracțiune de secundă, o clipire, dar e destul ca să-mi arate cât de recunoscător e pentru întrebare. *Vrea să fie în viața mea.*

— Bine, zice. E... bine.

— Simt un *dar*.

El zâmbește.

— Dar a trecut ceva vreme de când n-am mai fost așa, în

mijlocul colegilor tot timpul. Bănuiesc că o să mai treacă ceva, până mă obișnuiesc.

— Ai spus că ai făcut școala acasă? După ce v-ați mutat?

— Păi, ne mutam atât de des, încât era mai ușor decât să mă înscriu mereu și mereu, repetând aceleași ore. Fiind mereu elevul nou. Mai trecusem prin asta și nu mai voiam s-o mai fac. În plus, așa puteam să ne aranjăm treburile în funcție de programul lui Cal.

Ultima frază mă stârnește într-un mod neplăcut.

— Și programul tău?

— Ah, nu e așa de rău cum pare. Ea nu are decât o perioadă limitată ca să facă asta. Trebuie să tragă tare cât poate.

Probabil că nu arăt deloc convinsă, căci adaugă:

— Încă cinci ani și o să fie rândul meu în lumina reflectoarelor familiei.

— Dar de ce nu poate fi rândul tău acum? Poate că sunt egoistă, fiindcă eu sunt copil unic...

— Nu. Ai dreptate.

Și surprind primul semn de oboseală între fruntea lui și ochi.

— Dar situația noastră e diferită. Ea are un talent. N-ar fi corect din partea mea să nu fac totul ca s-o sprijin.

— Dar ea ce face ca să te sprijine pe tine? întreb, mai înainte de a-mi da seama.

Expresia lui Cricket devine mucalită.

— Spală vasele. Duce gunoiul. Lasă cutia de cereale pe masă, pentru mine, în weekenduri.

— Scuze, îmi întorc capul. Îmi bag nasul unde nu-mi

fierbe oala.

— E-n regulă, nu mă deranjează.

Dar nu-mi răspunde la întrebare.

Mergem în tăcere vreun minut, când deodată îmi aduc aminte.

— Azi. Azi e ziua ta!

El își întoarce fața de la mine rapid ca un reflex.

— De ce n-ai spus nimic?

Dar știu răspunsul încă dinainte de a sfârși întrebarea. Amintirile ultimei dăți când îl văzusem de ziua lui mă umplu cu umilință instantaneu.

Cricket se joacă un pic cu brațările.

— Da. Optsprezece.

Mă agăț de firul ăsta ca să urnesc discuția mai departe.

— Adult. Oficial.

— E adevărat, mă simt incredibil de matur. Dar, pe de altă parte, maturitatea a fost dintotdeauna atuul meu.

De data asta, auto-ironia lui mă inhibă. El chiar a fost întotdeauna mai matur. Mai puțin, probabil, când era în preajma mea.

— Deci... ai venit acasă în vizită la Calliope?

Clatin din cap, în timp ce stinghereala continuă.

— Bineînțeles că da. E și ziua ei, nu? Sunt doar surprinsă să te văd, fiindcă e sâmbătă seara. Îmi închipuisem c-o să fii la vreo petrecere în golf, sugând bere stând în mâini.

El se scarpină pe gât.

— Cal n-ar recunoaște-o, dar a fost o schimbare severă pentru ea. Cu mine plecat, în vreme ce ea e încă acasă. Nu că altfel n-aș fi venit acasă în seara asta, bineînțeles că aș fi

venit. Și, de fapt, chiar am trecut pe la o petrecere, în fugă, ca o favoare pentru cineva, dar... probabil că n-ai observat...

Cricket își potrivește cravata.

— Nu sunt genul petrecăreț.

— Nici eu.

Nu trebuie să-i mai explic că din cauza lui Norah. Știe.

— Dar prietenul tău?

Vocea îi trădează o degajare prefăcută.

Sunt stingherită așa cum presupune și el, dar nu pot nega că Max arată a petrecăreț.

— Nici el nu e amator de petreceri. Nu chiar. Adică, bea și fumează, dar îmi respectă dorințele. Nu încearcă niciodată să mă convingă să fac ca el sau ceva de genul ăsta.

Cricket se apleacă pe sub o creangă plină de flori roz din calea noastră. Cartierul nostru înflorește tot timpul anului. Eu trec pe dedesubt fără să fiu nevoită să mă aplec.

— Ce zic părinții tăi că te întâlnești cu cineva de vârsta lui? Întreabă el.

Eu mă crispez.

— Ar trebui să știi că sunt sătulă de discuții pe tema asta.

— Scuze.

Dar apoi nu se poate abține:

— Deci, ăă... câți ani are?

— Douăzeci și doi.

Din nu știu ce motiv, mă simt prost să admit asta în fața lui.

O pauză lungă.

— Uau.

Cuvântul e tărăgănat și greu.

Îmi pierd curajul. Vreau să fiu prietena lui, dar pe care planetă ar merge asta? Sunt prea multe alte lucruri între noi care împiedică o prietenie. Urcăm în tăcere panta străzii noastre, până ajungem la casa mea.

— Pa, Cricket!

Nu-i pot susține privirea.

— La mulți ani!

— Lola?

— Da?

— Ouăle, mi-arată el. Ouăle mele sunt la tine.

Oh.

Stânjenită, îi întind cartonul. Degetele lui lungi se apropie și mă trezesc că îmi fac curaj pentru contactul fizic. Dar nu se întâmplă. El ia cartonul de margini. E o mișcare precaută, deliberată. Îmi amintește că n-ar trebui să fiu cu el.

Și îmi amintește că nu pot să-i spun lui Max.

Capitolul unsprezece

Cu cât mă gândesc la discuția noastră, cu atât mai frustrată mă simt. Cricket a zis că s-a schimbat, dar cum s-a schimbat? Cu voința de a spune ce are în minte? Să spună, în sfârșit, că mă place? Sau e altceva? Către sfârșitul prieteniei noastre, devenise din ce în ce mai ciudat și distant, până ajunsese să nu mă invite la prostia aia de petrecere. Despre care încă nu voia să vorbească. Și acum

vrea să fim din nou prieteni, după care pleacă devreme, în dimineața următoare, și nu se mai întoarce *DOUĂ SĂPTĂMÂNI?*

Mă rog.

— Lola n-are voie la joacă, azi.

Andy zdrăngănește printre oalele și tigăile lui și de aceea nu-l auziserăm pe Cricket bătând la ușa din față. O lăsaserăm deschisă, ca să iasă căldura, pentru că bucătăria noastră se încinge când toate cuptoarele sunt aprinse.

— E de serviciu la plăcinte. A intervenit o uriașă urgență, o schimbare de ultim moment pentru o comandă, azi-dimineață.

— Tată. N-a venit la joacă.

Cricket întinde o cutie.

— Asta a venit la noi acasă. E pentru tine.

Andy își ridică privirile.

— Pentru Lola, precizează Cricket.

O așază pe podea, în fața bucătăriei, când Betsy se apucă să alerge în jurul lui. Ea întotdeauna l-a iubit pe Cricket.

— Mersi.

Am rostit cuvântul cu grijă, un avertisment, dacă avea urechi să-l audă. Las jos o pungă cu făină și mă duc să examinez pachetul.

— Grozav! Sunt balenele pentru pieptarul meu.

— Pieptar?

— Corset, zice Andy, distrat. Lola, mută-ți fundul înapoi.

Cricket se înroșește.

— Oh.

Al doilea punct pentru Andy în departamentul stânjenei de azi. Cricket se apleacă s-o scarpine pe Betsy, care se prăbușește cu burta în sus, iar eu mă prefac că nu i-am observat roșeața. Deși nu sunt sigură că a meritat această favoare specială. Sau burta cățelușei mele.

— E pentru o rochie, îi explic eu.

Cricket dă din cap, fără să se uite la mine.

— Urgență de plăcintă?

O ultimă scărpinătură a lui Betsy și apoi intră în bucătărie, suflecându-și mânecile și dându-și brațările jos.

— Aveți nevoie de ajutor?

— Oh, nu, spun eu, alarmată. Mersi, ne descurcăm.

— Ia-ți un șorț, sunt acolo, în sertarul de sus, îi arată Andy din partea cealaltă a bucătăriei.

— Nu poți să-i ceri să te ajute, zic eu. Nu e treaba lui.

— Nu mi-a cerut, zice Cricket, legându-și un șorț lung, alb, în junii taliei. Eu m-am oferit voluntar.

— Vezi? zice Andy. Băiatul gândește. Spre deosebire de unii adolescenți pe care nu-i pot pomeni.

Îmi mijesc ochii la el. Nu e vina mea că mai degrabă mi-aș petrece singura mea zi liberă din weekend cu Lindsey. A trebuit să anulez planurile noastre de sushi și cumpărături în cartierul japonez. Când am întrebat-o dacă voia să vină să ne ajute, ea spusese „Nu, mulțumesc, Ned. O să-mi fac alte planuri”. Și eu am înțeles. Dar dacă nu ieșea cu mine, avea să stea pur și simplu în casă și să se uite la un maraton de seriale CSI sau Veronica Mars. Care o fac fericită. Și totuși.

— Dovlecii ăia trebuie curățați de semințe înainte să-i

bag la cuptor. Pune semințele și miezul în grămada aia, pentru îngrășământ, zice Andy.

— Dovleci. Am înțeles.

Cricket se spală pe mâini și apucă dovleacul cel mai mare.

Îmi reiau cântăritul fainii pentru zece foi de plăcintă. Când gătești în cantități mari, e nevoie de cântar, nu de căni de măsură.

— Pe bune, ne descurcăm. Sunt sigură că ai teme de făcut.

— Nu-i nicio problemă, ridică el din umeri. Unde e celălalt domn Noian?

Andy închide ochii. Cricket se crispează, dându-și seama c-a spus ceva nepotrivit.

— Nathan e cu Norah, azi, îi explic eu.

— E... totul bine? întreabă el.

— *Minunat*, zice Andy.

— Doar niște chestii financiare.

Îi întind lui Cricket cel mai mare cuțit ca să despică dovleci, laolaltă cu o privire de scuze pentru acreala lui Andy. Cricket îmi răspunde cu un zâmbet discret. Știe că tata nu e așa, de obicei.

Vocea lui Andy e singura pe care o mai auzim în următoarea oră, când ne dă instrucțiuni. Comanda originală era de șase plăcinte, în total, dar acum facem șase din fiecare: cu dovleci, clasice, vegetariene cu mere, cu pere și ghimbir și cu ulei de arahide și cartofi dulci. Eu îl ajut de ani buni, așa că sunt destul de pricepută în bucătărie. Dar sunt surprinsă să văd cât de repede se

adaptează Cricket. Andy îi explică despre coacere că e o adevărată știință – drojdia și acizii, proteinele și amidonul –, iar Cricket *pricepe*. Bineînțeles că e sincer. Bunii chimiști sunt buni bucătari.

Dar de ce își petrece duminica făcând plăcinte când nu e obligat? E treaba cu băiatul cumsecade? Sau crede că petrecând timpul cu mine, aș putea să mă îndrăgostesc de el? Dar nici măcar n-a încercat să flirteze. Stă departe de mine, concentrat la ceea ce face. E înnebunitor cum cineva atât de ușor de citit poate fi atât de greu de înțeles.

Când cronometrai nostru sună, la prânz, Andy scoate o exclamație nostimă de surpriză.

— Ne încadrăm în timp. Putem s-o facem!

Și zâmbește, pentru prima oară pe ziua de azi.

Cricket și cu mine schimbăm rânjete de ușurare peste bufet. Andy dă drumul la radio, pe un post care difuzează piese clasice din anii cincizeci, iar atmosfera din bucătărie se relaxează. Cricket taie merele felii cu ritm și precizie, urmărind beat-ul din Peggy Sue, în vreme ce Andy și cu mine întindem foile de aluat în sincron perfect.

— Am putea transpune rutina asta pe gheață și să mergem cu ea la Naționale, zice Cricket.

Auzind de gheață, Andy face o pauză. Tata adoră patinajul artistic. Este – nu știu cum să folosesc expresia asta – trăsătura lui cea mai gay. Când eram mică, m-a dus să văd *Stelele Gheții*. Am ovaționat împreună patinatorii pentru cele mai frumoase rotiri, ne-am lins vata pe băț albastră de pe degete, iar el mi-a cumpărat un program plin cu fotografii de oameni frumoși în costume frumoase.

E una dintre cele mai frumoase amintiri ale mele. Când Calliope a început patinajul artistic, am vrut și eu. Nu eram prietene, dar încă mă gândeam la ea ca la o persoană demnă de admirație. Ceea ce însemna că o copiam.

— Bine până aici, am spus după prima lecție. Dar când primesc un costum?

Andy a arătat spre costumul meu roz, dintr-o singură piesă.

— Țsta *ESTE* costumul tău, până când o să devii mai experimentată.

Mi-am pierdut interesul.

Părinții mei au fost scoși din sărite. Lecțiile erau scumpe, așa că m-au retras de la antrenament. Astfel, pot să afirm în cunoștință de cauză că patinajul artistic este greu. Andy m-a invitat la o altă gală *Stelele Gheții*, când aveam treisprezece ani, dar visele mele de a executa triplu axel-uri în fuste cu paiete se dusese de mult. Mă simt și acum prost că nici măcar n-am încercat să mă bucur de spectacol. El nu m-a mai invitat de-atunci.

Andy trebuie să fi întrebat despre Calliope, deoarece Cricket vorbește despre programul ei.

— E un an plin, din cauza Olimpiadei. Asta înseamnă totul mai mult: mai multă pregătire, mai multă promovare, mai mult stres.

— Când o să știe dacă intră în echipa olimpică? întrebă Andy.

— Dacă se califică la Naționale, intră. Asta-i în ianuarie. În momentul ăsta, se pregătește pentru Skate America și Skate Canada. Apoi sunt Naționalele, Olimpiada,

Campionatul Mondial.

Le enumeră pe degete.

— Și tu te duci la *toate*? întreb eu.

— La majoritatea. Dar mă îndoiesc c-o să ajung în Canada. E în timpul unei săptămâni de școală aglomerate.

— Ai văzut mult patinaj artistic.

Cricket scoate umplutura de dovleac copt din cuptor.

— Oh, zău? Și asta-i neobișnuit?

Își păstrează fața serioasă, dar ochii îi sclipesc.

Mă abțin să arunc cu prosopul în el.

— Deci care-i treaba cu ea și locul al doilea? spuneai, în prima seară când te-ai întors...

— Cal a fost cea mai talentată patinatoare artistică ani de-a rândul, dar n-a patinat niciodată două programe curate la rând într-o competiție majoră. E convinsă că e blestemată. De aceea întotdeauna schimbă antrenorii și de aceea mai bine iese pe locul trei, decât pe doi. Când iese pe locul trei, cel puțin e bucuroasă că s-a calificat. Dar locul doi... E prea aproape de primul.

Mă opresc din nou din treabă.

— Să fii pe locul doi doare, conchide el.

Se uită țintă la mine o clipă, înainte să-și plece din nou capul spre dovleci.

Andy întinsese foile de aluat încet, urmărindu-ne conversația cu interes. Pune sucitorul jos și se șterge de faină pe cămașa cu *TRĂIASCĂ BRÂNZA!*

— Tu pentru ce te pregătești, Cricket? Ce studiezi la Berkeley?

— Inginerie mecanică. Nu foarte impresionant, așa-i?

— Dar e perfect pentru tine, zic eu.

El râde ușurel.

— Bineînțeles că este.

— Adică e perfect pentru că tu întotdeauna ai construit, știi tu, chestii mecanice. Invenții și roboți și...

— Figurine mecanice, mă corectează el. Sunt tot ca niște roboți, dar complet inutile.

Tonul negativ care i s-a strecurat în voce mă buimăcește. E rar, pentru Cricket Bell. Dar mai înainte să pot spune ceva, el îl alungă cu un zâmbet.

— Dar ai dreptate. Mi se potrivește.

— N-am mai văzut pe nimeni să facă ce poți face tu, zice Andy. Și de la o vârstă atât de fragedă. N-o să uit niciodată când ne-ai reparat toasterul cu umerășul când aveai, cât, cinci ani? Părinții tăi trebuie să fie foarte mândri de tine.

Cricket ridică din umeri, încurcat.

— Bănuiesc.

Andy își lasă capul într-o parte. Îl studiază pe Cricket câteva momente.

Cricket s-a reîntors la treaba lui și asta îmi aduce aminte să mă întorc și eu la a mea. Încep să strivesc cartofii dulci. Repetiția e realmente binefăcătoare. Oricât de ofticată sunt că pierd ziua liberă, îmi place ocupația tatălui meu. El a început-o din întâmplare, când a făcut o plăcintă clasică de vișine cu un apetisant grilaj de aluat pentru o petrecere și toată lumea s-a entuziasmat. Niciodată nu mai gustaseră dintr-o plăcintă cu foaie făcută în casă.

Cineva l-a rugat să-i facă una pentru o altă petrecere, apoi altcineva de la acea petrecere i-a cerut să mai facă

vreo câteva pentru alta. Afacerea a pornit cât ai clipi. Nathan l-a numit în glumă Plăcintarul Orașului, și numele i-a rămas. Logo-ul este un bărbat cu înfățișare retro, cu o mustață și un șorț în pătrățele, făcând cu ochiul și întinzând o plăcintă aburindă.

Pe măsură ce se apropia ora de livrare, vorbeam din ce în ce mai puțin. Până când și ultima plăcintă e scoasă din cuptor și pusă în cutie, Andy e din nou cu nervii întinși. Cu toții nădușim. Tata fuge afară să deschidă ușile mașinii, iar eu apuc două cutii și alerg după el. Tocmai plasaserăm plăcintele în siguranță, înăuntru, când se deschide ușa din față.

Andy scoate o exclamație.

Îmi ridic ochii și îl văd pe Cricket ținând șase cutii... în fiecare mână. Și sărind de pe scări.

— Oh, Doamne, oh, Doamne, oh, Doamne, șoptește Andy.

Îl apuc de braț îngrozită, dar Cricket vine săltând cu ușurință pe aleea mașinii.

— Gata, le luați și pe astea? întrebă el.

Plăcintele sunt perfect așezate.

Andy se blochează, pentru un moment. Apoi izbucnește în râs.

— Pune-le în mașină.

— Ce-i? mă întrebă Cricket, când tata se îndepărtează.

— Se poate să cari mai puține, data viitoare când mai topăi pe scările noastre?

— Oh.

Rânjește.

— Ai fi un excelent jongler de circ.

Face semn spre picioarele lui.

— Nici măcar n-ar trebui să mai închiriez picioroangele.
Observ prilejul pentru o întrebare pe care o am, dar ezit.

— Sper că nu jignesc...

— Atunci sigur o s-o faci.

Dar glumește, prin urmare continui.

— Mai exact, cât de înalt ești

— Ah, întrebarea cu înălțimea.

Cricket își freacă palmele. Pe dosul lor e scrisă o ecuație matematică, astăzi.

— Unu nouăzeci și patru.

Rânjește din nou.

— Fără să pun și părul.

Râd.

— Și, fiind slab, arăt și mai înalt.

— Și purtând pantaloni strâmți, adaug eu.

Cricket scoate un sunet înecat, surprins.

OH, DUMNEZEULE MARE, DE CE AM SPUS ASTA?

Andy reapare, îl bate prietenește pe spate, după care ne aruncăm toți trei în bine-venita distracție de a încărca celelalte plăcinte. Eu mă urc pe bancheta din spate, ca să le țin. Cricket mă urmează și, cu toate că n-ar trebui să fie aici, pare firesc să vină și el cu noi la livrare. Traficul din cartierul nostru este, previzibil, ca de melc, dar Andy accelerează restul drumului spre Russian Hill, pe lângă Alcatraz și tramvaiele pe cablu, și într-una dintre cele mai scumpe zone rezidențiale din oraș.

Găsim loc de parcare la capătul faimoasei Lombard Street, pe dealul cel mai abrupt, cu serpentine

vertiginoase, poreclită „Cea mai întortocheată stradă din America”. Drumul îngust, în zigzag, e pavat cu pietre roșii și împodobit cu o mulțime de flori atrăgătoare. Luăm plăcintele – sunt uimită când Andy le vrăfuieste pe cele mai multe în brațele lui Cricket, cu încredere în el – și alergăm să le ducem la client, două cvartale mai departe.

— Ai întârziat zece minute, Plăcintarul.

O femeie nesuferită, cu părul lins strâns la spate, ne-a deschis ușa.

— Puneți-le înăuntru. Șterge-te pe picioare, adaugă ea către Cricket, când el pășea peste prag, nevăzând nimic de turnul plăcintelor din brațe.

El se dă înapoi, se șterge, și dă să între.

— Murdar, zice ea. Din nou.

M-am uitat la covorașul de picioare. Cricket nu lăsa nicio urmă de murdărie. El repetă procesul, ștergându-se încă o dată, și apoi așezăm cutiile lângă o expoziție de sticle de cristal din sufrageria ei. Ea se uită fioros la Cricket și la mine, de parcă nu-i place ceea ce vede. Că adolescenții ar avea vreo legătură cu petrecerea ei. Noi stăm într-o tăcere stânjenită, în timp ce ea îi scrie un cec lui Andy. El îl împătorește imediat și-l vâără în buzunarul de la spate.

— Mulțumesc.

Aruncă o privire în direcția noastră și continuă:

— Și să nu mă mai căutați niciodată. Comanda dumneavoastră nu e bine-venită.

După care pleacă.

Femeia înmărmurește de indignare. Cricket își înalță mult sprâncenele, iar eu abia reușesc să-mi țin râsul în

frâu, în timp ce ne îndreptăm, în șir indian, spre ieșire.

— Cotoroanță, adaugă Andy, când îl ajungem din urmă. Ați muncit de-ați rupt pentru ea.

Cricket se examinează.

— Ar fi trebuit să-mi ascund tatuajele de interlop.

— Nu te-aș mai fi lăsat în casa mea, zice Andy.

Mă țin de burtă de-atâta răs.

— Apropo de înfățișare, se întoarce Cricket către mine. Uitasem cum arăți.

Râsul mi se oprește brusc în gât. N-a fost timp de nicio distracție când Andy m-a trezit, azi-dimineață, așa că mi-am îmbrăcat la repezeală o pereche de jeanși și un tricou negru, simplu. Unul de-al lui Max. Nu sunt machiată, iar părul meu atârnă liber. Nici nu-mi trecuse prin cap că o să văd pe altcineva decât pe părinții mei, azi.

— Oh, îmi încrucișez brațele la piept. Ăă, da. Asta-s eu.

— E o ocazie rară s-o vezi pe Lola naturală, zice Andy.

— Știu, zice Cricket. N-am mai văzut-o pe adevărata Lola din prima seară de când m-am întors.

— Îmi place să fiu diferită.

— Și-mi place asta la tine, zice Cricket. Dar îmi plăci tu cea adevărată mai mult.

Sunt prea rușinată ca să-i răspund. Drumul cu mașina până acasă e un chin. Andy și Cricket întrețin conversația, în vreme ce eu mă uit pe geamul meu și încerc să nu mă gândesc la băiatul de lângă mine. Trupul lui ocupă atât de mult spațiu. Brațele lui lungi, picioarele lui fusiforme. Trebuie să se cocoșeze ca să nu atingă plafonul cu capul, deși părul lui tot îl atinge.

Mă dau mai aproape de geamul meu.

Când ajungem acasă, suntem întâmpinați de Cerurile către Betsy dând din coadă și de căldura de la bunătățile coapte, mirosind a zahăr. Iau cățelușa în brațe și mă învâluie de mirosul ei. E mai sigur să mă concentrez asupra lui Betsy. Cricket se oferă să ajute la spălatul vaselor, dar Andy refuză și scoate portofelul.

— Ai făcut deja prea mult astăzi.

Cricket e surprins.

— Nu pentru asta am ajutat.

Andy îi întinde câteva bancnote de douăzeci.

— Te rog, primește ceva.

Dar Cricket își vâără mâinile în buzunare.

— Ar trebui să mă duc acasă. Am venit doar să aduc coletul.

Face semn din cap spre cutia adresată mie, care e tot pe podea, în fața bucătăriei.

Pe fața lui Andy se zugrăvește îngrijorarea.

— Tai sunat pe ai tăi? Ei știu unde ești?

— Oh, e-n regulă. Au avut o zi ocupată cu planurile lui Cal. Mă îndoiesc c-au observat și că am plecat.

Dar Andy nu arată liniștit. Îi mai roade ceva.

— Ne mai vedem! Cricket întinde mâna spre clanță.

Andy face un pas înainte.

— Ți-ar plăcea să vii cu noi la Muir Woods, duminica viitoare? Avem un picnic cu familia. Aș fi onorat dacă ne-ai însoți, măcar atât pot face.

Muir Woods? Un picnic cu familia? Despre ce vorbește?

— Ăă, Cricket se uită la mine, încurcat. OK.

— Grozav! zice Andy.

Deja vorbește despre coșuri de picnic și sandvișuri cu avocado, iar mintea mea se învălmășește. Nu doar că e prima oară când pomenește despre excursia de o zi, dar... Max.

— Și cum rămâne cu masa de duminică? îl întrerup eu.

Betsy se zbate, căci o strâng prea tare.

Andy se întoarce spre mine.

— E încă valabil, pentru mâine.

— Nu. Duminica viitoare.

— Oh, zice Andy, de parcă abia atunci și-ar fi dat seama, deși e clar că nu. Va trebui să-l sărim, săptămâna viitoare.

Rămân mască, în timp ce ei își iau la revedere și Cricket pleacă. Părinții mei nu l-ar invita NICIODATĂ pe Max să vină cu noi. Iar Max e IUBITUL meu. Iar Cricket e... nu știu ce e Cricket!

Cum ar trebui să-i explic anularea lui Max? Nu pot să-i spun că *mă duc la iarbă verde cu Cricket Bell*. Deschid gura, indignată, dar sunt prea furioasă ca să articulez.

Andy închide ușa și oftează.

— Ei, de ce nu puteai să fii împreună cu un băiat ca ăsta?

Capitolul doisprezece

— Andy a zis asta? întreabă Lindsey. Catastrofa.

— Știu. De parcă eu l-aș mai plăcea vreodată, acum, că tatăl meu vrea să mă întâlnesc cu el.

— De parcă tu l-ai mai plăcea vreodată din nou, punct.

— Da... da.

Urmează o pauză grea la celălalt capăt al firului.

— Lola Noian, te rog, spune-mi că nu te gândești la Cricket Bell în felul acela.

— Bineînțeles că nu!

Și nu mă gândesc. Cu siguranță că nu.

— Pentru că el ți-a frânt inima. Am petrecut amândouă doi ani încheiați urându-l. Îți amintești de scrisoarea aia de șaisprezece pagini pe care ai îngropat-o în curtea mea din spate? Și ceremonia de aruncare a capacului de sticlă roz în valuri, la Ocean Beach?

Da. Îmi amintesc.

— Și de iubitul tău? Îți amintești de iubitul tău? Max?

Mă încrunt spre fotografia lui de lângă patul meu. Fotografia se încruntă și ea la mine.

— Care mă părăsește ca să se ducă în turneu.

— Nu te părăsește. Încetează să mai fii atât de melodramatică, Ned.

Doar că el mă părăsește. Max a anunțat în dimineața asta că Johnny a aranjat deja un spectacol în California de Sud. Miracolul e că a fost stabilit pentru seara de sâmbăta viitoare, așa că oricum n-ar fi putut ajunge înapoi pentru masa noastră împreună. Așadar n-a mai fost nevoie să inventez o scuză pentru contramandare.

— Nu vreau să mai vorbesc despre băieți, zic eu. Nu putem discuta despre *Alias*, în loc?

Există un singur tip de emisiune la televizor asupra căreia Lindsey și cu mine suntem de acord: emisiunile care implică rezolvarea crimelor *Alias*, *Atingerea vieții*, *Casa păpușilor*, *îngerii lui Charlie* și *Răzbunătorii* sunt

preferatele noastre. Cea mai bună prietenă a mea se supune cu bucurie, așa că nu mai vorbim despre *NICIUN* băiat, restul săptămânii. Dar ei sunt încă în mintea mea.

Iubitul meu. Cricket. Iubitul meu. Cricket.

Cum a putut Andy să mă pună într-o asemenea situație? Cum a putut să inventeze pe loc, din senin, o prostescă ieșire la iarbă verde în familie? Și sunt frustrată pentru că de când s-a mutat înapoi familia Bell, toate evenimentele importante par să se întâmple la sfârșitul săptămânii. Școala s-a scurs întotdeauna greu, dar nimic nu se compară cu ceea ce se întâmplă acum. Nu se mai termină.

Și la muncă? Să nu mai vorbim. Am pierdut numărul biletelor tipărite greșit, răcoritoarelor pe care le-am încurcat, sălilor greșite pe care le-am măturat. Până și Anna – șefa mea binevoitoare, pe care începusem s-o consider una dintre noile mele prietene – și-a pierdut răbdarea, în cele din urmă, sâmbătă, când m-am întors de la pauza de masă cu douăzeci de minute întârziere.

— Unde ai fost? Am murit aici.

Face semn cu capul spre foaierea ticsită de lume din fața casei de bilete, în timp ce-i dă cuiva restul și ia comanda de bilete persoanei din spate.

— Scuze, am pierdut noțiunea timpului. E de la chestia asta de mâine...

— Ai întârziat și ieri. M-ai lăsat cu ochii-n soare. Erau, ce să spun, vreo șaizeci de persoane în hol, cu copii care țipau și nesuferiți, și o doamnă în vârstă care-a strănutat și mi-a umplut geamul ghișeului, și a fost absolut deliberat și...

— Îmi pare foarte rău, Anna.

Ea-și ridică o mână, în culmea frustrării, de parcă n-ar mai vrea să audă nimic, și mă simt groaznic. Am fost la o cafenea turcească, puțin mai departe, pe stradă, pentru un stimulent de înviorare, și-am sfârșit pierdută în gânduri. Nu m-am simțit înviorată deloc.

Când în sfârșit se termină tura și Andy mă aduce acasă, casa familiei Bell e cufundată în întuneric. Oare Cricket a venit? Draperiile lui nu s-au clintit. Dacă nu se arată, mâine, o să fiu ușurată? Sau dezamăgită?

Mă gândesc cu ce să mă îmbrac. Dacă e să se întâmple, trebuie să arăt mai bine decât ultima oară când l-am văzut, dar nu pot să arătarea interesant. Nu vreau să-l încurajez. Aleg un top în carouri roșu cu alb (simpatic) și jeanși (plictisitor). Dar până dimineața, ajung la concluzia că e absolut nesatisfăcător și îmi schimb bluza de două ori și pantalonii de trei.

Mă opresc la o rochie asemănătoare, în carouri roșu cu alb, fără spate, pe care am făcut-o dintr-o cuvertură de picnic pentru ultimul Patru Iulie. Adaug ruj roșu-aprins și niște cercei micuți, în formă de furnică, pentru completarea temei, și ghetetele mele negre, cu platformă, pentru că va fi vorba de mers pe jos. Sunt cele mai sport încălțări pe care le dețin. Îmi netezesc rochia, îmi îndrept spatele și defilez la parter.

Nu e nimeni aici.

— Alo?

Niciun răspuns.

Mi se pleoștesc umerii.

— Care mai e rostul unei scări dacă nu e nimeni aici ca

să-mi vadă intrarea?

În spatele meu, un abia murmurat „bună”.

Mă răsucesc și-l văd pe Cricket Bell stând în bucătărie și, din nu știu ce motiv, vederea lui mă face să-mi pierd și eu puțin respirația.

— A... n-am știut că erai aici.

Cricket se ridică, aproape dărâmându-și scaunul, într-un rar moment de stângăcie.

— Beam niște ceai. Părinții tăi încarcă mașina. Ți-au mai dat trei minute.

Aruncă o privire la ceasul lui.

— Mai ai încă treizeci de secunde.

— Oh.

— A fost o intrare remarcabilă, zice el.

Nathan dă buzna în casă.

— Iată-te! Cu douăzeci de secunde mai devreme.

Mă îmbrățișează, dar se dă repede înapoi și mă măsoară din cap până în picioare.

— Credeam c-ai înțeles că mergem în natură, astăzi.

— Ha, ha.

— O rochie? Ghetele astea? Nu crezi c-ai putea să te schimbi în ceva mai puțin...

— Nu merită să vă certați, zice Andy, băgând capul pe ușă. Haide! Să mergem.

Îl urmez afară, ca să evit alte muștrări din partea lui Nathan. Cricket vine la câțiva pași în urma mea. E o distanță grijulie.

Mă întreb dacă se uită la fundul meu.

DE CE-AM GÂNDIT ASTA? Acum, fundul meu mi se pare

COLOSAL. Poate că se uită la picioarele mele. E mai bine așa? Sau mai rău? Vreau să se uite la mine? Țin de marginea rochiei când mă urc pe bancheta din spate și mă târăsc în capătul celălalt. Sunt sigură că se uită la fundul meu. Trebuie. E uriaș, și e chiar sub nasul lui, și e uriaș.

Nu. Mă port nebunește.

Arunc o privire și el îmi zâmbește, în timp ce-și prinde centura de siguranță. Obrajii mi se aprind.

CE-AM?

Ca de obicei, el vorbește degajat cu părinții mei. Cu cât mai

Relaxați devin ei, cu atât mai încordată sunt eu. Deja ne apropiem de Golden Gate, așa că suntem în mașină de... un sfert de oră? Cum se poate?

— Lola, ești groaznic de tăcută, zice Nathan. Te simți bine?

— Ai rău de mașină? întrebă Andy. Că n-ai mai avut de ani buni.

— *NICI MĂCAR N-AM IEȘIT DIN ORAȘ. NU AM RĂU DE MAȘINĂ.!*

Se lasă o tăcere ciudată.

— Poate că e rău de macină, mint eu. Scuze. Am... și o durere de cap.

Nu pot să cred că țin despre răul de mașină la o jumătate de metru distanță de Cricket Bell. J

Respiră adânc. Respiră adânc. Îmi aranjez rochia, dar materialul mi se lipește de picioare și din greșeală îi arăt pentru o clipă coapsa lui Cricket Bell. De data asta, îl surprind uitându-se.

Degetele lui învârt în neștire brățărilor și elasticele. Ni se încrucișează privirile.

O brățară de elastic plesnește și zboară în parbrizul din față;

Capetele lui Nathan și Andy se întorc imediat în spate, speriate, dar râd când își dau seama ce s-a întâmplat.

Cricket se face mic pe locul lui.

— Scuze! Scuze.

Iar eu sunt ciudat de ușurată să știu că nu sunt singura copleșită de emoții.

Capitolul treisprezece

Au trecut ani de când n-am mai fost aici, dar Muir Woods încă mă face să mă simt ca și când aș fi pășit într-un basm. E o pădure fermecată, sunt sigură de asta. Printre copaci zac spiritele rele ale pădurii, și ciuperci roșii cu pete albe, și zâne care îi seduc pe muritori cu fructe aurii. Arborii de sequoia au același efect calmant asupra mea ca și Luna. Mi se par la fel de bătrâni ca și Luna. Străvechi, frumoși și înțelepți.

Și am nevoie de asta, acum.

Restul călătoriei a fost agitat, dar cel puțin a trecut repede. Parcul e la numai patruzeci de minute de casă. După ce ne plimbăm puțin pe potecă, ne separăm. Nathan cu Andy și Cricket cu mine. O să ne întâlnim înapoi la mașină peste vreo câteva ore, și pentru că nu e Max, părinții mei nu-mi cer să le dau telefoane de control. Dacă nu i-aș cunoaște mai bine, aș jura că încearcă să mă

cupleze.

Stai puțin. Părinții mei încearcă să mă cupleze?

Nu, știu amândoi ca am un iubit. Iar Nathan urăște ideea ca eu să-mi dau întâlnire cu oricine. Probabil îl privesc pe Cricket ca pe prietenul demn de încredere care este. Nu-i așa?

— Te deranjează dacă mănânc asta în fața ta? Întreabă Cricket, șovăitor.

Stăm lângă pârâul care trece prin parc, cu jumătate din picnic întins în fața noastră. Ridică sandvișul pe care l-a făcut Andy pentru el. E cu somon afumat, cremă de brânză și felii de avocado.

— Firește că nu. De ce m-ar deranja?

El face semn spre pachetul meu cu humus¹³.

— Tu ești încă vegetariană, nu?

— Oh, da. Dar nu mă deranjează să-i văd pe alții mâncând carne, numai că nu pot suferi gândul să mănânc eu însămi. Fac

O pauză. Mersi de întrebare. Majoritatea oamenilor nu întreabă.

Cricket se întoarce spre pârâul care bolborosește și își întinde picioarele. Pantalonii lui sunt foarte tociți, abia li se mai văd dungulițele și au tivul zdrențuit. E o ținută potrivită pentru iarbă verde și, încă o dată, mă trezesc admirându-i simțul înnăscut pentru stil.

Doamne, are bun-gust.

— Nu vreau să te jignesc.

¹³ Mâncare orientală, din năut, pisat, zeamă de lămâie, usturoi și ulei.

Pune sandvișul jos, dar ciugulește semințele de mac de pe pâine.

— Vreau să spun, nu mai mult decât am făcut-o deja.

Simt un nod în gât.

— Cricket. Nu m-ai jignit niciodată.

— Dar te-am făcut să suferi. Îi coboară vocea. Mi-aș dori să n-o fi făcut.

Cuvintele îmi ies din gură mai înainte să le pot opri.

— Eram atât de aproape și atunci m-ai lăsat baltă. M-am simțit ca o idioată. Nu înțeleg ce s-a întâmplat.

El se oprește din ciugulit semințe.

— Lola. Trebuie să-ți spun ceva.

Accelerarea bătăilor inimii mele e subită și dureroasă.

— Ce anume?

Cricket se întoarce către mine cu tot trupul.

— Când am stat de vorbă la fereastră, atunci, în ultima noapte, zice el, am știut că era ceva în neregulă. Mi-am dat seama că sufereai, când eu credeam că eu ar fi trebuit să fiu cel rănit. Dar eram atât de supărat de treaba cu mutarea, că mi-au trebuit săptămâni până să pun lucrurile cap la cap.

Îmi întorc privirea de la el. De ce să fie el cel jignit? El mă exclusese *pe mine*.

Urmează o pauză insuportabilă, în vreme ce degetele lui se strâng și se întind.

— Sora mea a mințit. N-am știut de petrecere până ce nu ne-am întors acasă și o mulțime de invitați a sărit de prin cotloane strigând „surpriză”. Cal mi-a spus că te invitase, dar că tu o refuzaseși. Am crezut-o. Abia mai târziu mi-am

dat seama că tu suferiseși pentru că ea nu te invitase.

Furia mă cuprinde ca un val.

— De ce-a făcut asta?

El pare rușinat.

— Ea s-a ferit să răspundă la întrebare, dar e evident, nu? A pretins că încercase să facă ceva drăguț – să organizeze o petrecere pentru mine, nu pentru ea sau pentru noi amândoi. Uneori... sunt trecut cu vederea. Dar a făcut-o de frică, pentru că s-a gândit că mă pierdea.

— Vrei să spui c-a făcut-o de ciudă, fiindcă e o viperă.

Propria izbucnire mă sperie.

— Știu că așa pare, dar nu e. Și este.

Cricket clatină din cap.

— Am fost împreună, noi doi, atât de multă vreme. Cariera ei nu i-a lăsat prea mult timp pentru o viață în afara gheții. S-a speriat să nu fie abandonată. Și eu sunt la fel de vinovat; c-am lăsat-o să se poarte așa, pentru că și ea era tot ce aveam eu.

Ba nu. Nu era numai ea.

El se uită la mâinile lui. Indiferent ce scrisese acolo, fusese tăiat. Nu se mai vedea decât un dreptunghi negru.

— Lola, tu ai fost singura persoană pe care am dorit-o acolo, în seara aceea. Eram nebun după tine, dar n-am știut ce să fac. Era paralizant. De atâtea ori voisem să te iau de mână, dar... n-am putut. Gestul ăla simplu mi se părea imposibil.

Acum mă uit și eu la mâinile mele.

— Te-aș fi lăsat să mă iei de mână.

— Știu.

Vocea i se pierde.

— Aveam și un cadou pentru tine.

— Sunt sigur că mi-ar fi plăcut. Indiferent ce era.

Pare deznădăjduit și, auzindu-l, îmi frânge inima.

— Și eu aveam ceva pentru tine.

— De ziua ta

Asta-i atât de tipic pentru el. Simt încă un junghi ascuțit în piept.

— Făcusem un mecanism care putea să meargă între ferestrele noastre și m-am gândit că l-am fi putut folosi ca să ne trimitem scrisori sau daruri. Sau orice. Sună stupid acum, știu. Ceva la care s-ar gândi un copil mic.

Ba nu. Nu sună stupid.

— Ar fi trebuit să fie gata de ziua ta, dar voisem să fie perfect. Cel puțin, asta mi-am tot spus eu. Însă întârzasem. Am ratat. Am stricat totul.

Rup capătul pachetului de humus.

— *Calliope* a stricat totul.

— Nu. Ea n-ar fi fost niciodată o problemă, dacă eu ți-aș fi spus ce simțeam. Dar n-am spus, nici măcar când am știut că urma să ne mutăm...

— Ai știut că vă mutați?

Sunt șocată. Din nu știu ce motiv, vestea asta e mai rea decât trădarea lui Calliope. Cum a putut să-mi ascundă asta?

— N-am putut să-ți spun.

Corpul lui se răsuțește, nefericit.

— M-am gândit că tu aveai să-mi întorci spatele. Și continuam să sper că mutarea n-avea să se întâmple, de

fapt, dar a fost confirmată în seara aceea.

Așteaptă să mă uit la el. Cumva, o fac. Sunt copleșită de tristețe și confuză. Nu mai pot suporta. Vreau să se oprească, dar el continuă.

— O să mai spun asta doar o dată. Clar, ca să nu existe nicio șansă de interpretare greșită.

Ochii lui se adâncesc într-ai mei.

— Te plac. Întotdeauna te-am plăcut. Ar fi necinstit din partea mea să mă întorc în viața ta și să mă port altfel.

Acum plâng.

— Cricket... am un prieten.

— Știu. E nasol.

Mă surprinde și râsul mă îneacă. Cricket îmi întinde un șervețel, să-mi suflu nasul.

— Îmi cer iertare, zice el. A fost o greșeală din partea mea să spun asta?

— Nu.

— Ești sigură?

— Nu.

Reușim să râdem, în timp ce eu îmi șterg lacrimile înnegrite de rimei, dar prânzul nostru se reia într-o tăcere agonizantă. Distanța dintre noi pare prea mică, prea mare, prea mică. E mai cald decât ar fi trebuit sub coroanele înfrunzite ale copacilor. Minteă îmi bubuie. *Întotdeauna te-am plăcut.* Cum ar fi fost oare viața mea dacă aș fi știut asta fără urmă de îndoială?

El tot s-ar fi mutat.

Întotdeauna te-am plăcut, întotdeauna te-am plăcut, întotdeauna te-am plăcut.

Dar poate că am fi păstrat legătura. Poate că am fi fost împreună și acum. Sau poate că eu mi-aș fi pierdut interesul. Am o fixație pentru Cricket numai din pricina trecutului nostru dureros? Pentru că el a fost prima mea dragoste? Sau e ceva la el și dincolo de asta?

Șterge un măr auriu de brațul lui. Zâne. Ispită.

— Îți amintești ziua în care ți-am construit liftul? întreabă el deodată.

Îi zâmbesc slab.

— Cum aș fi putut uita?

— Aceea a fost ziua primului meu sărut.

Zâmbetul mi se șterge.

— Sunt mai bun acum.

Pune mărul lângă mine.

— La sărutat. Doar ca să știi.

— Cricket...

El îmi susține privirea. Zâmbetul lui e trist.

— N-am s-o fac. Poți avea încredere în mine.

Încerc să nu plâng iarăși.

— Știu.

În pofida complicației – să știu că m-a plăcut atunci, să știu că mă place acum, și să știu că nu m-a făcut niciodată să sufăr în cunoștință de cauză – în timp ce ne plimbăm prin pădure, „ceața” apăsătoare dintre noi se risipește. Atmosfera pare mai încordată, dar pare că situația se clarifică. Sunt chiar atât de egoistă? Doar am vrut să mă simt dorită? Dar când îl studiez pe drumul de întoarcere acasă... nu mă pot abține să nu-i remarc ochii.

E ceva cu ochii albaștri.

Genul de albastru care te surprinde de fiecare dată când se îndreaptă asupra ta. Genul de albastru care te face să tânjești să se mai uite o dată la tine. Nu albastru-verzui sau albastru-cenușiu, ci albastrul care e doar albastru.

Cricket are ochii aceia.

Și râsul lui. Uitasem cât de spontan este. Toți patru râdem despre ceva stupid în felul acela prostesc care te apucă atunci când ești epuizat. Cricket spune un banc și se întoarce să vadă dacă râd, dacă îl găsesc amuzant, iar eu vreau să știe că într-adevăr cred că e amuzant, și vreau să știe că sunt bucuroasă că e prietenul meu, și vreau să știe că are cea mai mare inimă dintre toate persoanele pe care le-am cunoscut vreodată. Și vreau să-mi lipesc palma de pieptul lui ca să-i simt bătăile, ca să mă încredințez că el e într-adevăr aici.

Dar nu ne putem atinge.

Toată lumea râde din nou și nu sunt sigură de ce. Cricket îmi caută din nou reacția, iar eu nu mă pot abține și râd. Ochii lui se înseninează. Trebuie să mă uit în jos, fiindcă îi zâmbesc prea mult. Îmi surprind părinții uitându-se în oglinda retrovizoare. Au un alt fel de zâmbet, de parcă ar ști un secret pe care noi nu-l știm.

Dar se înșală. Eu știu secretul.

Îmi închid pleoapele grele. Visez cum întind mâna peste bancheta din spate și îl ating. Numai pe o mână. Aceasta se închide încet, strâns în jurul mâinii mele, iar senzația pielii lui pe a mea este *uluitoare*. N-am mai simțit niciodată așa ceva.

Nu mă trezesc decât atunci când îi aud vocea:

— Cine-i acolo? Întreabă el, adormit.

Unii oameni susțin că știu când e pe cale să se întâmple ceva rău, chiar înainte să se întâmple. Eu mă simt îngrozită la întrebarea lui, deși nu pot să spun de ce. Tonul lui e destul de nevinovat. Poate că e tăcerea de pe locurile din față cea care mă asurzește. Îmi deschid ochii în clipa în care mașina se oprește în fața casei noastre. Și descopăr că presentimentul din lăuntru meu e corect. E întotdeauna corect.

Pentru că acolo, leșinată pe verandă, e mama mea.

Capitolul paisprezece

Piele și oase. N-am mai văzut-o pe Norah de câteva luni. Nu știu cum e cu puțință, dar a slăbit și mai tare. De când o știu eu, Norah a fost prea slabă. Acum – cu trupul rezemat de balustrada verandei și hanoracul strâns ghem într-o pernă care să-i susțină capul – arată ca un braț de vreascuri legat cu zdrențe hippie.

E doar adormită? Sau a băut din nou?

Roșesc rușinată. *Aceea este mama mea.* Nu vreau s-o recunoască și Cricket, chiar dacă e evident că lucrurile încep să se deslușească, odată ce întrebarea a rămas atârând în aer. Nathan e încordat. Trage mașina pe aleea noastră și oprește motorul. Nimeni nu se dă jos. Andy înjură în barbă.

— Nu putem s-o lăsăm acolo, zice el, după un minut.

Nathan coboară, iar Andy îl urmează. Eu mă întorc în loc să-i urmăresc cum o zgâlțâie, iar ea imediat sare din somn,

trează. Dau drumul răsuflării pe care abia acum îmi dau seama că mi-o ținusem. Ies din mașină și sunt izbită de duhoarea de transpirație. Cricket e lângă mine și vorbește, dar cuvintele lui nu ajung la urechile mele.

Pentru că e mama mea.

Care miroase urât.

Pe veranda mea.

Mă feresc de el și urc scările, pe lângă Norah și părinții mei.

— Am adormit de când aștept să vă întoarceți, se răstește ea la ei. Nu sunt beată. Doar dată afară din casă.

Dar eu mă concentrez la cheia din mâna mea, cheia în încuietoarea casei mele, picioarele mele spre dormitorul meu. Mă prăbușesc în pat, dar o voce spune ceva despre o draperie, nu se mai oprește vorbind despre draperie, așa că trebuie să mă ridic iar ca s-o închid și apoi sunt iar întinsă în pat. Îi aud în camera de zi.

— Optsprezece luni? Întreabă Nathan. Mi-ai spus că au trecut douăsprezece de când ai plătit ultima oară. Credeam c-am rezolvat asta. Ce te aștepti să fac...

— *N-AM NEVOIE DE AJUTORUL TĂU. AM NEVOIE DOAR DE UN LOC UNDE SĂ CRĂP.*

Tot cartierul poate auzi asta. Trec nouă minute lungi până când își coboară vocea. Urmăresc ceasul de pe telefonul meu.

Sună Lindsey. Mă uit lung la numele ei, dar nu răspund.

Când eram mică, am crezut că părinții mei erau doar foarte buni prieteni care locuiau împreună. Eu voiam să stau cu Lindsey, când aveam să mă fac mare. Mi-a luat un

timp să înțeleg că situația era mai complicată decât atât, dar când s-a întâmplat, nu mi-a păsat. Părinții mei erau părinții mei. Se iubeau unul pe celălalt și mă iubeau și pe mine.

Dar mi-a rămas totdeauna ghimpele ăsta sâcâitor în cel mai ascuns codon al minții.

Eu eram potrivită pentru Nathan și Andy, la fel cum și ei erau potriviți pentru mine. De ce nu fusesem potrivită pentru Norah? Știu că nu era într-o situație în care să fi putut avea grijă de mine, dar de ce nu eram un motiv de ajuns pentru ea ca măcar să încerce și de ce nu eram – noi trei, familia ei – destul pentru ea ca să încerce acum? Poate că nu mai era pe străzi, dar... ei bine, de data asta, chiar este. De ce e cu neputință pentru ea să fie un adult normal?

Telefonul bâzâie. Lindsey mi-a trimis un mesaj:

Am auzit, cu ce-aș putea să te ajut? xoxo

Simt cum mi se scurge și ultima fărâmbă de curaj. A auzit? De cât timp era Norah afară? câți oameni o văzuseră? îmi închipuiam ce aveau să spună colegile mele de clasă când aveau să afle că aveam ratarea împlântată în jumătate din codul meu genetic. *Ca să vezi. E singura explicație pentru cineva care e atât de scrântit. Trebuie să fi băut când era Lola în burta ei.* Dar asta nici măcar nu e adevărat. Nu sunt ratată pe jumătate. Sunt sută la sută. Am fost creată din gunoiul străzii.

Andy bate la ușa mea.

— Lo? Pot să intru?

Nu răspund.

El mai întreabă o dată și, cum tot nu-i răspund, spune:

— Intru.

Ușa se deschide.

— Oh, iubito.

Vocea lui e înduioșată. Andy se așază pe marginea patului meu și îmi pune o mână pe spate, iar eu izbucnesc în plâns. El mă ia în brațe și mă ține strâns, iar eu mă simt mică și neputincioasă, plângând și udându-i toată mâneca.

— E atât de jenantă. O urăsc.

El mă strânge mai tare în brațe.

— Uneori și eu.

— Ce o să se întâmple?

— O să stea aici, pentru o vreme.

Eu mă trag înapoi.

— Până când?

Am lăsat o baltă de fard roșu de pleoape pe umărul lui. Încerc s-o șterg, dar el mă ia blând de mână. Tricoul nu contează.

— Numai vreo săptămână, două. Până găsim un apartament nou pentru ea.

Mă uit lung la vârfurile degetelor mele roșii și sunt furioasă că Norah m-a făcut să plâng iarăși. Sunt furioasă că e în casa mea.

— Nu-i pasă de noi. E aici numai pentru că nu are de ales.

Andy oftează.

— Atunci nici noi nu avem de ales decât s-o ajutăm, bine?

Afară se întunecă. O sun pe Lindsey.

— Slavă Domnului! M-a sunat Cricket, acum două ore, și am fost atât de îngrijorată. Ești bine? Să vin până acolo? Vrei să vin la tine? Cât de rău e?

O explozie în mintea mea.

— Te-a anunțat Cricket?

— Era îngrijorat. Și eu sunt îngrijorată.

— Ți-a spus Cricket?

— A sunat la restaurant și i-au dat numărul părinților mei, cărora le-a spus că mă ruga să-l sun. A zis că e o urgență.

Strâng telefonul mai tare.

— Atunci, n-ai văzut-o? Nici n-ai auzit-o? Nici n-ai auzit despre ea de la altcineva?

Lindsey înțelege care e problema. Vocea i se îmblânzește.

— Nu. N-am auzit nimic de la vecini. Nici nu cred c-a observat-o careva.

Și sunt ușurată, destul cât să las tristețea și frustrarea să mă năpădească din nou. După aproape un minut de tăcere, Lindsey întreabă din nou dacă aș vrea să stau cu ea.

— Nu, spun eu. Dar s-ar putea să-ți accept invitația mâine.

— Nu era... sau era?

E destul de ușor să completez spațiile goale din întrebarea ei.

— Nici beată, nici drogată. Doar Norah.

— Bun, zice ea. Măcar atât.

Dar e umilitor că a trebuit să mă întrebe asta. E un alt

apel pe linie. Max.

— Trebuie să închid.

Schimb apelurile cu groază. Pentru o clipă îmi fulgeră prin minte imaginea iubitului meu, la masa de prânz, cu Norah, duminica. Asta în mod sigur o să încordeze și mai mult relațiile lui cu familia mea. Ce-o să creadă despre ea? O să-i schimbe părerea despre mine? Și dacă... dacă el găsește vreo asemănare între mine și Norah?

— Mi-a fost dor de tine, zice el. Vii la spectacol, diseară?

Uitasem de asta. Fusesem atât de fixată pe spectacolul de seara trecută, încât nu-mi amintisem că avea să se întoarcă aici, pentru încă unul, în seara asta.

— Ăă, nu cred.

Simt lacrimile deja adunându-se. *Nu, nu, nu. Nu plânge. M-am săturat deplâns azi.*

Practic îl aud cum se ridică deodată.

— Ce se întâmplă?

— Norah e aici. Stă cu noi.

Tăcere. Și apoi:

— Fuuuck! zice el, ca un oftat. Îmi pare rău.

— Mulțumesc. Și mie, adaug.

El scoate un mic pufnet de răs, înțelegător, după care sunt surprinsă cât de tare se înfurie când îi spun toată povestea.

— Deci ea se-așteaptă ca voi s-o scoateți la liman?

Mă rostogolesc pe-o parte, încă lungită în pat.

— Cum facem întotdeauna.

— Nu se rezolvă nimic dacă tații tăi o lasă să profite de ei.

Gândul ăsta îmi trecuse și mie prin minte de multe ori, de-a lungul anilor, dar încă nu știu dacă e adevărat. Oare ei – mai ales Nathan – îi dau apă la moară? Sau ea ar fi și mai pierdută fără ei?

— Nu știu, zic eu. Nu mai are pe nimeni altcineva la care să poată apela.

— Auzi ce spui? Îi aperi. Dacă aș fi în locul tău, aș fi furios la culme. Nu sunt în locul tău și tot sunt furios la culme.

Mânia lui mi-o aprinde pe a mea. Devine mai ușor să vorbesc despre asta, să vorbesc despre totul. Continuăm așa încă vreo oră, până când el trebuie să încarce instrumentele în camionetă pentru spectacol.

— Vrei să vin să te iau? Întreabă el.

Îi răspund că da.

Mă îmbrac cu o violență cum n-am mai simțit de ani buni. Găsesc în fundul șifonierului o rochie neagră de voal care nu mi-a plăcut niciodată și îi rup tivul, scurtând-o mai mult. Machiaj portocaliu și galben. Perucă roșie. Ghete cu șiret până la genunchi.

În seara asta sunt foc.

Cobor ca furtuna pe scări. Părinții mei vorbesc liniștit, în bucătărie. Habar n-am unde e Norah și nici nu-mi pasă. Deschid larg ușa din față și aud un strigăt „HEI!”, dar eu deja pornesc ca săgeata pe alee. Unde e Max? Unde e?

— Dolores Noian, mișcă-ți fundul înapoi aici, zice Nathan, din prag.

Andy e în spatele lui.

— Unde-ți închipui că te duci?

— Mă duc la spectacolul lui Max! strig peste umăr.

— Nu te duci nicăieri cu atitudinea asta SAU îmbrăcată așa, zice Nathan.

O camionetă familiară, albă, apare de după colț și accelerează pe dealul nostru. Andy înjură și părinții mei deschid larg ușa, dar se încurcă unul de altul dând să iasă. Camioneta oprește cu un scrâșnet. Johnny Ocampo deschide ușa laterală.

— *Nu* te urca în camioneta aia, răcnește Nathan.

Îi întind mâna lui Johnny. El mă saltă înăuntru și trânteste ușa. Mă prăbușesc peste un stativ pliat de cimbale când camioneta țâșnește înainte și țip, de durere. Max sloboade un șir de înjurături rapide când vede sângele și roind pe brațul meu. Camioneta se oprește iarăși brusc și el se apleacă în spate, ca să se asigure că sunt OK.

— Sunt bine, sunt bine! Dă-i drumul!

Mă uit pe geam și îi văd pe părinții mei pe trotuar, stupefiați. Și, în spatele lor, stând pe treptele casei victoriene de culoarea levănțicii – de parcă ar fi fost acolo de multă, foarte multă vreme – sunt Cricket și Calliope Bell. Duba se îndepărtează mugind.

Capitolul cincisprezece

N-ar fi trebuit să vin aici.

Trupeii îi ia o veșnicie până își pregătește scena, iar eu sunt lăsată singură tot timpul ăsta. Nu mi-am luat telefonul cu mine, așa că nu pot s-o sun pe Lindsey. Clubul e rece și neprietenos. Mi-am curățat sângele de pe braț la baie, dar nu e decât o zgârietură. N-am stare. Și mă simt aiurea.

Părinții mei vor fi ultra-furioși, Norah o să fie în continuare în casa mea, iar gemenii tocmai au fost martori la încă o purtare prostească. Amintirea expresiilor lor e aproape insuportabilă: disprețul lui Calliope, durerea lui Cricket, șocul părinților mei.

Sunt în așa un bucluc!

Ca de obicei, mintea mi se întoarce, iar și iar, la Cricket Bell. Mi se pare că ieșirea la pădure a fost acum o viață. Îmi amintesc ce am simțit, dar nu-mi mai pot aminti cum.

— Lola?

CE-I ASTA? CINE-I? Pe cine-au trimis părinții mei? Sunt aproape mirată că nu s-au arătat ei înșiși...

— Ne-am gândit noi că tu trebuie să fii.

E Anna.

— Uneori e greu să fii sigur.

Și St. Clair.

Se țin de mână și zâmbesc, iar eu sunt atât de ușurată, încât mă sprijin cu spatele de zidul de cărămidă al clubului.

— Oslavădomnului, voi sunteți.

— Ești *beată*? întreabă ea.

Mă ridic înapoi și-mi ridic bărbia.

— NU. Ce căutați aici?

— Am venit să-i vedem trupa lui Max, zice St. Clair, fără grabă.

— Dacă tot ne-ai invitat? Săptămâna trecută? Mai știi? adaugă Anna, văzându-mi deruta.

Nu-mi aduc aminte. Am fost atât de îngrijorată de plecarea lui Max în turneu și de excursia cu Cricket, încât l-aș fi putut invita și pe redactorul de la *Teen Vogue* și să fi

uitat.

— Bineînțeles. Mulțumesc c-ați venit, zic eu, distrată.

Ei nu se lasă duși. Iar eu sfârșesc dezvăluindu-le încă o poveste personală: povestea părinților mei biologici. Anna duce mâna la banana de pe lăncișorul ei de parcă micuța mărgică ar fi vreun talisman.

— Îmi pare rău, Lola. Habar n-am avut.

— Nu știu prea mulți.

— Deci Cricket era cu tine când ați găsit-o pe veranda casei? întrebă St. Clair.

Întrebarea lui îmi trezește brusc întreaga atenție. Eu îl lăsasem intenționat pe Cricket în afara poveștii. Îmi mijesc ochii.

— De unde știi?

St. Clair ridică din umeri, dar arată supărat pe el însuși. De parcă ar fi spus ceva ce n-ar fi trebuit.

— A pomenit ceva despre ieșit la iarbă verde cu tine. Atâta tot.

Știe.

St. Clair știe că Cricket mă place. Mă întreb dacă au vorbit deja în seara asta, dacă St. Clair deja știa ce s-a întâmplat cu mama.

— Nu cred, zic eu.

— Poftim?

— Cricket ți-a spus. El ți-a spus toată povestea, și despre mama.

Mânia se amplifică iarăși în mine.

— De-asta sunteți aici? V-a trimis el ca să mă controlați?

Expresia lui St. Clair se înăsprește.

— N-am mai vorbit cu el de doua zile. Tu ne-ai invitat, pe Anna și pe mine, așa că am venit. Cu plăcere.

Spune adevărul, dar nervii mei deja clocotesc. Anna mă apucă de braț și mă obligă să merg.

— O gură de aer, zice ea. O gură de aer ți-ar prinde bine.

O împing la o parte și mă simt groaznic când îi văd expresia rănită.

— Îmi cer scuze.

Nu mă pot uita la niciunul dintre ei.

— Ai dreptate. O să ies singură.

— Ești sigură? întrebă ea, dar pare ușurată.

— Da. Mă întorc repede. Scuze, mormăi din nou.

Petrec cincisprezece minute jalnice afară. Când mă întorc, clubul e plin. Abia de mai e loc de stat în picioare. Anna a făcut rost de un scaun înalt de la bar, unul din cele câteva locuri de stat jos. St. Clair e în picioare, lângă ea, cu fața la ea, și îi mângâie șuvița platinată din păr. Ea îl trage cu un deget de betelia jeansilor mai aproape de ea. E un gest foarte intim. Mă simt stânjenită să mă uit, dar nu-mi pot desprinde privirea.

El o sărută încet și temeinic. Nu le pasă că îi vede careva. Sau poate că au uitat că nu sunt singuri. Când se desprind, Anna zice ceva care-l face să izbucnească într-un râs nestăpânit, de băiețandru. Din nu știu ce motiv, abia momentul ăsta mă face să-mi întorc capul. Ceva din dragostea lor mă face să mă doară.

Mă îndrept spre bar pentru o sticlă de apă, dar Anna mă strigă din nou. O iau înapoi, simțindu-mă și mai rău din pricina prezenței lor.

— Mai bine? Întreabă St. Clair, dar nu cu răutate.

Pare îngrijorat.

— Da. Mersi. Scuze pentru tot.

— Nicio problemă.

Și cred că o să rămânem la asta, când el adaugă:

— Înțeleg cum e să-ți fie rușine cu un părinte. Tatăl meu nu e un om bun. Nici eu nu vorbesc despre el. Îți mulțumesc că ai încredere în noi.

Tonul lui serios mă descumpănește și sunt mișcată de această rară dezvăluire din viața lui. Anna îi strânge mâna și schimbă subiectul.

— Abia aștept să-i văd! face semn din cap spre trupa de pe scenă.

Chitara îi atârnă lui Max de gât, iar el potrivește ceva la amplificator. Se pregătesc să înceapă.

— O să ne faci cunoștință cu el după aceea, nu-i așa?

Max a fost prea ocupat ca să vină până la noi să spună salut.

Mă simt prost din pricina asta. Mă simt prost pentru tot ce s-a întâmplat în seara asta.

— Bineînțeles. Promit.

— Ai uitat să spui că e mult mai cool decât noi, zice ea, cu îngrijorare în glas.

St. Clair, atins, în mod cert e gata cu o replică acidă, și sunt foarte mulțumită că în clipa în care deschide gura, Amphetamine explodează în programul lor. Cuvintele lui – toate cuvintele în afară de ale iubitului meu – se pierd.

Intensitatea ce radiază dinspre Max reflectă perfect ceea ce simt arzând în mine însămi. Versurile lui sunt, pe rând,

când tandre și dulci, când usturătoare și crude. Cântă despre a te îndrăgosti, despre despărțire și fugă, și nu-i ceva ce n-a mai cântat 141

Până acum, mai puțin modul în care cântă. Fiecare cuvânt e saturat de adevăr amar.

Johnny și Craig imprimă un ritm agresiv, iar Max atacă chitara lui cu o ferocitate gata să rupă corzile. Melodia devine evident malițioasă, de parcă nici publicul nu e demn de încredere, iar când vine rândul piesei acustice, obișnuita lui autocritică devine beligerantă și cinică. Ochii lui ca ambra îi găsesc pe ai mei peste sală și mă umplu de atitudinea lui distructivă. Știu că e rău, dar nu mă face decât să-l doresc mai mult. Mulțimea e cuprinsă de febră și delir. E cel mai bun spectacol pe care l-a susținut el vreodată.

Și e pentru mine.

Când se termină, mă întorc spre prietenii mei, să le văd reacția. Anna și St. Clair par șocați. Impresionați, dar... în mod cert șocați.

— E bun, Lola. E chiar bun, zice Anna, în cele din urmă.

— A luat în calcul terapia? întrebă St. Clair, iar Anna îi dă un cot în coaste. Au!

Eu mă uit urât la el, iar el ridică din umeri.

— A fost incredibil, continuă el. Nu făceam decât să remarc prezența unei furii descătușate.

— Cum poți să...

— Am nevoie la baie, zice Anna. Te rog, nu-mi ucide iubitul cât lipsesc. Și nu pleca până ce nu-l cunosc și eu pe Max!

El își face drum prin mulțime spre noi. Oamenii îl bat pe spate și încearcă să-l antreneze în discuții, dar ochii lui Max sunt numai la mine, în timp ce trece pe lângă toți. Inima îmi bate mai repede. Rădăcinile închise la culoare ale părului său decolorat și tricoul negru sunt asudate. Îmi amintesc de seara în care ne-am cunoscut și se aprinde în mine o văpaie aproape animalică.

Max se încordează când întinde mâinile să mă îmbrățișeze. L-a observat pe St. Clair. Maxilarul i se strânge în timp ce-l măsoară din priviri, dar St. Clair trece la o prezentare degajată.

142

— Etienne St. Clair. Iubita mea, Anna – arată către silueta ei ce se îndepărtează – și cu mine lucrăm cu Lola, la cinematograful. Tu trebuie să fii Max.

Iubitul meu se relaxează.

— Exact.

Strânge mâna întinsă a lui St. Clair și deja mă trage după el.

— Vino. Hai să ieșim de-aici.

Max. Da, vreau să fiu cu Max.

— Mulțumesc că ați venit. Spune-i Annei „pa” din partea mea, okay?

St. Clair afișează o superioritate rezervată, deși e enervat.

— Da. Sigur.

Max mă conduce pe lângă clădire, spre duba lui. Deschide ușa și sunt surprinsă să descopăr că e încă goală. Urcăm.

— Trupa următoare folosește bateria lui Johnny. Le-am cerut băieților să mai aștepte câteva minute, înainte să încercăm restul.

Trântesc ușa și suntem unul peste celălalt. Vreau să uit de toate. Îl sărut cu forță. El mă sărută și mai pățimaș. Nu durează mult.

Ne prăbușim.

Închid ochii. Tâmpile încă îmi zvâcnesc cu sunetul muzicii lui. Aud sfârâitul brichetei lui Max, dar mirosul care mă întâmpină nu e de țigaretă. E dulceag și lipicios. El mi-o întinde, fără vorbe. Eu refuz. Intoxicarea prin contact e destul.

Max mă aduce acasă pe la două dimineața. Îmi uit peruca în dubă. Mă simt o ruină. Încă o dată, sunt răvășită de vinovăție, furie și confuzie. Mă târăsc înăuntru, iar părinții mei sunt acolo, de parcă au așteptat la ușă de când am plecat. Probabil au făcut-o. Îmi fac curaj să le înfrunt mânia dezlănțuită.

Nu se dezlănțuie.

— Slavă Domnului, zice Andy și se lasă să cadă pe șezlongul nostru.

Amândoi părinții mei sunt gata să plângă, iar priveliștea mă face să plâng pentru a suta oară, astăzi, cu nestăpânite sughițuri stânjenitoare.

— Îmi pare rău.

Nathan mă ia în brațe, într-o strângere de fier.

— Să nu mai faci niciodată asta.

Tremur.

— Nu mai fac. Îmi pare rău.

— Vorbim mâine despre asta, Dolores.

Nathan mă conduce pe scări, iar Andy vine în urma noastră, închid ușa dormitorului, când Nathan spune:

— Miroși a iarbă. O să vorbim și despre asta, mâine.

Deschid fereastra și mă uit la cerul nopții.

— Am nevoie de ajutorul tău.

Luna e subțire, o seceră de argint. Dar ascultă.

E patru dimineața. Nu pot să dorm, așa că îi povestesc ultimele mele douăzeci și patru de ore.

— Și nu știu ce să fac, spun. Totul se întâmplă deodată, dar totul pare atât de anapoda. Ce ar trebui să fac?

Fereastra lui Cricket se deschide. Mă reped la cea mai apropiată pereche de ochelari, ca să-l pot vedea. Părul lui e zbârlit de la somn, chiar mai ridicat ca de obicei, iar ochii îi sunt pe jumătate închiși.

— Încă mai vorbești cu Luna?

Întrebarea lui nu e condescendentă, e curioasă.

— Cam stupid, nu?

— Deloc.

— Eu te-am trezit? M-ai auzit?

— Am auzit că vorbeai, dar n-am deslușit ce-ai spus.

Las să-mi scape o răsuflare ușurată. Trebuie să fiu mai atentă. Nu-mi scapă atenției că e plăcut să știi când cineva spune adevărul.

— Ce cauți aici? întreb eu. E duminică noaptea, ar fi trebuit să fii la cămin.

Cricket tace. Se gândește ce să răspundă. O mașină cu o muzică bubuitoare de club coboară încet pe strada noastră, căutând un loc de parcare. Când bașii nu se mai aud, el

zice:

— Am vrut să fiu sigur că ești în regulă. Am așteptat să se aprindă lumina la tine. Am adormit.

Sună vinovat.

— Oh.

— O să plec dimineață.

Cricket aruncă un ochi în camera lui, la ceas. Oftează.

— Peste două ore, mai exact.

— Ei bine, sunt aici. Am ajuns. Cu greu.

El se uită lung la mine. E o privire atât de intensă, încât e aproape invazivă. Mă uit în jos, la gangul dintre casele noastre și la o pisică hoinară care dă târcoale grămezii de gunoi pentru îngrășământ al lui Andy.

— Nu trebuia să faci asta, zic eu.

— Probabil că n-ar fi trebuit. Nu sunt persoana potrivită cu care să stai de vorbă.

— De-asta ai sunat-o pe Lindsey?

El ridică din umeri, încurcat.

— Ai vorbit cu ea? Înainte să pleci?

— Da.

Pisica sare pe containerul nostru de gunoi. Se uită în sus și ochii ei nepământenii fulgeră spre mine prin întuneric. Mă înfior.

— Ți-e frig, zice Cricket. Ar trebui să te culci.

— Nu pot să dorm.

— Te simți mai bine? izbucnește el. Max te-a ajutat?

Mă simt adânc rușinată.

— Nu știu, șoptesc.

Nu mai spunem nimic câteva minute. Întorc capul și

privesc strada, luna, strada. Îl simt că se uită la mine, la stele, la mine. Vântul e rece și tăios. Vreau să intru la mine, dar mă tem c-o să-i pierd compania. Prietenia noastră se clatină pe muchia extincției, din nou. Nu știu ce vreau, dar știu că nu vreau să-l pierd.

— Cricket?

— Da?

Îmi smulg privirea de la cer, ca să-i întâlnesc ochii.

— O să mai vii și weekendul viitor?

El îi închide. Am foarte strania senzație că îi mulțumește cuiva.

— Da, zice. Desigur.

Capitolul șaisprezece

Nathan mă trezește devreme, ca să putem vorbi înainte să plec la școală. De asemenea, drept pedeapsă, presupun. N-am dormit decât trei ore. Când mă îmbrac, mă uit pe furiș printre draperii și descopăr că draperiile lui Cricket au fost lăsate deschise. Geanta lui de umăr și sacul de rufe nu mai sunt.

Simt un junghi în capul pieptului.

Mă scurg pe scări. Andy e treaz – niciodată nu se scoală atât de devreme – și face omletă. Nathan își verifică email-ul la masă, într-unul dintre cele mai drăguțe costume ale lui. Nu se vede nici urmă de Norah. Doarme probabil pe canapeaua extensibilă din biroul lui Nathan.

— Poftim.

Andy îmi întinde o cană de cafea. Nu e de acord ca eu să

beau cafea, așa că treaba e serioasă. Ne așezăm lângă Nathan, care își lasă telefonul deoparte.

— Lola, am înțeles de ce ai plecat azi-noapte, zice el.

Sunt șocată. Sunt, de asemenea, ușurată că sunt Lola, nu Dolores.

Nathan continuă:

— Dar asta nu-ți scuză comportamentul. Ne-ai speriat de moarte.

Asta cam așa e.

Prelegerea pe care o așteptam urmează. E dureroasă, e lungă, și sfârșește cu mine căpătând o lună de interdicție de a mai ieși din casă. Nu mă crede niciunul când le spun că nu am fumat iarbă, despre care știu că a fost a lui Max, și nu-i pot convinge de contrariul. Primesc o prelegere suplimentară despre riscurile consumului de droguri, la care aș putea la fel de bine să arăt către ușa închisă a biroului și să zic „Mie-mi spui?”

Dar n-o fac.

Drumul până la școală e lung, iar orele sunt și mai lungi încă. Lindsey încearcă să mă binedispună cu povești despre bărbatul cu tic nervos, pe care părinții ei l-au angajat ca să-i ajute la restaurant. Ea e convinsă că are un secret întunecat, cum ar o identitate ascunsă sau cunoștințe despre vreo mușamalizare de-a guvernului. Dar eu nu mă pot gândi decât la noaptea trecută. Nu mă duc la muncă. Nu mă întâlnesc cu Max și n-o să mai am vreo întâlnire cu el în afară de masa de duminică – dacă o să-și mai facă el apariția – pentru încă o lună. Și... fără Cricket.

Cel puțin, luna asta voi avea destul timp să lucrez la

rochia mea.

Gândul acesta nu mă înveselește. Corsetul merge mai repede decât m-am așteptat și chiar am început lucrul la perucă, dar crinolina îmi dă bătăi de cap. Încă n-am găsit instrucțiuni mulțumitoare. Îmi petrec după-amiaza făcându-mi temele, sporovăind online cu Lindsey și adăugând plasă de sârmă în vârful perucii albe de bază. Maria Antoaneta purta peruci ENORME. Sârma o să-i confere înălțimea necesară fără să-i crească împovăraător greutatea. Am s-o acopăr mai târziu cu meșe potrivite.

Norah vorbește cu Andy, în bucătărie. I-au adus lucrurile, azi, iar cutiile au acoperit antichitățile lui Nathan și au pus stăpânire pe întregul nostru living. Cartonul lor miroase a tămâie și funingine. Vocea lui Nathan e obosită, iar eu dau drumul la muzică. Pe ea încă n-am văzut-o. Va trebui s-o văd curând, dar amân cât mai mult cu putință. Până la cină, bănuiesc.

La șase și jumătate sună cineva la ușa de la intrare.

Fac o pauză – cu cleștele pe sârmă, cu urechile ciulite. Cricket?

Dar apoi aud vocea groasă și gravă a lui Max. Îmi cad cleștii din mână și alerg la parter. *Nu se poate, nu se poate, nu se poate.* Numai că... iată-l. A renunțat chiar și la obișnuitul său tricou negru, pentru o cămașă cu dungulițe. Tatuajele lui ies la vedere la marginea mânecilor. Și poartă ochelarii, firește.

— Max, zic eu.

El îmi zâmbește.

— Bună.

Andy arată la fel de surprins cum mă simt și eu. N-are nicio idee despre ce să facă mai departe. Eu îl iau pe Max de gât. El mă strânge tare în brațe, dar îmi dă drumul în clipa următoare.

— *Voiam să fiu sigur că ai supraviețuit*, îmi șoptește el.

Îl strâng de mână și nu-i dau drumul. Nu realizasem cât de multă nevoie aveam să-l văd din nou, să știu că e totul în regulă între noi. Nu sunt sigură de ce crezusem că lucrurile vor fi diferite, poate doar că noaptea trecută mi se păruse diferită. El își cere iertare tatălui meu. Știu că trebuie să fie ucigător pentru el să facă asta. Vorbește calm și scurt.

— Îți mulțumesc că spui asta, Max.

Andy ezită, urând ceea ce știe că trebuie să urmeze.

— Vrei să rămâi la cină?

— Mulțumesc, cu mare plăcere.

Max știa că părinții mei abia or să aștepte să dea ochii cu el, așa că îi provoca să înceapă, venind în vizită, în seara asta. E atât de inteligent.

— Deci tu ești iubitul.

Max, Andy și cu mine încremenim când Norah se sprijină în cadrul ușii dintre livingul nostru și bucătărie. Chiar dacă Nathan e cu vreo câțiva ani mai în vârstă decât sora lui, Norah arată cu cel puțin zece ani mai în vârstă. În copilăria lor, ea avea aceeași față rotundă ca a lui Nathan și a mea, dar trecerea timpului și abuzul de droguri și alcool i-o făcuseră slabă și extenuată. Pielea îi atârna la fel ca și părul ei fără viață. Măcar bine că făcuse duș.

— Max. Fă cunoștință cu Norah, spun eu.

El o salută, din cap. Ea se uită fix la el, inexpresiv.

— Ai mult tupeu să te arăți aici.

Toată lumea încremenește din nou la sunetul glasului lui Nathan. Încă ținându-ne de mână, Max și cu mine ne întoarcem. Tata lasă servieta jos, lângă ușa de la intrare. Mușchii din mâna lui Max zvâcnesc, dar își păstrează cuvintele lipsite de emoția pe care eu știu că o simte.

— Am venit să-mi cer iertare. A fost iresponsabil din partea mea s-o iau pe Lola de-acasă, seara trecută. Ea era supărată, iar eu am vrut s-o ajut. N-a fost calea cea bună.

— Al naibii de corect că n-a fost calea cea bună.

— Tată.

— Nathan, zice Andy repede. Hai să stăm de vorbă în birou.

Așteptarea e de nesuportat până când Nathan își ia ochii de la Max și îl urmează pe Andy. Ușa biroului se închide. Eu transpir. Dau drumul mâinii lui Max și îmi dau seama că a mea tremură.

— Ce-i mai rău a trecut, zice el.

— Sunt pedepsită să stau în casă o lună.

El face o pauză.

— Rahat.

Se aude un grosolan pufnet disprețuitor în ușa bucătăriei și sunt pe cale să-mi pierd cu totul capul.

— Îmi cer scuze.

Acum Max chiar sună scos din fire.

— Nu mi-am dat seama că discuția asta ar fi fost treaba ta.

Norah zâmbește crud.

— Ai dreptate. Ce-aș putea ști eu despre o adolescentă

fugind de-acasă și dând de necaz cu iubitul ei?

— N-am fugit de-acasă, protestez eu, iar Max spune:

— N-ai înțeles bine.

Ea intră agale în bucătărie, ieșind din raza noastră vizuală.

— Oare? strigă de-acolo.

Îmi vine să mor.

— Îmi pare atât de rău. Pentru toată povestea asta.

— Nu-ți cere scuze, zice el cu asprime. Nu sunt aici pentru ei. Sunt aici pentru tine.

Ușa biroului se deschide brusc, iar Nathan se duce drept în dormitorul de la etaj, fără să se uite la noi. Andy zâmbește silit, fals.

— Cina în zece minute.

Nathan și-a schimbat hainele. Încearcă, dar nu-i iese. Nu știusem că e posibil să dai cuiva o farfurie de lasagna vegetariană cu atâta ostilitate.

— Deci, Max, cum a fost spectacolul din L.A.? Nu credeam c-o să te întorci atât de curând.

Se putea să devină mai rău de-atât?

— Am fost în Santa Monica și a mers bine. Ne-am mai făcut rost de alte două spectacole acolo.

Da. Se putea.

— Aveți în plan să faceți multe turnee? întrebă Andy.

Nu-mi dau seama dacă a spus-o cu speranță sau sceptic.

— Ne-ar plăcea să fie cât mai multe. Nu vreau să citesc statistici pentru tot restul vieții mele.

— Deci crezi că asta e alegerea unei cariere valide? întrebă Nathan. Crezi că e rezonabil să stai să aștepti să te

lovească succesul?

— OH, DOAMNE, spun eu.

Nathan ridică mâinile a scuză, dar nu spune nimic. Max fierbe în tăcere lângă mine. Norah se uită pe fereastră, fără îndoială fetea dorindu-și să fie oriunde în altă parte decât aici. Plimb lasagna cu spanac prin farfurie, fără să duc la gură.

— Am pomenit de spectacol, zice Nathan un minut mai târziu, numai pentru că a fost un ghinion că din pricina asta a trebuit să ratezi excursia noastră. Am mers la Muir Woods cu...

— Un coș de picnic! zic eu.

Nathan îmi aruncă o privire înfumurată. A fost un test. M-a testat mine, ca să afle dacă Max știa despre excursia cu Cricket.

— N-ai pierdut nimic, zic eu. În afară de mâncare. Bineînțeles. Max adu-mecă minciuna, deși nu îndrăznește să întrebe în fața părinților mei. Dar simt zidul crescând între noi.

— Hei, am o idee, zic eu. Hai să vorbim despre Norah.

— Lola, zice Andy.

Ea-și întoarce capul spre mine, ca ieșind dintr-o transă.

— Ce? Și clipește des. Ce porți?

— Pardon?

— Ce e asta? Cine se presupune c-ai fi?

Sunt îmbrăcată într-o rochie cu un curcubeu de tul, care-mi iese de dedesubt, iar părul îmi este strâns în două codițe lungi, împletite, pe care le-am încleiat cu sclipici. Îi arunc o privire furioasă.

— Eu. Sunt eu.

Norah se încruntă dezaprobator, iar Nathan se întoarce spre ea.

— Destul. Las-o baltă.

— Firește că are tot dreptul să se plângă de garderoba mea. Fac un gest spre puloverul ei lălâu, cel pe care îl are de-o veșnicie și care are culoarea terciului de ovăz uitat în chiuvetă.

— În mod evident e la punct cu ultimul răcnet al modei. Max zâmbeste compătimitor.

— B-uun! Andy sare în picioare. Cine vrea plăcintă?

— Așteaptă să vezi rochia mea pentru serbarea oficială de iarnă de la școală, îi spun eu lui Norah. E mare, și e bogată, și e frumoasă, și o să-ți placă negreșit.

Norah își întoarce fața spre fereastră. De parcă are vreun drept să se simtă rănită după ce ea s-a luat de mine. Max se încordează din nou, iar Nathan nu rezistă să nu se agațe de subiect.

— Tu ce-o să porți la bal, Max?

— O să poarte un smoching, mă răstesc eu. Nu l-aș obliga să poarte un costum asortat.

Max se ridică.

— Trebuie să plec.

Izbucnesc în plâns. Nathan arată rușinat. Max mă ia de mână și mă duce spre ușa de la intrare. Ieșim pe verandă. Nu-mi pasă că sunt pedepsită să stau în casă.

— Îmi pare r-rău.

De data asta, nu-mi spune să nu-mi cer scuze.

— A ieșit ca dracu', Lola.

— Știu.

— Ia spune-mi, Nathan e de acord cu „alegerea carierei” lui Norah de ghicitoare în frunze de ceai?

Mi-e rău.

— N-o să fie atât de rău duminică dimineață.

— Duminică. Max ridică o sprânceană neagră. Așa e.

Îmi lasă mâna și le vâără pe ale lui în buzunare.

— Deci vorbești serios cu balul ăla?

Sunt surprinsă. Am vorbit despre rochia mea de o sută de ori înainte. Îmi șterg lacrimile de pe obraji, dorindu-mi să am și altceva decât numai degetele.

— Cum?

— Lola, am douăzeci și doi de ani.

Max reacționează rapid la expresia mea zdrobită. Îmi ia ambele mâini, de data asta, și mă trage spre el, îmbrățișându-mă.

— Dar dacă te face pe tine fericită, am s-o fac. Dacă pot supraviețui meselor ăstora stupide de familie, o să supraviețuiesc și unui bal stupid.

Urăsc că asta sună ca o pedeapsă.

Capitolul șaptesprezece

— Ta-da! St. Clair dă buzna în foaier, gesticulând savant ca un magician.

Se fandosește pentru Anna, ca de obicei. E joi și nu e programat să lucreze, dar bineînțeles că e aici, oricum. Deși în seara asta e diferit.

A adus pe cineva.

Asta-i problema cu Cricket Bell. NU poți să nu-l observi când intră într-o încăpere. Primul lucru care-ți sare în ochi e înălțimea lui, dar imediat după aceea îi remarci energia. Se mișcă grațios ca și sora lui, dar cu un entuziasm pe care aparent nu-l poate controla – care-i animă constant corpul, mâinile, picioarele. Fusese îngenuncheat, ultimele dăți când îl văzusem eu, dar acum e pe deplin trezit la viață.

— Anna, zice St. Clair, el e Cricket.

Cricket îl face pe St. Clair să pară pitic. Arată ca Rocky și Buliwinkle¹⁴, iar felul lor de a se purta degajat pare să arate că sunt prieteni vechi. Presupun că atunci când o persoană excesiv de amabilă și o persoană excesiv de prietenoasă devin prietene, totul e simplu.

Anna zâmbeste.

— Am tot ratat să ne întâlnim în cămin. Mă bucur că te cunosc, în sfârșit.

— La fel și eu, zice Cricket. N-am auzit decât lucruri bune. De fapt, dacă n-aș fi fost vecin cu iubitul tău, aș fi fost ispitit să te invit la plimbare eu însumi.

Ea roșește, iar St. Clair se repede în casa de bilete și o strânge în brațe.

— E-a meaaaa! zice el.

Perechea ce cumpără bilete de la mine îl privește cu îngrijorare.

— Încetează, îl împinge Anna, râzând. O să fii concediat. Și atunci va trebui să-ți întrețin eu fondul de nimic pentru

¹⁴ Personajele unui popular serial animat de televiziune american, The Rocky and Buliwinkle Show, o veveriță și un elan.

tot restul vieților noastre.

Restul vieților lor.

De ce asta mă stingherește întotdeauna? Nu mă sâcâie faptul că ei sunt fericiți, nu-i așa? El se saltă pe tejea, așa cum stă de obicei, și deja vorbesc despre altceva. Cricket așteaptă de partea cealaltă a geamului, părând amuzat. Eu dau restul perechii.

— Deci... ce cauți în oraș în timpul săptămânii? îl întreb eu.

— M-am întâlnit întâmplător cu St. Clair, acum o oră, iar el m-a convins să-l însoțesc. A spus c-o să vedem un film, adaugă el, cu voce ridicată.

— AȘA-I, zice St. Clair. Chestia cu filmul. Hai s-o facem.

Dar își reia discuția cu Anna.

Cricket și cu mine schimbăm un zâmbet.

— Intră și tu, îi fac semn din cap spre ușa casei de bilete.

Un bărbat cu un pulover plușat galben-verzui aprins se apropie de ghișeuul meu, dar nici asta nu e de ajuns ca să-mi distragă atenția de la Cricket, în timp ce se îndreaptă spre ușă. Pașii aceia lungi și ușori. Pieptul mi se umflă deopotrivă cu dorință și durere. El intră și eu îmi smulg privirea de la el.

— Vizionare plăcută, îi spun omului cu puloverul.

Cricket așteaptă în spatele meu până ștampilez biletele pentru alte două persoane. E imposibil să mă concentrez cu el stând aici. Foaierul se golește din nou, iar el se așază pe scaunul de lângă mine, trăgându-și pantalonii ușor de la genunchi. I se văd șosetele. Dunguțe albastre și violet. Pe mâna stângă e o listă: CAP 12, ȘAMPON, CUTIE.

— Ce mai faci? Întreabă el.

Nu e o întrebare la întâmplare. Îmi scot ochelarii pentru o clipă, ca să-mi frec ochii oboseți.

— Supraviețuiesc.

El se joacă în neștire cu ceasul de la mână.

— Dar ea n-o să mai stea la voi multă vreme. Nu-i așa?

— Nu mai poate convinge pe nimeni, și a ratat verificarea eliberării condiționate pentru orice potențial apartament.

El se strâmbă.

— Cu alte cuvinte, n-o să plece mâine.

— Acuzațiile de intrare forțată, de când a încercat să între înapoi în apartamentul ei, n-o ajută deloc.

Îmi încrucișez brațele.

— Vrea ca Nathan să înainteze un proces ca să i se retragă ei acuzațiile, dar el nu vrea. Nu când ea a fost de vină.

Încruntarea lui Cricket se adâncește și-mi dau seama că nu știe despre recenta arestare a lui Norah. Îi povestesc detaliile, pentru că... deja știe toate celelalte.

— Îmi pare rău. Vocea i se schimbă, îndurerată. Aș putea ajuta cu ceva?

E o certă rețineră în mușchii lui, în timp ce face eforturi să se abțină să nu întindă mâna spre mine.

— Ce-i cu cutia? Îmi scapă mie.

El e dezorientat.

— Cine?

Arăt spre mâna lui.

— De citit capitolul 12 și de cumpărat șampon, da? Ce-i

cu cutia?

Mâna lui dreaptă o acoperă, fără să-și dea seama, pe stânga.

— Oh. Aă, trebuie să gădesc una.

Eu aștept să continue.

El își întoarce capul, iar corpul îi urmează.

— Și s-a făcut. Am găsit una. Îmi mut niște lucruri înapoi în casa părinților. Camera mea de la școală e prea plină. Iar celălalt dormitor al meu e gol. Are destul spațiu. Pentru lucruri.

— Tu... chiar ai petrecut multe weekenduri acolo.

— Și vacanțele și verile.

Cuvintele i se rostogolesc din gură și fața i se întunecă de parcă i-ar fi rușine de înflăcăarea lui. Nicio conversație nu mai e sigură. St. Clair ne întrerupe cu o sincronizare perfectă, încât de bună seamă că a tras cu urechea.

— Hei, tu știai că *Cricket Bell* e rudă cu *Alexander Graham Bell*?

— Oricine îl cunoaște pe Cricket știe asta, zic eu.

— Serios? Anna pare sincer interesată. Asta-i grozav.

Cricket își freacă ceafa.

— Nu, e un amănunt tâmpit, atâta tot.

— Glumești? zice St. Clair. E unul dintre cei mai importanți inventatori din întreaga istorie a omenirii. Din toate timpurile. Și...

— Nu-i nimic, îl întrerupe Cricket.

Rămân cu gura căscată, dar apoi îmi amintesc prima seară când venise acasă, când pomenise despre numele său mijlociu și conversația noastră se poticnise. Ceva se

schimbase. Dar ce anume?

— Iartă-i entuziasmul – Anna rânjește la iubitul ei –, e fanatic după istorie.

St. Clair pare vrăjit.

— Ia gândește-te. Ești descendentul direct al omului care a inventat – își scoate celularul – ăsta!

— Ba n-a inventat ăla, zice Cricket sec.

— Bine, nu ăsta, zice St. Clair. Dar ideea. Cel dintâi.

— Nu.

Cricket e mai frustrat decât l-am văzut eu vreodată.

— Vreau să spun că nu el a inventat telefonul. Punct.

Toți trei ne uităm nedumeriți la el.

— Anna confuză, zice Anna.

— Nu Alexander Graham Bell a inventat telefonul, ci un individ pe nume Elisha Gray. Stră-stră-stră-bunicul meu a furat ideea de la el. Și Gray nici măcar n-a fost cel dintâi. Au mai fost alții, unul chiar înainte ca Alexander să se fi născut. Numai că nu și-au dat seama de întreaga semnificație a ceea ce creaseră.

St. Clair e fascinat.

— Cum adică, i-a furat ideea?

— Adică Alexander a furat ideea, a primit recunoaștere pentru ea și a obținut o incredibilă avere care n-ar fi trebuit să fie a lui.

Cricket e furios acum.

— Întreaga moștenire a familiei mele e întemeiată pe o minciună.

Ei bine, asta ar explica schimbarea.

St. Clair pare să aibă remușcări pentru că l-a ațâțat

neintenționat pe Cricket să ne mărturisească asta. Deschide gura să zică ceva, dar Cricket clatină din cap.

— Scuze, n-ar fi trebuit să mă las afectat de asta.

— Când ai aflat? întreb eu, liniștit.

— Acum vreo doi ani. Am dat de-o carte.

Nu-mi place expresia de pe fața lui. Îmi reînvie în minte alte amintiri cu ezitățile lui de a vorbi despre propriile invenții.

— Cricket... numai pentru că el a furat ideea, nu înseamnă că tu faci...

Dar el se întoarce spre St. Clair.

— Film?

Anna și cu mine îl privim cu îngrijorare, dar St. Clair intră în joc cu ușurință.

— Da, dacă voi, doamnelor, nu mai aveți nevoie de serviciile noastre, cred că putem merge.

Cricket e deja la jumătatea drumului spre ușă. Inima mea țipă, surprinsă și îndurerată.

El se oprește. De parcă ar fi fost fizic oprit de ceva ce noi nu putem vedea.

— O să fii aici, mai târziu? mă întrebă el. După ce se termină filmul?

Îmi simt gâtul uscat.

— Ar trebui să fiu.

El își mușcă buza de jos. Apoi pleacă.

— E atât de atras de tine, zice Anna.

Aranjez un teanc de monede de douăzeci și cinci de cenți, încercând să-mi calmez bătăile inimii. Ce s-a întâmplat adineauri?

— Cricket e un tip de treabă, îi răspund. Întotdeauna a fost

— Întotdeauna a fost atras de tine.

Da. A fost.

Anna ia soluția de curățat geamul și pulverizează pe pata pe care a lăsat-o St. Clair în urmă, pe geam. Zâmbetul ei dispare și se adâncește în gânduri.

— Ce te frământă? întreb eu.

Sunt disperată după o schimbare de subiect.

— Pe mine? Nimic, sunt bine.

— Nu mă duci, zic eu. E rândul tău. Spune ce ai pe suflet.

— E... familia mea vine în vizită.

Pune soluția de curățat jos, dar mâinile i se încleștează pe pulverizator. L-au cunoscut pe Etienne anul trecut, la absolvire, și l-au plăcut, dar mama e destul de speriată de cât de repede ne mișcăm. Vizita asta ar putea fi atât de stingheritoare.

Iau soluția de curățat de la ea.

— Tu crezi că vă mișcați prea repede?

Anna se destinde și zâmbește din nou, plină de dragoste.

— Cu siguranță că nu.

— Atunci o să fiți bine. Îi dau un ghiont. De altfel, toată lumea îl iubește pe prietenul tău. Poate că mama ta a uitat doar cât de al naibii de fermecător este el.

Râde. Un alt client vine la ghișeuul meu și îi ștampilez biletul. Când pleacă, Anna se întoarce spre mine și întreabă:

— Dar tu? Cum merge relația cu Max?

În clipa aceea îmi dau seama, îngrozită de ceva.

— Oh, nu. Tu voiai să-l cunoști. Și noi am plecat!

— Ai avut o noapte grea. Ridică din umeri: Nu-ți face griji din pricina asta.

— Da, dar...

— E în regulă, jur. Toată lumea mai greșește.

Anna se ridică în picioare și își ia cheile.

— Important e să nu faci aceeași greșeală de două ori.

Sentimentul de vinovăție mi se adâncește.

— Îmi cer iertare pentru săptămâna trecută. Când m-am întors cu întârziere de la cină.

Ea clatină din cap.

— Nu la asta mă refeream.

— Atunci la ce?

Anna mă privește atent.

— Uneori o greșeală nu e un ce. E un cine.

Și pleacă să rupă biletele la capătul holului, lăsându-mă cu gândurile mai încurcate ca niciodată. Adică s-a referit la Max? Sau la Cricket? O oră mai târziu, apare Franko. Are vreo treizeci de ani, iar părul îi e tuns inegal. De parcă ar avea petice de chelie ici și colo.

— Heeee, Lola. Ai văzut chestia aia?

— Ce chestie?

— Știi tu... chestia cu... programul nostru pe el și restul?

— Vrei să spui programul nostru?

— Da. L-ai văzut? îmi rotesc ochii.

— Nu aici. Scuze.

Dar Franko deja scotocește printr-o grămadă de hârtii pe teighea. Dă peste telefonul din furcă, iar eu îl prind la țanc.

— Ai grijă!

— L-ai găsit? Franko se răsucește exact când ajung lângă el. Cotul lui mă lovește în față și-mi dă ochelarii jos, pe podea.

— Ups. Stai că ți-i dau, Lola.

Se aude un înfiorător scrâșnet de plastic.

— FRANKO!

Lumea mea s-a transformat în bule de culoare și lumină.

— Hopa! Scuze, Lola. Țștia erau pe bune?

Anna vine în grabă.

— Ce-i? Ce s-a întâmplat? Oh.

Se apleacă să culeagă ceea ce presupun că sunt ochelarii mei. Vocea ei nu sună promițător.

— Frate.

— Ce e?

— Nu vezi?

Mi-i ridică mai aproape de fața mea. Bucăți. Multe, multe bucăți. Gem.

— Scuze, zice Franko din nou.

— Vrei te rog să te întorci la etajul al doilea? Întreabă Anna. El pleacă.

— Mai ai altă pereche? Lentile de contact? Ceva? Întreabă ea. Eu gem din nou.

— Bine, nicio problemă. Tura ta e pe sfârșite. Tatăl tău o să fie aici curând ca să te ia.

— Am stabilit că vin cu autobuzul.

Bineînțeles că seara asta e seara în care părinții mei sunt ocupați și mă lasă să vin cu transportul public.

— Dar te descurci singură cu autobuzul, nu?

— Anna, ești la un metru distanță de mine și nu pot

spune dacă zâmbești sau te încrunți.

— OK...

Se așază ca să se gândească, dar imediat sare din nou înapoi.

— Etienne și cu mine o să te ducem acasă! Stai doar la o mică distanță de școala mea.

— Nu sunteți obligați să...

— Nu e o întrebare, mă întrerupe ea.

Și mă simt ușurată că spune asta. Sunt nefolositoare pentru restul turei mele. Suntem gata să plecăm, când băieții se întorc, iar Anna se adresează formei încețoșate a lui St. Clair.

— O ducem noi pe Lola acasă.

— De ce? Ce s-a întâmplat? întrebă forma încețoșată a lui Cricket.

Mă uit în jos, către pantofii mei, în timp ce explic situația.

— Nu mă poți vedea? întrebă St. Clair. Habar n-ai ce fac acum?

— Încetează, zice Anna și râd amândoi.

Nu știu ce se întâmplă. E umilitor.

— Te conduc eu acasă, zice Cricket.

St. Clair protestează.

— Dar tu nu trebuie...?

— Stau fix lângă casa ei. Nu fac niciun ocol.

Sunt rușinată de propria-mi neajutorare.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere.

Sinceritatea din spatele acestei simple declarații mă șochează. Nu râde de mine, nici nu mă face să mă simt

prost. Dar Anna pare îngrijorată când îmi întinde geanta.

— Ești sigură c-o să fii bine?

Întrebarea subînțeleasă e: *Ești sigură că o să fii bine cu Cricket?*

— Sunt bine. Îi zâmbesc liniștitor. Mulțumesc.

Și e adevărat până când ieșim afară și eu mă împiedic pe trotuar.

Cricket mă prinde.

Și eu cad din nou din pricina șocului atingerii lui. El mă ridică și, în pofida stratului de haine dintre noi, brațul meu zvâcnește ca o alarmă de incendiu.

— Trotuarele aici sunt cele mai proaste, zice el. Cutremurele le-au vălurit de-arată ca un teren minat.

Cricket își ia mâna înapoi. Eu clilesc spre el, iar el îmi oferă, precaut, brațul.

Ezit.

Apoi accept.

Și atunci suntem atât de aproape încât îl pot mirosi. Îl miros.

Mirosul lui e curat ca o bucată de săpun, dar cu o notă dulceagă de ulei de mecanisme. Nu vorbim în timp ce mă conduce în partea cealaltă a străzii, la stația de autobuz. Mă lipesc de el. Doar puțin. Celălalt braț al lui sare, iar el îl lasă în jos. Dar apoi îl ridică din nou, încet, iar mâna lui ajunge să se odihnească peste a mea. Arde. Căldura transmite un mesaj: îmi pasă de tine. Vreau să fiu legat de tine. Nu-mi da drumul.

Dar apoi... îmi dă.

Se așază pe scaunele pliante din stația de autobuz și *îmi*

dă drumul, fără să se uite la mine. Așteptăm într-o tăcere agitată. Distanța dintre noi crește cu fiecare secundă care trece. O să mă mai ia de braț sau va trebui să-l iau eu pe el? Arunc o privire pe furiș, dar, bineînțeles, nu pot să-i deslușesc expresia. Autobuzul nostru pufnește lângă trotuar, iar ușa se deschide cu un șuierat.

Cricket întinde mâna spre mine.

Mă uit la lumina galbenă de pe cer care nu poate fi decât Luna. *Mulțumesc.*

Ne urcăm și, până să-mi găsesc eu abonamentul, el mi-a plătit biletul. Autobuzul e gol. Pornește huruind, fără să aștepte să ne așezăm noi, iar el mă strânge mai tare. Nu am nevoie să mă țin de el, dar o fac totuși, cu ambele mâini. Ne lăsăm pe niște scaune. Împreună. Eu sunt încleștată de cămașa lui, iar inima lui bate ca o tobă.

— Bună, șoptesc eu.

El îmi desprinde mâinile și se întoarce spre culoar.

— Te rog, nu face situația mai dificilă decât e deja, îmi șoptește el.

Și mă simt cea mai mare ticăloasă din lume.

— Așa-i.

Mă trag cât mai departe de el cu putință.

— Scuze. Nu.

Spectrul lui Max se așază între noi doi. Își întinde picioarele, cucerind parcă tot spațiul dintre noi. În autobuz este frig, dar nu durează mult până ajungem la stația unde trebuie să coborâm. De data asta, trebuie să-l iau de braț. El mă conduce ca un robot. Drumul de la Van Ness la Castro e mohorât. Trenul se clatină prin tunelurile

întunecate, iar umilința mea crește din ce în ce mai mare cu fiecare smucitură care mă împinge în umărul lui. Trebuie să ies. ACUM. Ușile se deschid și alerg prin stație și afară, pe turnichet. El e imediat în urma mea. Nu am nevoie de el.

Nu am nevoie de el, nu am nevoie de el, nu am nevoie de el.

Dar mă împiedic din nou de trotuar, iar brațul lui mă cuprinde pe după mijloc, iar când îl împing ca să scap din strânsoarea lui, el mă ține mai hotărât. Ducem o luptă surdă, eu încercând să mă eliberez.

— Pentru un băiat slăbănog, brațele tale sunt ca o cursă de oțel, șuier eu.

Cricket izbucnește în râs. Slăbește strânsoarea și eu mă smulg, împleticindu-mă înainte.

— Oh, haide, Lola! Încă mai râde. Lasă-mă să te ajut.

— N-o să mai plec niciodată fără un plan de rezervă pentru vedere.

— Sper să n-o mai faci.

— Și accept ajutorul tău numai pentru că nu vreau să mă ciocnesc de ceva și să rup, din greșeală, această minunată uniformă de poliester.

— Am înțeles.

— Și nimic din toată treaba asta n-a schimbat ceva între noi.

Vocea îmi tremură.

— Și asta am înțeles, zice el, blând.

Trag adânc aer în piept.

— OK.

Niciunul dintre noi nu se mișcă. Îmi lasă mie inițiativa. Întind mâna, șovăitoare, spre el. El își întinde brațul, iar eu îl iau. Gestul e de prieten care ajută un alt prieten. Nimic mai mult, pentru că atâta vreme cât există Max, nu poate fi mai mult. Și eu îl iubesc pe Max.

Și cu asta, basta.

— Deci, zice Cricket, un cvartal mai încolo. Povestește-mi despre rochia aceea faimoasă.

— Care rochie?

— Cea pentru care faci corsetul. Pare ceva important.

Îmi aduc brusc aminte discuția cu Max și mă simt stânjenită. Petrecerile dansante sunt așa niște evenimente feminine. N-aș putea suporta și disprețul lui Cricket.

— E pentru petrecerea oficială de iarnă de la școală, zic eu. Și nu e important.

— Descrie-mi-o.

— E... doar o rochie mare.

— Mare cât o parașută? Mare cât un cort de circ?

Ca de obicei, mă face să zâmbesc când eu sunt hotărâtă să nu.

— Mare cât una de-a Mariei Antoaneta.

El fluieră.

— Cu-adevărat mare. Cum se numesc chestiile alea? Juioane pe cercuri?

— Oarecum. În epoca aceea se numeau malacoafe. Sunt umflate numai în lateral, nu de jur împrejur în cercuri perfecte.

— Sună provocator.

— Este.

— Sună amuzant.

— Poate c-ar fi, dacă aş avea vreo idee cum se fac. Crinolinele sunt nişte schelete de construcţie gigantice. Realizarea lor nu e croitorie. Şi am schiţe, dar nu pot găsi nişte tipare cum trebuie.

— Vrei să-mi arăţi şi mie schiţele?

Îmi încreţesc fruntea.

— De ce?

El dă din umeri.

— Poate înţeleg eu.

Sunt gata să-i spun că nu am nevoie de ajutorul lui, când îmi dau seama... el e exact persoana potrivită pentru misiunea asta.

— Ăă. Da. Ar fi drăguţ, mersi.

Ajungem la treptele casei mele. Îl strâng uşor de braţ şi îi dau drumul.

— Eu o iau pe-aici.

— Te-am adus până aici.

Vocea lui devine nesigură.

— Te pot duce şi mai departe.

Şi întinde mâna spre mine pentru o ultimă oară.

Îmi fac curaj pentru contact.

— Cricket!

Un strigăt dintre casele noastre şi braţul lui cade ca o ancoră. Ea probabil a dus gunoiul. Calliope îl îmbrăţişează din spate şi nu pot s-o văd, de-adevăratelea, dar sună de parc-ar sta să plângă.

— Antrenamentul a fost un coşmar. Nu pot să cred că eşti aici, ai zis că n-ai să poţi veni. Doamne, ce bine că te

văd. O să fac niște ciocolată caldă și o să-ți povestesc tot...
Oh, Lola.

Cricket e ciudat de împietrit în tăcere.

— Foarte amabilul tău frate m-a condus până acasă de la serviciu, îi explic eu. Mi s-au spart ochelarii și sunt absolut chioară.

Ea tace puțin.

— Unde ziceai că lucrezi? La cinematograful?

Sunt surprinsă că știe.

— Da.

Calliope se întoarce iarăși la Cricket.

— Ai fost la film? Și cum a rămas cu proiectul ăla uuuriaș pentru mâine? Eu credeam că de aceea nu puteai veni acasă. Ce *ciudat*.

— Cal... zice el.

— Mă găsești în bucătărie.

Și pleacă, apăsător.

Aștept până intră în casă.

— Trebuie să predai un proiect mâine?

El întârzie mult timp cu răspunsul.

— Da.

— Nu trebuia să vii acasă, în seara asta, nu-i așa?

— Nu.

— Ai venit pentru mine.

— Da.

Tăcem din nou. Îl iau de braț:

— Atunci, du-mă acasă.

Capitolul optsprezece

Îl încurajez. Și nu mă pot abține.

De ce nu mă pot abține?

Îmi apăs palma pe ușa de la intrare și îmi lipesc și fruntea de ea. Ascult pașii care coboară treptele dincolo de ea. Sunt lenți, fără grabă. Eu sunt cea care complic viețile noastre. Eu sunt cea care face prietenia asta dificilă. *Dar el e cel care nu încetează să se tot întoarcă la mine.* E prea isteț să crezi că se lasă păcălit. Ar fi trebuit să știe că e timpul să-și vadă de drum și să se țină la distanță de mine.

Eu nu vreau să se țină la distanță.

Dar CE vreau? Răspunsurile sunt tulburi și greu de deslușit, deși e limpede că nu vreau încă o inimă frântă. Nici pe a lui și cu siguranță nici pe a mea. E nevoie să stea departe.

Eu nu vreau să stea departe.

— Băiatul ăla, Bell, a crescut frumușel, zice Norah.

Tresar speriată. Ea stă în șezlongul turcoaz care se află în bovindoul din față. De cât timp e aici? Trebuie să ne fi văzut. Oare ne-a și auzit? Se uită după el, până când bănuiesc că silueta lui dispare, după care își întoarce atenția spre mine.

— Arăți obosită, Lola.

— Vorbește pentru tine.

— Corect.

Dar are dreptate. Sunt epuizată. Ne zgâim una la cealaltă. O văd ca prin ceață, dar pot distinge destul. Cămașa cenușie îi atârnă lălâie peste piept și pe umeri are unul dintre șalurile vechi ale bunicii lui Andy, ca să-i țină de

cald. Părul lung și brațele subțiri sunt lipsite de vlagă. Totul la ea atârnă. De parcă și trupul ei o respinge.

Mă întreb ce vede când se uită la mine.

— Știi ce ne-ar trebui? întreabă ea.

Nu-mi place că folosește pluralul, nouă.

— Ce?

— Ceai. Ne trebuie ceai.

Oftez.

— Mie nu-mi trebuie ceai. Îmi trebuie să mă duc la culcare.

Norah se ridică. Geme, de parcă o dor încheieturile, de parcă ar fi la fel de bătrâne ca și șalul din jurul umerilor ei. Mă ia de braț, iar eu tresar. Senzația caldă, plăcută a mâinii lui Cricket dispare, înlocuită de a ei, lipicioasă și dură. Mă conduce în bucătărie și sunt prea frântă ca să mă opun.

Norah trage un scaun de la masă. Mă trântesc pe el.

— Mă întorc imediat, zice ea.

O aud urcând scările și apoi aud sunetul ușii dormitorului meu deschizându-se. Mai înainte să pot reacționa, ușa mea se închide la loc. Ea se întoarce și-mi întinde o pereche de ochelari.

Sunt surprinsă.

— Mulțumesc.

— Ce s-a întâmplat cu ochelarii cu care-i plecat?

— A călcat cineva pe ei.

— A călcat cineva pe ochelarii tăi?

Acum pare enervată.

— Nu intenționat. Doamne.

Mă strâmb.

— Părinții mei sunt încă la întâlnirea lor?

— Bănuiesc. De ce mi-ar păsa?

Umple ibricul de alamă cu apă de la robinet și îl trânteste cu mai multă forță decât e nevoie. Plita se zgâlțâie.

— V-ați certat iarăși, zic eu.

Norah nu răspunde, dar modul în care scurmă prin cutia ei de carton pentru ceai e ranchiunos și furios.

Cutia ei de ceai.

— Nu! sar deodată. N-o să-mi citești în frunze.

— Prostii. De asta ai nevoie...

— Habar n-ai tu despre ce am eu cu adevărat nevoie.

Cuvintele veninoase îmi ies din gură mai înainte să le pot opri.

Ea înlemnește. Părul îi cade peste față ca un scut. Și apoi și-l dă după urechi, de parcă eu n-aș fi zis nimic, și scoate ceva din cutie.

— Fenghuang dancong oolong. Fenghuang înseamnă phoenix. Asta e pentru tine.

— Nu.

Norah deschide bufetul nostru pentru pahare și scoate o ceașcă roz. N-o recunosc, așa că trebuie să fie una dintr-ale ei. Simt cum îmi clocotește din nou sângele.

— Ți-ai pus ceștile în bufetul nostru?

— Numai două.

Scoate încă una, de culoarea jadului.

— Asta e a mea.

— Și globul de cristal unde-ți e? După televizor? O să-ți găsesc turbanul în spălătorie, printre rufe?

Ceștile goale zornăie în farfurioare când ea le așază pe

masă.

— Știi că nu pot suferi porcăria asta. Faptul că te costumezi crezi că te face mai brează sau cu mai multă experiență. E o minciună.

— Și ce faci tu nu e minciună?

— Stai jos, zice ea, calm.

— Nu te-am lăsat niciodată să-mi citești în frunze înainte, așa că de ce-aș începe acum?

Norah se gândește, o clipă.

— Nu ești măcar puțin curioasă?

— Nu.

Dar am răspuns prea repede. Ea descoperă o șovăială, când un colț al minții mele răspunde pe dos. Cine nu e măcar puțin curios? Știu că ghicitul viitorului e o înșelătorie, dar viața mea a devenit așa de complicată, încât nu mă pot abține decât să sper la un răspuns, oricare. Poate că ghicitul îmi va spune ceva despre Cricket. Poate că știe ceva ce eu nu știu sau poate că mă va face să mă gândesc la ceva de care altminteri nu mi-aș da seama.

Mulțumire de sine, pe buzele ei. Mă așez din nou la masă, dar îmi feresc ochii, ca să-i dau de înțeles cât de mult îmi displace prezența ei aici. Ibricul fluieră, iar Norah pune o lingură de ceai direct în el. Casa trosnește surd în timp ce frunzele de oolong se lasă la fiind. Cu cât așteptăm mai mult, cu atât devin mai nervoasă. Aproape că mă ridic să plec de vreo zece ori, dar curiozitatea mă ține puternic în gheare.

— Bea, zice Norah, când se termină. Mai lasă cam o jumătate de linguriță de lichid.

Beau ceaiul cu sorbituri mici, pentru că e încă fierbinte. Aroma e delicată și are gust de piersică, dar cu ceva mai întunecat ascuns înăuntru. Ca fumul. Pe Norah n-o deranjează fierbințeala. Și-l bea repede pe-al ei și își mai toarnă o ceașcă. În sfârșit, ajung la fund. Țin ceașca roz sub ochi și mă încrunt la frunzele verzi-maronii, căutând simboluri. Totul e strâns ghemotoc.

— Și-acum?

— Ia ceașca în mâna stângă.

— Asta e mâna magică?

Ea îmi ignoră și întrebarea asta.

— Acum învârtește-o de trei ori, contrar acelor ceasornicului – mai repede. Da, bine. Și-acum răstoarn-o în farfurioară.

— N-or să cadă toate frunzele?

— Sst. Ține-ți mâna pe fundul ceștii. Închide ochii și gândește-te un moment la ceea ce ți-ar plăcea să știi.

Mă simt stupid. ASTA e ceea ce gândesc. Și... mă mai gândesc la Cricket Bell.

— Întoarce-o înapoi cu gura în sus. Cu grijă, adaugă ea.

Întorc ceașca. Frunzele au absorbit și ultimele picături de lichid ca să se lipească de margini.

— Acum mi-o dai mie.

Timp de mai multe minute, nu zice nimic. Mâna ei osoasă apleacă ceașca în toate direcțiile, pentru a obține diverse perspective sau poate doar pentru a vedea formele mai bine în lumina săracă din bucătărie.

— Ei, bine.

Norah pune ceașca jos și-mi face semn să mă apropiu. Îi

dau ascultare.

— Vezi norul ăsta de-aici, aproape de toartă?

— Oarecum. Da.

— Asta înseamnă că ești într-o perioadă de confuzie sau de necaz. Dar cu mine locuind aici, n-aveam nevoie de frunze ca să ne spună asta. Și triumghiul ăsta de jos, de aici, înseamnă că posezi un talent natural pentru creativitate. Însă nici pentru asta n-aveam nevoie de ele ca să știm.

Sunt surprinsă de franchețea ei, ca și de rarul compliment. Mă dau un pic mai aproape.

— Dar vezi punctele astea, care se înșiră la marginea ceștii?

Dau din cap.

— O cărare de puncte înseamnă o călătorie. Asta de aici va fi făcută în decursul mai multor luni. Dacă ar fi mers dintr-un capăt în celălalt, închizând cercul, ar fi durat cel puțin un an, îmi explică ea. Dar călătoria sfârșește aici, în figura asta. Cu ce seamănă, după tine?

— Ăă. O Lună, poate? Cu un... băț ieșind din ea?

— Sau o cireașă?

— Da! O vād.

— Cireșele reprezintă prima iubire. Cu alte cuvinte, cărarea pe care mergi te conduce la prima iubire.

Tresar și lovesc fără voie masa cu picioarele. Faptul că ea nu se sperie, mă face să cred că se așteptase la reacția asta. Știe ce simt pentru Cricket? Sau, ar trebui să spun, ce-am simțit pentru el în trecut? A fost cu siguranță prin preajmă, dar cât de multe a observat?

Norah râde de mine.

Face o pauză.

— De ce nu-mi spui tu ce figuri vezi în ceașcă?

Mă holbez în ea vreo câteva minute. Caut câini sau pantofi sau orice altceva recunoscutibil, dar tot ce văd sunt frunze ude. Ochii mi se tot întorc la cireașă. Las ceașca jos.

— Nu știu. E o grămadă de bețe, pe partea asta. Și o chestie cu înflorituri.

— Okay. Bucla e aproape de buza ceștii, deci asta înseamnă că ai făcut – sau vei face curând – niște lucruri impulsive.

— Bune sau rele? Întreb repede.

Ea ridică din umeri.

— Pot fi de ambele feluri, dar sunt vreodată lucrurile făcute impulsiv o idee cu adevărat bună?

— Asta o știi de la terapeutul tău? i-o trântesc eu.

Tonul lui Norah se întunecă.

— Și vezi cum bețele sunt încrucișate, unele peste altele? Asta sugerează o serie de certuri. De regulă duc la o despărțire.

Vocea este tăioasă.

— O despărțire? Mă ridic în picioare. Da, mulțumesc. A fost foarte instructiv.

Certuri, despărțiri, impulsuri. Nori de confuzie. Credeam că prezicerile ar fi trebuit să-i facă pe oameni să se simtă mai BINE în privința vieților lor. Credeam că de-aia dă lumea bani ca să le audă. Și o călătorie spre prima iubire? Numai pentru că Max a insultat-o nu înseamnă că trebuie să mă ghideze ea în brațele altui băiat.

Deși chestia aia chiar arăta ca o cireașă.

Nu știu de ce acord atenție aiurelii ăsteia. Norah crede că toate costumele mele sunt minciuni, că n-au niciun sens? Ar trebui să se uite în oglindă. Întreaga ei existență – ce-a mai rămas din ea – e lipsită de noimă. Clocotesc de furie în timp ce mă spăl pe dinți și mă pregătesc de culcare. Închid lumina tocmai când în spatele draperiilor mele o lumină se aprinde.

Deci rămâne peste noapte.

A vorbit cu Calliope? Mă întreb dacă va fi în stare să-și termine proiectul ăla pentru școală, indiferent ce-o fi. Probabil că nu. Mă foiesc în așternut, incapabilă să dorm din pricina vinovăției în privința lui Cricket, din pricina cafeinei din ceai, din pricina cireșei ăleia nenorocite. Poate cireșele nu înseamnă prima iubire. Poate înseamnă persoana cu care ți-ai pierdut virginitatea. Ar avea mai multă logică astfel și, în cazul ăsta, cărarea mea duce la Max.

Ceea ce înseamnă că sunt pe calea cea bună?

Îi aud fereastra deschizându-se.

După care... nimic altceva.

Nu știu de ce, dar cred că o să-mi strige numele. N-o face. Îmi iau ochelarii și mă strecor jos din pat. Mă zgâiesc prin întuneric. Cricket se uită în sus, la cer. Îl privesc în tăcere. Nu se mișcă. Întind mâna spre draperie, impulsul ăla pe care nu-l pot controla, și îmi deschid fereastra.

— Bună, zic eu.

El se uită direct la mine. Ochii îi sunt tot adânci, de parcă s-ar uita încă la stele.

— E totul în regulă cu sora ta?

Cricket dă încet din cap.

— O să supraviețuiască.

— Îmi pare rău pentru proiectul tău.

— Nu-ți face griji.

— O să reușești să-l termini?

— Poate.

— Mai... mai vrei să vezi schițele alea?

Un mic zâmbet.

— Desigur.

— OK. Stai un pic.

Scotocesc prin grămezile de pe podea până găsesc dosarul cu desenele imprimate de pe internet și cu fotocopii din cărți – toată inspirația pentru rochia mea pe care am adunat-o de când l-am cunoscut pe Max, la începutul verii. Mă întorc spre geam, iar Cricket stă pe pervazul ferestrei lui, așa cum l-am văzut prima oară. La sfârșitul verii.

— Să ți le arunc?

Mă uit la grămada de gunoi pentru îngrășământ a lui Andy, de jos.

O fracțiune de secundă de gândire și el spune:

— Mă întorc imediat.

Dispare, lăsându-mă să-i studiez camera. E tot goală, dar urme de-ale lui au început să apară – o revistă de știință pe pat, o grămadă de elastice încurcate pe masa lui de toaletă, un pahar cu suc pe jumătate golit pe biroul lui și o haină neobișnuită pe speteaza scaunului. Cricket se întoarce peste un minut, cu o mătură și un coș de fructe din metal. Dă fructele jos, unul câte unul, și le așază pe măsuța de

toaletă.

Sunt îngrozită c-o să scoată o cireașă.

Nu scoate.

Pune mânerul coșului gol pe coada de lemn a măturii, o ridică de un capăt și coșul alunecă până la mâna lui. Cricket se apleacă peste pervazul ferestrei lui și întinde coada măturii. Brațele lui sunt destul de lungi cât să ajungă până la mine și să mai și rămână.

— Gata?

Mă pregătesc să prind.

— Da, căpitane.

El înclină mătura, iar coșul alunecă iute pe băț în jos, drept în brațele mele. Râd, încântată.

— Știi, chiar aș fi putut să-l arunc.

— N-am vrut să risc. L-aș fi putut scăpa.

— N-ai ratat niciodată o prindere.

Îndes dosarul în coș.

— E cam greu.

— Îl țin bine.

Cricket ține mătura ferm și ridicată oblic. Eu mă întind pe vârful picioarelor ca să strecor mânerul coșului pe coada măturii. Îi dau drumul. Greutatea apasă pe mătură, dar el o ridică la timp ca să facă să alunece coșul spre el.

— HA!

Catarama curelei sale lovește în cadrul ferestrei înainte să-și miște corpul înapoi, înauntru, și sunt surprinsă s-o recunosc. E aceeași curea pe care o poartă de ani – de piele neagră, crăpată. Își trage cămașa în jos, care se ridicase puțin. Torsul lui e atât de lung încât cămășile îi vin

întotdeauna un pic cam scurte. Un alt detaliu pe care-l uitasem.

Clatin din cap, încercând să-mi mut gândul de la abdomenul lui. Dar zâmbesc.

— Asta a fost deopotrivă ridicol de ușor și cu mult mai complicat decât ar fi trebuit să fie.

El îmi răspunde la zâmbet.

— Asta-i specialitatea mea.

Capitolul nouăsprezece

Sunt oprită pe neașteptate când trec pe lângă casa Bell, a doua zi dimineață, dar nu de geamănul preferat.

— Trebuie să vorbim.

Calliope își ține mâinile încrucișate și e îmbrăcată în trening bleu, de aceeași nuanță cu ochii ei. Cu ochii lui Cricket. Gemenii au, de asemenea, același păr aproape negru, deși al ei stă drept, cuminte și ordonat. Însă zâmbetele lor sunt diferite ca ziua și noaptea. Al lui Cricket arată ca mai presus de voință, de parcă n-ar fi cu putință să fie reținut, în vreme ce al lui Calliope arată exersat. Fără îndoială că și este. Știu cât de conștiincioasă este ea antrenamentului.

În mod clar m-a așteptat să ies afară înainte să-și înceapă alergarea zilnică. Să spun că mă simt pierdută ar fi o monumentală subestimare.

— Despre ce să vorbim?

Îmi mut geanta de școală de azi – o geantă de bowling vintage, din vinii scipitor – în fața pieptului.

— Ce-ți închipui că faci?

Mă uit în jur, pe stradă.

— Ăă. Mă duc la școală?

— Cu *fratele meu*.

Vocea ei devine mai tăioasă.

— Treaba asta încetează acum. M-am săturat să văd cum profiți de el.

— Par... pardon?

— Nu face pe proasta. Știi foarte bine despre ce vorbesc. El a fost întotdeauna fraierul total în ceea ce te privește; o să facă tot ce spui tu. Așa că, ia spune-mi. Te-ai despărțit de iubitul tău noaptea trecută, înainte să vii acasă la brațul lui Cricket?

Fața mi se înroșește.

— El s-a oferit să mă ajute pentru că mi s-au spart ochelarii. Nu puteam vedea.

— Și tot flirtul ăla și lipitul pieptului tău de brațul lui? A ajutat și asta?

Sunt mult prea perplexă ca să răspund.

— Fratele meu nu e ca tine, continuă ea. Nu are multă experiență. El n-a avut decât o singură prietenă, dacă o putem numi așa, și oricum relația n-a durat mult. Mă îndoiesc serios că au făcut altceva decât să se sărute.

Roșeața mea devine mai fierbinte. Dă de înțeles că eu am făcut mai mult, ceea ce nu e *deloc* treaba ei.

— Cu alte cuvinte, fratele meu e cât se poate de habarnist când vine vorba despre fete și nu-și dă seama când e tras în piept. Dar eu îmi dau seama, așa că-ți spun: *LASĂ-L ÎN PACE*.

Mi se tulbură vederea. Încă nu-mi găsesc vorbele.

Calliope face un pas mai aproape de mine:

— Aceste vizite speciale acasă, pentru a te vedea pe tine, dezamăgirea zdrobitoare ori de câte ori descoperă că ai ieșit cu Max. Încetează să-l mai amăgești.

DESTUL.

— Te înșeli.

Îmi îndrept spinarea, vertebră cu vertebră.

— Cricket și cu mine suntem prieteni. Ai auzit vreodată de prieteni?

Mă opresc și clatin din cap:

— Nu, bănuiesc că nu.

— Pentru mine e cel mai bun prieten. Iar tu îi sucești mințile.

— Îi încurc... *îi sucesc mințile?* Dar tu, când l-ai mințit, acum doi ani? Când i-ai spus că eu n-am vrut să vin la petrecerea lui?

De data asta, ea e cea care se înroșește.

— Îți faci griji c-o să-l pierzi din nou. Acum, că s-a dus la colegiu, viața ta trebuie să fie atât de singuratică.

Dau să trec pe lângă ea:

— Trebuie să fie greu când șeful galeriei suporterilor se mută și-și face o viață a lui.

Mă apucă de haină ca să mă oprească.

— Nu e vorba despre mine aici.

— Întotdeauna e vorba despre tine.

Mă smulg din mâna ei, furioasă.

— Dar, numai pentru informarea ta, și fratele tău are o viață. Poate că nu dă spectacole pentru mulțime, dar e la

fel de talentat. Însă tu n-ai observat asta niciodată, pentru că toată familia ta e captivă în lumea egoistei Calliope.

— De fapt, cuvintele ei sunt târăgănite și veninoase, am doi frați talentați. Iar Cricket știe că noi ținem la el.

— Oare? Ești sigură de asta?

— Altminteri, ar fi spus ceva.

Dintr-odată nu mai pare atât de sigură.

— Știe, spun eu, printre dinți. Știe că eu țin la el, că familia mea ține la el. Acum, dacă nu te superi, o să întârzii la școală.

Acuzațiile lui Calliope atârnă asupra mea ca niște nori negri. Profit de el. Nu fac nimic intenționat – nu l-aș face să sufere niciodată intenționat pe Cricket –, dar deja îmi dau seama că nici nu i-am făcut vreun bine. Să-i ascult punctul ei de vedere fusese groaznic și mă fac mică de fiecare dată când îmi aduc aminte c-a pomenit despre flirt.

Și mai inconfortabilă este informația că a avut o prietenă. Chiar dacă e lipsit de experiență, să știi că a fost cândva împreună cu cineva n-ar trebui să mă facă să mă simt așa. De parcă intestinele mele sunt făcute din viermi. Eu îl am pe Max, iar Cricket ar trebui să aibă voie să se întâlnească și el cu cineva. Să aibă pe cineva acum.

Oh, Doamne. Mi se face rău la gândul cu Cricket având o nouă iubită. *Te rog, te rog, te rog nu-l lăsa să-și facă o iubită, până când nu mă obișnuiesc eu cu toată povestea asta cu prietenia.*

Și apoi mă simt și mai rău, pentru că, Doamne, ce dorință egoistă am.

Max mă sună după școală ca să mă anunțe despre o altă

sâmbătă noaptea în Santa Monica. Știam că trupa și-a programat mai multe spectacole acolo, dar modul în care a omis să-mi spună despre asta mai devreme, săptămâna asta, mă aduce în prag de paranoia, bănuind că asta e ceva adițional, ceva plănuit ca să scape de masa cu noi. Nu l-am mai văzut după acea îngrozitoare cină. Tot ce vreau e să mă îngrop în brațele lui și să știu că totul este încă bine între noi doi.

El se oferă să mă scoată în oraș în pauza de masă de la serviciu. Ne întâlnim la un restaurant Thai jegos și nu-mi pot lua mâinile de pe el. Tânjesc să-i fiu cât mai aproape. Proprietarul ne aruncă priviri insolente, în timp ce ne sărutăm la masa din colț.

— Vii pe la mine după muncă? întrebă el.

— Vine Andy să mă ia și sunt încă pedepsită. Dar ce spui de mâine, înainte să pleci? Aș putea pretinde că intru mai devreme la serviciu.

— Plecăm dimineața. E un magazin de muzică în L.A. Pe care vrem să-l cercetăm. Nu face fața asta, Lola-fată, zice el când mă bosumflu.

Își împletește degetele printre ale mele.

— Ne vedem peste câteva zile.

Weekendul trece încet fără el. Trece de altfel și fără Cricket. Tot ce văd de la el e un semn, și nu un semn ca într-o ceașcă de ceai, ci un mesaj scris cu markerul negru și lipit pe fereastra lui: CAMPIONAT DE PATINAJ. NE VEDEM SĂPTĂMÂNA VIITOARE. De ce n-a spus mai devreme că urma să fie plecat din oraș? Oare Calliope i-a povestit despre cearta noastră?

Vreau să-l sun, dar n-am numărul lui. Și aș putea s-o întreb pe Lindsey – sunt sigură că îl mai are încă, salvat în telefonul ei –, dar aș face o proastă impresie, dându-mă astfel în spectacol. Calliope cu siguranță m-ar încondeia, dac-ar afla. Așa că, în loc de asta, îmi fac teme și mă uit lung la mesajul lui.

Acum e miercuri. Mesajul e încă aici.

Și cu cât mă uit mai mult la scrisul lui de mână – foarte ferm, foarte băiețesc – cu atât mai mult vreau să-mi dovedesc mie însămi că putem fi prieteni. Îmi place de Cricket. Lui îi place de mine. Nu-i drept s-o lăsăm pe Calliope să ne intimideze și măcar să nu încercăm.

Și de aceea, oarecum, sunt într-un tren spre Berkeley. Mă gândesc. În afară de chestia cu prietenia, am avut din ce în ce mai multe gânduri îngrijorătoare în privința dosarului cu proiectul pentru rochia mea. Nu pot să cred că i l-am dat lui! PE TOT. Adică nu „Uite, ai aici cinci pagini relevante”. Ci șase luni de planuri și visări cu ochii deschiși. Ce-o crede el când îl răsfoiește? Îmi aduc aminte de fiecare imagine cu volănașe, danteluțe și detalii, și de inimioarele pe care le-am desenat pe margine, observațiile și mâzgălele, și îmi vine să mor. De bună seamă crede că am creierul făcut din aluat.

Trebuie să-l recuperez.

De altfel, chiar îmi trebuie însemnările mele, săptămâna asta. Am o mulțime de lucrat la rochie. Așa că, pe cinstite, interesul practic a fost cel care m-a mânat într-un tren de îndată ce am ieșit de la școală. Trenurile astea, care înconjoară orașul, sunt mai zvelte decât cele care

zdroncănesc prin San Francisco. Trec ca săgeata prin stații, cu urlete înfiorătoare, dar pasagerii lor au aceleași expresii obosite și plictisite. Mă joc cu ochelarii mei de soare, roșii, în formă de inimioare, și privesc zona industrială murdară din Oakland, trecând rapid prin fața ochilor mei.

E o călătorie singuratică. Nu durează decât douăzeci de minute, dar, punând la socoteală și așteptarea trenului în stație și trenul local pe care a trebuit să-l iau ca să ajung la trenul acesta, sunt pe drum de peste o oră. Nu pot să cred că St. Clair face drumul ăsta în fiecare zi. Acum știu când își face el temele. Călătorește o oră – două ore, de vreme ce trebuie să se și întoarcă!

— S-o vadă pe Anna. Iar ea face drumul ăsta în fiecare weekend ca să-l vadă pe el.

Ce-o să zică Cricket când o să mă vadă? Știe că nu e o vizită întâmplătoare. Poate ar trebui să-i spun că eram la cumpărături prin zona hainelor vintage, așa că mi-am zis să trec pe la el. Prietenii trec unii pe la alții, nu? Și apoi aș putea să-i pomenesc, ca din întâmplare, de dosar și să-l iau acasă. Da, chestia cu prietenia și apoi chestia cu dosarul. Pentru că de aceea mă duc.

Și atunci de ce nu i-ai spus lui Max?

Mă foiesc stingherită în loc și alung întrebarea.

Aparent, sunt pedepsită numai pentru lucrurile care-l privesc pe iubitul meu. Când i-am spus lui Andy, azi, că aveam să mă duc la Lindsey pentru un maraton Atingerea vieții, nici n-a clipit. Ba chiar mi-a dat bani să iau o pizza. Cred că se simte vinovat pentru Norah. A trecut o săptămână și jumătate și tot nu se arată vreun semn c-ar

pleca. Aseară, unul dintre obișnuiții ei clienți chiar a venit pe la ea, pentru o ghicire. Părinții mei și cu mine eram deja în pat când cineva începuse să împungă soneria de la intrare cu degetul de parcă ar fi fost un buton de urgență maximă. Îmi închipui că, în seara asta, când Nathan o să vină acasă, o să urmeze o altă dispută ostilă. Pariez că și Andy ar prefera să se uite la seriale vechi și să mănânce pizza.

Nu prea știu de ce nu i-am spus că mă duc în vizită la Cricket. Sincer, nu cred că Andy ar fi avut ceva împotriva. Poate că mă tem că părinții mei or să pomenească de asta în fața lui Max. Adică, o să-i spun și lui Max, în cele din urmă, când va fi foarte, foarte, foarte clar că eu și Cricket suntem doar prieteni.

Când ne vom simți în largul nostru unul cu celălalt.

Ies din stația Downtown Berkeley și mă îndrept spre campus. Mulțumită discuțiilor cu St. Clair, știu în care cămin stă Cricket. Am imprimat o hartă de pe internet. N-ar trebui să fie prea greu să-l găsesc, chiar dacă a trecut ceva vreme. Obișnuiam s-o târăsc pe Lindsey aici, uneori, în weekenduri, ca să facem cumpărături pe Telegraph Avenue, dar de astă-vară – și de când cu Max – n-am mai ieșit împreună din oraș.

Clădirile din orașelul ăsta arată mai degrabă a California, decât a San Francisco. Sunt drăguțe, dar sunt mai noi și mai pătrătoase. În loc de casele victoriene ca de turtă dulce, cu vitralii și cu tencuiala scorojită, acestea sunt construite din cărămizi solide. Și sunt copaci frumoși oriunde te uiți, străjuind străzile care sunt mai largi, mai

curate și mai liniștite. E totuși destul de agitat și toată lumea care merge pe jos sau cu bicicleta în jurul meu e de vârsta colegiului.

Îmi îndrept umerii, ca să arăt mai sigură pe mine.

E ciudat să mă gândesc că aici stă Cricket. Amintirile mele despre el sunt atât de legate de casa levănțică din Castro, încât mi-e greu să mi-l imaginez oriunde în altă parte. Dar asta ar putea fi farmacia lui. Iar ăsta, localul lui de mâncare mexicană. Și acela ar putea fi locul de unde își cumpără el suvenirurile sportive cu Cal Golden Bears.

Nu. E cu neputință să mi-l imaginez pe Cricket într-un tricou, cu o mascotă a școlii pe el.

Tocmai de aceea suntem prieteni.

Mai durează alte cincisprezece minute până străbat drumul lung și în pantă spre Căminele Studentești Foothill, iar mintea mea le umple fără voie cu gânduri pe socoteala perechii St. Clair și Anna. E revoltător cât de mult timp pierd ca să ajungă unul la altul în fiecare zi. Și nu i-am auzit niciodată plângându-se, nici măcar o dată. Nici nu-mi vine să cred cât de des se întoarce Cricket acasă. Și cărându-și rufe, pe deasupra!

Un gând neliniștitor mi se năzare.

Sacul lui cu rufe. Nu e niciodată plin. Cricket are o garderobă destul de mare, pentru un băiat; este exclus ca el să-și aducă toate hainele murdare acasă. Ceea ce înseamnă că își spală o parte din rufe și aici. Ceea ce înseamnă... ei, ce? Că rufe sunt un pretext să vină acasă? Dar n-are nevoie de scuze ca să petreacă timpul cu Calliope. Ea îl vrea acasă. Scuza trebuie să fi fost inventată

pentru a sprijini un alt motiv de a veni acasă.

Vocea lui Calliope răsună în capul meu: *Vizitele speciale acasă, pentru a te vedea pe tine.*

O stingheritoare întrebare se instalează în capul pieptului meu. Și eu ce fac, chiar în momentul ăsta? O vizită specială ca să-l văd pe el.

Oh, nu...

Mă opresc în loc ca fulgerată. Căminele Studentești Foothill sunt DOUĂ clădiri, de o parte și de alta a unei străzi. Mă așteptasem la un bloc turn. Și mă gândisem că voi putea, fără probleme, să mă informez la un soi de... recepție. Dar nu văd nimic care să semene a recepție și nu doar că sunt DOUĂ cămine, dar fiecare e compus dintr-o serie de clădiri labirintice, de forma castelelor elvețiene. Malefice, malefice castele elvețiene înconjurate de porți înalte.

CE SĂ FAC?

Okay, calmează-te, Dolores. Există probabil o soluție simplă. Poți să-i dai de capăt. Nu-i mare scofală. Până aici te-ai descurcat.

Încerc la una dintre porți. Încuiată.

AAAAAHHHHHH.

Stai. Vine cineva! îmi scot telefonul și încep să vorbesc ca nebuna.

— Oh, Doamne, știi. Ai văzut pintenii ăia pe care îi purta cowboy-ul ăla de oraș la stația de benzină?

Mă prefac că întind mâna spre poartă, tocmai când fata de pe partea cealaltă iese. Ea mi-o ține deschisă, iar eu îi fac cu mâna un semn de mulțumesc, în timp ce continui să

merg și să vorbesc cu nimeni.

Sunt înăuntru. SUNT ÎNĂUNTRU.

Lindsey ar fi atât de mândră! Okay, ce-ar face ea mai departe? Cercetez curtea și sunt dezamăgită să descopăr că situația arată încă și mai neagră, văzută dinăuntru – clădiri nesfârșite, etaje și culoare. Lacăte pretutindeni. Sau peste toate. E o fortăreață smintită.

Asta a fost o idee proastă. Asta a fost cea mai proastă idee dintre toate ideile proaste pe care le-am avut în întreaga mea viață. Ar trebui să mă duc acasă. Încă nu știu ce-o să-i spun lui Cricket când o să-l văd. Dar mă enervează că am ajuns până aici. Mă prăbușesc pe o bancă și o sun pe Lindsey.

— Am nevoie de ajutor.

— Ce fel de ajutor? mă întreabă ea, suspicioasă.

— Cum găsesc căminul lui Cricket și numărul camerei?

— Și ai nevoie de informația asta pentru ca?

Vocea mi se pierde.

— Pentru că sunt în Berkeley!?

O pauză lungă. Și-apoi un oftat.

— Oh, Lola. Vrei să-l sun eu?

— Nu!

— Deci ai de gând să apari fără veste? Și dacă nu e acolo?

La naiba. Nu m-am gândit la asta.

— Las-o baltă, zice Lindsey. Okay, sună-l pe cum-îl cheamă, St. Clair.

— Prea jenant. Nu ai acces la informațiile școlii sau ceva?

— Dacă aș fi avut acces la așa ceva, nu crezi că m-aș fi folosit până acum de ele? Nu, trebuie să folosești o sursă.

Iar sursa ta e St. Clair.

— Nu poți fi tu?

— Pa, Lola.

— Stai! Dacă sună ai mei, spune-le că sunt la baie.

Mâncăm pizza și ne uităm la Atingerea vieții.

— Te urăsc.

— Te iubesc, închide.

— All right, îmi spune cineva cu accent englezesc. (A) Nu ești la toaletă, (B) Nu mânânci pizza și (C) Pe cine iubești?

Sar în picioare și îl iau în brațe.

— Nu-mi vine să cred!

St. Clair mă îmbrățișează, la rândul-i, apoi mă cercetează din ochi.

— Ce cauți la mine în cămin?

— L-am nimerit pe cel bun? Aici stai tu? În care clădire?

Mă uit în jur înnebunită, de parc-ar trebui să se lumineze.

— Nu știu ce să zic. Oare să am încredere într-o fată care poartă o pelerină de ploaie într-o zi cu soare?

Zâmbesc.

— De ce ești tu mereu în locul potrivit și la momentul potrivit? Ridică din umeri.

— E un talent special de-al meu. Îl cauți pe Cricket?

— Îmi arăți unde stă?

— Știe că vii? întrebă el.

Nu-i răspund.

— Ah, zice el.

— Crezi c-o să se supere?

St. Clair clatină din cap.

— Mă îndoiesc, sincer. Vino!

Mă conduce prin curte spre o clădire cu țigle maro, din spate. Urcăm un șir de trepte și deschide o altă ușă, prin care intrăm la catul al doilea al clădirii, într-un hol urât, scorojit. El merge țațoș înaintea mea, dar bocancii lui vechi bufnesc greoi pe covor. Cricket nu face niciun zgomot când se mișcă.

Max face zgomot?

— Aici e camera mea.

St. Clair îmi arată din cap spre o ușă de lemn ieftin și eu râd când văd desenul ponosit, lipit pe ea cu bandă adezivă. E el purtând o pălărie tip Napoleon.

— Iar aici...

Mai trecem pe lângă alte patru uși.

— ... e camera lui Monsieur Bell.

Și pe ușa lui e ceva lipit. Un miniposter ilustrat cu o femeie ridicând o secure de luptă spre cer și călărind un tigru alb. Goală.

St. Clair rânjește.

— Ești... sigur că asta-i camera lui?

— Oh, sunt foarte sigur.

Mă uit lung la femeia dezbrăcată. E zveltă și blondă și nu arată nici pe departe ca mine. Nu că ar conta. Nu că ar trebui să-mi pese de părerile cuiva care și-a lipit asta pe ușă. Dar orișicât.

— Și-acum eu trebuie să prind un tren, zice St. Clair. Mult noroc!

Iese grăbit din clădire.

Dacă a făcut mișto de mine, îl omor.

Trag o dată adânc aer în piept. Și încă o dată.

Apoi bat.

Capitolul douăzeci

Cricket pare stupefiat.

— Ce cauți aici?

— Eu...

Acum, că stau în fața ușii lui, pretextele mele sună ridicol. *Hei, eram prin zonă, așa că m-am gândit să trec puțin pe la tine. Oh! Și voiam să-mi iau înapoi și dosarul ăla stingheritor, pe care ți l-am împrumutat numai pentru că ai fost destul de amabil să te oferi să faci ceva care să mă ajute să mă duc la un bal cu alt băiat.*

— Am venit să văd dacă ai vreo idee pentru crinolină. Sunt... un pic în criză de timp.

Criză de timp? N-am mai folosit niciodată expresia „criză de timp” până acum.

Cricket e încă în stare de șoc.

— Vreau să spun, am venit și să te văd pe tine. Bineînțeles.

— Da. Mai găsit. Bună.

— E totul în regulă?

O fată își scoate capul din spatele lui. E mai înaltă decât mine și mai subțire. Și are părul blond, cu bucle naturale, și un bronz strălucitor care mai degrabă o recomandă ca surferiță decât ca utilizatoare de spray autobronzant.

Și arată absolut agasată să mă vadă aici.

Își așază posesiv o mână pe brațul lui. Mâneca lui e suflecată, astfel că pielea ei goală o atinge pe a lui. Simt

subit un gol în stomac.

— Par-pardon. A fost nepoliticos din partea mea să-mi fac așa apariția. Ne vedem mai târziu, bine?

Și-n clipa următoare grăbesc pasul pe hol.

— LOLA!

Mă opresc. Mă întorc în loc, încet.

El pare uluit.

— Unde te duci?

— N-am vrut să deranjez. Eram prin zonă, ăă, la cumpărături și... și bineînțeles că tu ești ocupat.

Nu te mai agita. Are voie să se întâlnească sau să se sărute sau – oh, Doamne – să se culce cu oricine vrea el.

— Plouă?

Fata se încruntă la pelerina și la ghetetele mele de ploaie.

— Oh. Nu. Se potriveau cu rochia.

Îmi desfac pelerina ca să arăt o rochie drăguță, de aceeași nuanță de galben.

Cricket tresare de parcă abia atunci observă mâna fetei. Își retrage brațul din strânsoarea ei și iese pe hol.

— Ea e prietena mea, Jessica. Lucram împreună la tema noastră de la fizică. Jess, ea e Lola. Cea... cea despre care ți-am vorbit.

Jessica nu pare deloc încântată de informație.

EL I-A VORBIT DESPRE MINE.

— Deci ai venit să lucrezi la rochia ta? Întreabă el.

Mă îndrept spre el.

— Nu-i foarte important. Ne putem ocupa și mai târziu de asta.

— Nu! Ești aici. N-ai mai fost niciodată aici.

Aruncă o privire spre Jessica:

— O să terminăm mâine, okay?

— Sigur.

Ea mă fulgeră ucigător și pleacă val-vârtej.

Cricket nu bagă de seamă. Deschide ușa mai larg.

— Intră. Cum m-ai găsit?

— St. Cla... OH.

— Ce-i?

Două paturi. Lângă unul, o hartă cu constelații, un tabel periodic și un birou plin de hârtii, sârme și mici obiecte metalice. Lângă celălalt, alte femei goale fantastice, un televizor gigantic și mai multe console de jocuri.

— Ai un coleg de cameră.

— Da.

Arată nedumerit.

— Ăă, desenul de pe ușa ta m-a surprins.

— NU. Nu. Eu prefer femeile cu... mai puține fiare carnivore și mai puține arme.

Face o pauză și zâmbește.

— Nuditatea e în regulă. Dar i-ar trebui un golden retriever și un telescop. Poate așa ar fi pe gustul meu.

Eu râd.

— O veveriță și un pahar de experiențe de laborator?

— Un iepuraș și o tablă de scris pe trepied, zic eu.

— Numai dacă tabla de scris are ecuații matematice pe ea.

Mă prefac că leșin pe patul lui.

— Prea mult, prea mult!

El râde, dar râsul i se șterge în timp ce mă privește

răsucindu-mă în pat. Arată chinuit. Mă ridic pe coate.

— Ce s-a întâmplat?

— Ești în camera mea, zice el liniștit. Nu erai în camera mea acum cinci minute, iar acum ești.

Mă ridic în capul oaselor, dintr-odată conștientă atât de pat, cât și de mirosul lui stăruitor de săpun și de ulei de mecanisme dulceag. Mă zgâiesc la un loc în apropiere de capul lui, dar nu chiar la el:

— N-ar fi trebuit să dau buzna peste tine așa. Îmi pare rău.

— Nu. Mă bucur că ești aici.

Găsesc curajul să-i întâlnesc ochii, dar nu se mai uită la mine. Întinde mâna după ceva de pe biroul lui. E încărcat până la refuz cu vrafuri de hârtie milimetrică și proiecte parțial terminate, dar există o zonă care a fost debarasată de toate lucrurile. De toate mai puțin dosarul meu.

— Am făcut niște schițe în Pennsylvania...

— Oh, da.

M-am uitat la Campionatul Național de Patinaj și se ținuse la Reding, anul ăsta. Pun întrebarea politicoasă:

— Ce-a făcut Calliope?

— Bine, bine. Prima.

— Și-a rupt blocajul cu locul al doilea?

El își ridică ochii.

— Ce? Oh. Nu. Întotdeauna iese prima în competițiile astea de la începutul sezonului. Nu lasă să i se ia nimic, adaugă el, distrat.

De vreme ce nu-l deranjează să vorbească despre ea, deduc că nu știe despre discuția noastră. Mai bine să

rămână așa.

— Bun, zice el. Uite la ce-am lucrat.

Cricket se așază lângă mine, pe pat. E în starea lui de om de știință inventator profesionist, așa că a uitat de regula distanței pe care și-a autoimpus-o. Scoate câteva schițe pe care le pusese între pagini și turuie despre materiale, circumferințe și alte chestii la care mie nu-mi stă mintea, pentru că tot ce văd e cu câtă grijă ține dosarul în poală.

De parcă e fragil. De parcă e important.

— Ce părere ai?

— Arată grozav, zic. Mulțumesc.

— O să fie mare. Adică, voiai să fie mare, nu? O să ai destul material?

Oops. Ar fi trebuit să fiu mai atentă. Mă uit la dimensiuni. El îmi întinde un calculator, ca să pot să-mi fac socotelile și rămân surprinsă de cât de perfect e.

— Da. Uau, o să-mi rămână chiar atât cât trebuie de rezervă, pentru orice eventualitate.

— O să adun materialele mâine, ca să pot începe construcția weekendul ăsta, acasă la părinții mei. O să am nevoie...

Obrajii i se îmbujorează ușor.

Eu zâmbesc:

— De măsurile mele?

— Nu de toate.

Acum e roșu-roșu.

Îi scriu ce îi trebuie.

— Nu sunt una din fetele acelea. Nu mă deranjează.

— Nici n-ai de ce. Ești perfectă, arăți minunat.

Cuvintele i-au scăpat. Și fusese atât de grijuliu.

— N-ar fi trebuit să spun asta.

Cricket lasă dosarul jos și se ridică în picioare. Se duce cât mai departe posibil de mine, fără a călca în jumătatea de cameră a colegului său.

— Îmi cer scuze.

Își freacă ceafa și se uită afară, pe fereastră.

— E în regulă. Mulțumesc.

Tăcem. Afară s-a făcut întuneric.

— Știi, încep eu, în timp ce-mi desfac și-mi închid la loc pelerina de ploaie, petrecem mai mult timp cerându-ne scuze unul de la celălalt. Poate ar trebui să încetăm. Poate ar trebui să ne străduim mai tare să fim prieteni. E în regulă pentru prieteni să spună lucruri de genul ăsta fără să devină ciudat.

Cricket se întoarce și se uită la mine.

— Sau să ne facem apariția neanunțați.

— Deși dacă mi-ai fi dat numărul tău, n-aș fi fost nevoită s-o fac.

El zâmbește și eu scot telefonul meu și i-l întind. El mi-l întinde pe al lui. Ne introducem numerele fiecare în agenda telefonică a celuilalt. Actul pare oficial. Cricket mi-l dă pe al meu înapoi și spune:

— M-am trecut cu numele „Femeia Tigru Goală”.

Eu râd.

— Vorbești serios? Pentru că și eu m-am trecut ca „Doamna Tigru Goală”.

— Pe bune?

Râd și mai tare.

— Nu. Eu sunt Lola.

— Una și numai una.

Mă apropii de el și îi așez telefonul în palmă.

— Asta e un extraordinar de frumos compliment venind de la tine, Cricket Bell.

Sprâncenele lui se ridică încet, întrebătoare.

Și atunci lumina dormitorului se aprinde brusc.

— Hait.

Un băiat pe jumătatea înălțimii lui Cricket și de două ori mai lat aruncă o pungă de Cool Ranch Doritos pe celălalt pat.

— Scuze, frate.

Cricket sare înapoi.

— El e colegul meu de cameră, Dustin. Dustin, ea e Lola.

— Aha, zice Dustin. Credeam că ești gay.

— Ăă, răspunde Cricket.

— Ești întotdeauna în oraș și o ignori pe Heather ori de câte ori trece pe-aici.

Heather? Mai e una?

— Bănuiesc că m-am înșelat.

Dustin clatină din cap și se aruncă pe pat, lângă chipsurile lui.

— E bine. De-acum nu mai trebuie să-mi fac griji că te uiți tu la boășele mele.

Mă zbârlesc.

— De unde știi că ar fi interesat de boășele tale? Ce, tu ești atras de orice fată din lumea asta? Și-atunci de ce ar fi el atras de orice băiat?

— Hopa! Dustin se uită la Cricket. Care-i treaba?

Cricket își aruncă o haină pe umeri.

— Ar trebui să mergem, Lola. Probabil va trebui să prinzi trenul.

— Tu nu ești la școală aici? mă întreabă Dustin.

— Sunt la școală în oraș. Îmi vâr dosarul în geantă.

El mă măsoară de sus până jos.

— Una dintre studentele la arte, hm?

— Nu. De la Harvey Milk Memorial.

— Ce-i ăsta?

— Un liceu, zic eu.

Dustin își înalță imediat sprâncenele. Se întoarce spre Cricket.

— E legală?

Vocea lui e încărcată cu apreciere și respect.

— Pa, Dustin.

Cricket îmi ține ușa deschisă să ies.

— E LEGALĂ? mai întreabă el, când Cricket trânteste ușa în urma lui.

Cricket închide ochii.

— Îmi cer scuze.

— Hei, nu te scuza. Mai ales nu pentru el.

Ne îndreptăm spre ieșire și eu mă înfior. Nu-i de mirare că el vine acasă în majoritatea weekendurilor.

— De altfel, continui eu, sunt obișnuită. Aud dintr-astea tot... Cricket s-a oprit în loc.

— ... timpul.

La naiba.

— Așa-i. Bineînțeles că auzi.

Cu un mare efort, el trece de fantoma lui Max.

Întotdeauna prezent. Întotdeauna bântuindu-ne.

— Și ce face iubitul tău în seara asta?

— Nu știu. N-am vorbit cu el astăzi.

— De obicei vorbești cu el? în fiecare zi?

— Da, zic eu, stingherită.

Îl pierde pe Cricket. Corpul i se mișcă fizic mai departe de mine, în vreme ce mintea lui reconstruiește bariera de protecție dintre noi.

— Vrei să luăm cina sau ceva? spun eu repede.

El nu răspunde.

— Las-o baltă, sunt sigură că ai treabă. Sau, mă rog.

— Nu!

Și apoi, mai stăpânit:

— Cina ar pica bine. Vrei ceva anume?

— Păi... Andy mi-a dat bani de pizza.

Cricket mă conduce prin campus, arătându-mi diversele clădiri – toate impunătoare, uriașe și numite Cumva-sau-Altcumva Hali – unde are el cursuri. Îmi povestește despre profesorii lui și despre ceilalți studenți, și încă o dată sunt izbită de cât de ciudat este că el are și această altă viață. Viața asta din care eu nu fac parte.

Urcăm pe Telegraph Avenue, cea mai aglomerată stradă din centrul Berkeley-ului. Este cel mai reprezentativ loc pentru San Francisco, cu magazinele sale de bijuterii, prăvăliile de tatuaje, librăriile, magazinele de muzică, magazinele de accesorii și de mărfuri nepaleze. Dar e de asemenea năpădit cu tarabe de stradă, la care se vând fleacuri ieftine – bijuterii ieftine, șireturi vopsite manual, artă proastă, și fața lui Bob Marley pe toate lucrurile.

Suntem nevoiți să trecem printr-un grup de dansatori 195

De Hare Krishna cu robe de culoarea șerbetului și talgere, și sunt cât pe-acți să dau peste un bărbat purtând o pălărie de blană și o pelerină. El acoperă o măsuță cu pluș pentru a ghici în cărți de tarot, chiar aici, pe stradă. Mă simt ușurată; disprețul lui Norah pentru persoanele care se costumează nu înseamnă nimic, măcar ea nu arată ca individul ăsta.

Sunt vagabonzi peste tot. Un bărbat mai în vârstă cu o față înăspriță de vreme apare de nicăieri, șchiopătând și clătinându-se în fața noastră ca un zombie. Sar instinctiv înapoi și mă feresc.

— Hei, zice blând Cricket și-mi dau seama că mi-a văzut reacția.

E liniștitor să știu că înțelege de ce. Să știu că nu trebuie să explic și să știu că el nu mă judecă pentru asta. Zâmbește.

— Am ajuns.

Înăuntrul localului, Blondie's, insist să plătesc cu bancnota de douăzeci a lui Andy. Ne așezăm la o masă înaltă de lângă vitrină, cu vedere spre stradă, și mâncăm o felie de pesto vegetariană (eu) și trei felii de pepperoni de vită (el). Cricket soarbe dintr-o Cherry Coke.

— Drăguț din partea lui Andy să ne dea bani de cină, zice el. Dar de ce pizza?

— Oh, localul de pizza era în drum, spun eu.

El pare nedumerit.

— Pe drum spre casa lui Lindsey. Ei cred că sunt la Lindsey.

Cricket își lasă băutura jos.

— Te rog, spune-mi că glumești.

— Nu. A fost mai ușor decât să-i explic lui Andy...

Las fraza în aer, neștiind cum să continui.

— Să-i explici că voiai să te întâlnești cu mine?

— Nu. Adică, da. Dar nu cred că părinții mei s-ar supăra, adaug repede.

E exasperat.

— Și atunci de ce nu le-ai spus? Doamne, Lola. Dacă ți s-ar întâmpla ceva? Nimeni n-ar ști unde ești!

— I-am spus lui Lindsey că vin aici.

Ei bine, i-am spus mai târziu. Îmi împing shaker-ul Parmesan la o parte.

— Știi, începi să vorbești ca părinții mei.

Cricket își lasă capul în piept și își trece degetele prin părul său negru. Când și-l ridică din nou, îi stă mai țepos, mai sus și mai rebel ca de obicei.

— Hai.

— Cum?

— Trebuie să te duci acasă.

— Mănânc. Și tu mănânci.

— N-ai voie să fii aici, Lola. Trebuie să te duc acasă.

— Nu pot să cred. Vorbești serios?

— DA. Nu vreau să mi se treacă asta... în contul meu.

— Asta ce naiba vrea să însemne?

— Înseamnă că dacă părinții tăi află că ai fost aici fără permisiunea lor, n-or să mă mai placă foarte mult.

Acum mă ridic eu în picioare. El e aproape cu treizeci de centimetri mai înalt decât mine, dar încerc să-l fac să se

simtă cât mai mic cu putință.

— Și de ce ții atât de mult ca părinții mei să te placă? E necesar să-ți amintesc – DIN NOU – că am un iubit?

Cuvintele sunt crude și sunt îngrozită de îndată ce le rostesc. Ochii albaștri ai lui Cricket devin surprinzător de mânioși.

— Și atunci de ce te afli aici?

Intru în panică.

— Pentru că tu te-ai oferit să mă ajuți.

— Dar te ajutam, iar tu tocmai ai apărut la mine. În dormitorul meu! Știai că aveam să vin acasă weekendul următor...

— N-ai venit weekendul trecut!

— Acum trebuie să-ți cer ție voie să mă duc undeva? Îți face plăcere să știi că sunt acolo... promis și păstrat pentru tine?

Îmi arunc jumătatea de felie în coșul de gunoi și fug. Ca de obicei, el e pe urmele mele. Mă ia de braț.

— Lola, așteaptă. Nu știu ce să zic, conversația asta se mișcă prea repede. Hai să încercăm din nou.

Îmi smulg brațul din mâna lui și-mi reiau alergatul spre stația de tren. El e lângă mine, la fiecare pas.

— Mă duc acasă, Cricket. Cum mi-ai spus tu să fac.

El e disperat.

— Te rog, nu pleca. Nu așa.

— Nu poți avea și una și cealaltă, nu pricepi?

Mă opresc brusc în loc. Vorbesc pentru mine, nu pentru Cricket.

— Încerc, zice el. Încerc din rășputeri.

Spusele lui îmi frâng inima.

— Da, zic eu. Ei, bine. Și eu.

Confuzie.

Și apoi...

— Încerci? Încerci și tu la fel ca și mine?

Cuvintele îi ies năvalnic, suprapunându-se unele peste altele.

Viața ar fi cu mult mai simplă dacă aș putea să spun că nu sunt interesată, că el nu are nicio șansă cu mine. Dar ceva din felul în care Cricket Bell mă privește – de parcă nimic altceva n-ar conta pentru el decât răspunsul meu – mă obligă să spun doar adevărul.

— Nu știi. Okay? Mă uit la tine, și mă gândesc la tine, și... nu știi. Nimeni nu m-a derutat atât de complet așa cum faci tu.

Fața lui de ecuație dificilă.

— Deci ce înseamnă asta?

— Înseamnă că suntem fix înapoi de unde am pornit. Și eu sunt înapoi în stația de tren. Așa că acum plec.

— O să vin cu tine...

— Nu. N-ai să vii.

Cricket se pregătește să protesteze. Vrea să fie sigur că ajung acasă cu bine. Dar știe că dacă vine cu mine, o să depășească o linie pe care eu n-o vreau depășită. O să mă piardă.

Așa că îmi spune la revedere. Și eu îi spun la revedere.

Și când trenul se pune în mișcare, simt că l-am pierdut din nou, oricum.

Capitolul douăzeci și unu

Îmi place să-l privesc pe Max pe scenă. El interpretează piesa lui cover preferată. Prima oară când a cântat *Am văzut-o stând acolo*¹⁵ – *Ei bine, avea doar șaptesprezece ani/Știi ce vreau să spun* – cu o privire sugestivă în direcția mea, am crezut c-o să mor. Eu eram una dintre fetele *acelea*. Fetele care aveau piese dedicate lor.

E încă entuziasmant.

Lindsey și cu mine suntem la Scare Francisco¹⁶, un festival rock de-o zi întreagă, în douăsprezece etape, de Halloween, în Golden Gate Park. E sâmbătă și eu sunt încă pedepsită să nu ies din casă, dar noi aveam biletele astea de mai multe luni. În plus, Norah e imposibil de evitat. După ce i s-au refuzat toate apartamentele sociale din oraș, a aranjat să se mute cu prietenul ei, Ronnie Reagan. Ronnie se dă drept Veronica, dar ea e de fapt un el, singura problemă fiind că actualul coleg de cameră al lui Ronnie nu se va muta decât în ianuarie. Părinții mei se simt groaznic și vinovați din pricina asta. Așa că m-au lăsat să vin, azi.

După tradiția anuală, eu port jeanși, o bluză frumoasă, o perucă neagră cu breton drept și bascheți roșii. Lindsey poartă o rochie de gospodină din anii cincizeci, un șorț vintage, tocuri de zece centimetri, o perucă blondă cu vârfurile întoarse în afară și cercei mari, sclipitori, cu

¹⁵ *I Saw Her Standing There* – hit din 1963 al grupului The Beatles.

¹⁶ Joc de cuvinte (în acord cu Halloweenul) pentru San Francisco – scare, în limba engleză, însemnând groază.

clipsuri.

Ne-am costumat una precum cealaltă, firește. Eu port aproape același lucru, în fiecare an. Ea, întotdeauna ceva nou.

Amphetamine a încheiat etapa a patra și acum își demontează instrumentele, în vreme ce trupa următoare, Pot Kettle Black, se pregătește să înceapă. Îmi fac vânt cu un fluturaș de reclamă pentru o casă bântuită, încercând să nu atrag atenția asupra faptului că îmi aerisesc mai mult subsuorile decât fața. Dar nu vreau să miros respingător pentru Max. El nu m-a văzut încă. Soarele dogorește cu putere, iar nasul meu arde, în pofida cremei de protecție solară cu SPF 25. Orașul tinde să fie copleșit de rarele lui valuri de căldură, toamna.

— Abia aștept să devii detectiv și să ajung să-ți port insigna, zic eu. Aș aresta cu siguranță orice fată care ar veni aici îmbrăcată ca o pisică sexy. Ca să picotească.

— Abia aștept să-ți interzică doctorul să mai porți tocurile astea.

— Dar arăți *fabulos*, dragă.

— Lola? strigă o fată din spatele nostru.

Mă întorc și o văd pe Calliope, cu capul plecat într-o parte.

— Chiar ești tu. Ai avut dreptate.

Se uită peste umăr și, urmărindu-i privirea, îl văd apărând pe celălalt geamăn Bell din spatele unei matahale monstruoase din Hell's Angel. Îmi răcoresc obrajii făcându-mi vânt cu fluturașul, simțindu-mă din nou încinsă. Nu sunt sigură care dintre gemeni mă tulbură mai tare.

— Cum ți-ai dat seama? continuă Calliope. Arată atât de... normal.

— Iau asta drept un compliment, îmi șoptește Lindsey.

— Întotdeauna arată ca Lindsey de Halloween, zice Cricket.

Niciunul dintre gemeni nu e costumat, dar pe mâna lui Cricket scrie BAU.

— Frumoasă toaletă, Lindsey. Arăți grozav.

Cu tot jemanfișismul ei, Lindsey pare măgulită de compliment.

— Mersi.

El ezită să mă privească direct. Oare a văzut trupa lui Max cântând? Ce-o fi crezut despre ei? Singurul contact pe care l-am avut cu el după episodul Berkeley a fost în aceeași seară, când am primit un mesaj de la FEMEIA TIGRU GOALĂ, întrebându-mă dacă am ajuns acasă cu bine. Dacă altcineva ar fi făcut asta după o ceartă, l-aș fi socotit nesuferit. Dar Cricket pe bune că nu se poate abține să nu fie o persoană cumsecade.

Nu-mi dau seama dacă Calliope știe că l-am vizitat. Presupun că nu, de vreme ce vorbește cu mine. Mulțumesc Cerului pentru micile miracole.

— Hei, zic eu, oarecum căutând ochii lui Cricket. Ce faceți aici?

— Ce faceți și voi, răspunde Calliope scurt. Ascultăm muzică. Antrenamentul a fost anulat. Petro e bolnav.

— Petro? întreabă Lindsey.

— Antrenorul meu, Petro Petrov.

Lindsey și cu mine ne înăbușim râsul. Calliope nu

observă. E ciudat, dar îmi dau seama deodată că nu i-am mai văzut pe gemeni stând în picioare unul lângă celălalt de o bună bucată de vreme. Au corpuri de conformație asemănătoare, deși Calliope e versiunea minionă. Totuși asta înseamnă că e mai înaltă decât concurențele ei. După ce-a crescut brusc, i-au trebuit câțiva ani ca să se reacomodeze cu gheața. Cricket mi-a povestit odată că, dacă ești înalt, și centrul tău de greutate este mai sus, se accentuează greșelile. Și mi se pare logic. Dar acum, încrederea și forța ei sunt atuuri demne de luat în seamă. Mi-ar putea tăbăci fundul oricând.

O simt cum observă distanța artificială și stinghereala dintre Cricket și mine și nu mă îndoiesc că le rumegă în minte.

— Voi de ce nu v-ați costumat? întrebă Lindsey.

— Ba am făcut-o, Calliope schițează primul ei zâmbet. Ne-am costumat în gemeni.

Lindsey îi răspunde cu un zâmbet larg.

— Hmm, acum văd și eu. Fraternali sau identici?

— Nici n-ai crede câți oameni întrebă, zice Cricket.

— Și voi ce le răspundeți? întrebă Lindsey.

— Că eu am penis.

Oh, Doamne. Obrajii îmi iau foc, când toți izbucnesc în râs. *Gândește-te la altceva, Dolores. La ORICE altceva. Castraveți. Banane. Dovleci. AHHH! NU NU NU NU NU.* Îmi întorc capul de la ei, când Calliope se preface că scoate un sunet dezgustat.

— Cu siguranță e cazul să schimbăm subiectul, zice ea.

— Hei, vouă nu vă e foame? trântesc eu.

PE BUNE? Sunt nespuse de recunoscătoare că nu există, în realitate, cititorii de gânduri.

— Suntem lihniți, zice Cricket.

— Spune băiatul care tocmai a halit trei salate taco, zice Calliope.

El își freacă burta. Brățările și elasticele lui zornăie.

— Invidioaso.

— E atât de nedrept. Cricket mănâncă toată ziua, cele mai oribile chestii...

— Cele mai delicioase, o corectează el.

— ... cele mai oribile și mai delicioase chestii, și nu se îngrașă nici măcar o jumătate de kilogram. Iar eu trebuie să-mi calculez kaloriile de fiecare dată când înghit un mugure de alfalfa.

— Ce? exclamă Lindsey, la fel de nedumerită ca și mine. Dar arăți perfect. Chiar *perfect*.

Calliope își rostogolește ochii în cap.

— Spune-i asta antrenorului meu. Și comentatorilor sportivi.

— Și mamei, zice Cricket, iar Calliope îi aruncă o privire furioasă.

El îi răspunde la fel. E straniu să vezi că au aceeași căutătură.

După care izbucnesc amândoi în râs.

— Am câștigat! zice Cricket.

— Ba nu. Tu ai râs primul.

— Egalitate, zice Lindsey, autoritar.

— Hei! Calliope se întoarce spre mine și zâmbetul dispăre. Acela nu e iubitul tău?

Oh. Fir-ar. Să. Fie.

Fusesem atât de surprinsă, încât uitasem că Max avea să fie lângă mine dintr-o clipă într-alta. Îmi vine să-l împing pe Cricket înapoi, după Hell's Angel-ul ăla, iar el arată de parcă nici el nu s-ar supăra să dispară. Max se strecoară prin mulțime ca un lup după pradă. Îmi ridic mâna, fluturând-o fără vlagă. El dă din cap, dar se uită fix la Cricket.

Max mă trage în brațele lui tatuate.

— Cum am cântat?

— Fenomenal, răspund eu, sincer.

Mă strânge mai tare, silindu-mă să-i arăt prea evidentul par din ochi.

— El e vecinul meu, Cricket. Mai ții minte?

De parcă vreunul dintre noi ar fi putut uita.

— Bună, zice Cricket, făcându-se mic.

— Salut, zice Max cu o voce plictisită.

Care nu e nici măcar vocea lui plictisită obișnuită. E o mască de voce plictisită, care spune *Vezi cât de mult îmi pasă de tine?*

— Iar ea e sora lui, Calliope.

— V-am văzut, zice ea. Ați fost grozavi.

Max o cercetează cu privirea.

— Mulțumesc, zice, după un moment.

E politicoș, dar indiferent, iar răceala lui o derutează. El se întoarce iarăși spre mine și se încruntă.

— În ce ești îmbrăcată?

Modul în care întreabă mă face să nu vreau să-i răspund.

— Ea e eu, zice Lindsey.

Max în sfârșit îi remarcă prezența.

— Atunci tu trebuie să fii Lola. Bine. Nu pot să spun c-o să-mi pară rău când se va sfârși sărbătoarea asta.

Sunt înspăimântată. Prezența lui Cricket l-a făcut insolent.

— Eu zic că amândouă arată minunat.

Cricket se îndreaptă de spate, cât e de înalt. Îl domină pe iubitul meu.

— Cred că e cool că fac asta în fiecare an.

Max se apleacă și vorbește încet, încât numai eu îl pot auzi.

— O să încarc niște echipament în dubă.

Mă sărută, la început grăbit, dar apoi ceva îl face să se răzgândească. Încetinește. Și mă sărută DE-ADEVĂRATELEA.

— Îți dau mesaj când termin.

Și pleacă, fără să-și ia la revedere de la niciunul dintre ceilalți.

Îmi e atât de rușine.

— Grupurile... îl fac să se simtă nelalocul lui.

Calliope arată dezgustată, iar eu simt cum se răsucește ceva în mine, pentru că știu că se gândește că l-am dus cu preșul pe Cricket, ca să continui să mă întâlnesc cu ăla. Dar ăla n-a fost iubitul meu. Disprețul din expresia lui Cricket mă face să mă simt încă și mai umilită. Îmi închipui conversația în care Calliope folosește ieșirea asta ca o dovadă că sunt ușuratică și nu merit prietenia lui.

Mă întorc spre Lindsey.

— Îmi pare rău. Sunt sigură că n-a vrut să spună asta.

— Nu contează, spune ea, dându-și ochii peste cap. Știi că mă urăște. Nici eu nu mă dau în vânt după el.

Îmi cobor vocea.

— Max nu te urăște.

Ea ridică din umeri. Nu pot îndura ca gemenii să mai audă ceva despre asta, așa că o iau pe Lindsey de mână și o conduc mai departe.

— Trebuie să plecăm, scuze. E o trupă pe scena șase pe care mor s-o ascult.

— Bine, mergem și noi, zice Calliope. Tu cunoști formațiile astea locale mai bine decât noi.

Urlu pe dinăuntru în timp ce ei vin după noi, într-o tăcere de moarte, prin iarbă și printre schelete, stafii și pirați, până la scena șase, unde o trupă mediocră de punk măcelărește Thriller. Mijesc ochii la baterist. Lentilele mele de contact colorate sunt făcute pe o rețetă veche.

— Dulciurile înflăcăării?

— Duhurile înserării, mă corectează Lindsey, plictisită.

— Țsta-i un nume stupid.

— Dulciurile ar fi fost mai rău, zice Calliope. Parcă ziceai că *mori* să-i ascuți.

— Am crezut că o să fie altcineva, mormăi eu.

— Ah, zice Cricket.

Este un *ah* de neîncredere care îmi adâncește mai mult rușinea. Rămân pe poziții, încercând să mă las absorbită de trupă, dar nu-mi vine să cred că iubitul meu tocmai a tratat-o pe Lindsey ca pe-un gunoi. Nu-mi vine să cred că tocmai l-a văzut și Cricket tratând-o pe Lindsey ca pe un gunoi. Și sunt bucuroasă că a intervenit mai înainte ca Max

să poată înrăutăți mai mult lucrurile, dar de ce-a trebuit să fie *el*? Ar fi trebuit să intervin eu. Soarele portocaliu bate drept deasupra capetelor noastre, iar eu transpir din nou. Peruca mea e un colector de fierbințeală. Mă întreb cât de rău arată părul meu dedesubt și dacă aș putea scăpa cu bine dând-o jos. În cele din urmă, prind un respiro, când trece un nor prin fața soarelui. Scot un mic suspin de ușurare.

— Cu plăcere, zice Cricket.

Și atunci îmi dau seama că stă în spatele meu. Cricket e norul.

Îmi zâmbește ciudat de posomorât.

— Mi s-a părut că nu te simți bine.

— Trupa asta e dezastru și mă dor picioarele îngrozitor, zice Lindsey. Hai să mergem.

Telefonul vibrează în buzunarul meu. Un mesaj de la Max:

@ pajiștea marx lângă prim-ajutor. Unde ești?

Planul era să petrec câteva ore cu Max și Lindsey și apoi să mă întorc acasă, la lăsarea serii. Îmi place Halloweenul. Castro obișnuia să închidă străzile și să dea o petrecere nebună care atrăgea o sută de mii de persoane, dar în urmă cu vreo câțiva ani, cineva a murit într-o încăierare. Orașul a încetat să mai închidă străzile și a îndemnat oamenii să rămână în cartierele lor. Totuși. Dintre toate locurile în care ai putea fi pe 31 octombrie, o adunare a travestiților n-are egal.

Însă acum nu vreau să mai fiu cu Lindsey și cu Max împreună. Și vreau să stau cu prietena mea, dar n-am mai

fost singură cu Max de două săptămâni.

Nu. Ar trebui să rămân cu Lindsey.

— Max? întreabă ea.

— Da. E gata să ne întâlnim, dar o să-i spun că mergem acasă mai devreme.

— O să se supere dacă nu apari.

— N-o să se supere, zic eu, cu o privire crispată spre Cricket.

Chiar dacă Lindsey are dreptate. Dar modul în care a spus-o, face să pară mai grav decât e.

— Da, bine, dar nu l-ai mai văzut de nu știu când. Nu mă face să stau eu în calea țelului vostru amoros.

Mi-aș dori ca Lindsey să nu mai vorbească în fața lui Cricket.

— E în regulă, continuă ea. O să mai stau cu ei puțin – face semn spre cei doi Bell – și o să iau autobuzul către casă. Am obosit.

Mă împinge să plec în pofida voinței mele. N-ai cum să te înțelegi cu ea când e așa, decât să-i faci pe plac.

— Deci, ăă, mai vorbim, diseară?

— Du-te, zice ea.

Mai strecor o privire spre Cricket, înainte de a pleca. Mai bine n-aș fi făcut-o. El pare torturat. De parcă ar face orice ca să mă oprească, dar e tras înapoi de propriii demoni. Bolborosesc un la revedere. În timp ce merg spre pajiște, îmi scot peruca. Nu am poșetă – Lindsey niciodată nu poartă vreuna – așa că o așez pe creanga unui arțar japonez. Poate o găsește cineva și-o adaugă la costumația sa. Îmi scutur părul, îmi deschei primii nasturi ai bluzei și-

mi ridic mânecele. E mai bine, dar tot nu semăn cu mine însămi.

De fapt, așa arăt *mai mult ca mine* însămi. Mă simt expusă.

Max se sprijină de postul de prim-ajutor, iar umerii lui se relaxează când mă vede. E bucuros că sunt singură. Dar când mă ridic pe vârfuri să-l sărut, se înnegurează din nou și simt un fior pe șira spinării.

— Nu acum, Lola.

Refuzul lui mă doare. Din pricina felului în care arăt?

— Tot îți mai petreci vremea cu el, zice.

Nu, din pricină că e gelos. Transpir din nou.

— Cu cine? întreb, trăgând de timp.

— Greierul¹⁷. Miriapodul. Călugărița.

Mă crispez să-l aud pe Max bătându-și joc de numele lui.

— Asta nu-i amuzant. Cum n-a fost drăguț nici ce i-ai spus lui Lindsey mai devreme.

El își încrucișează brațele.

— De cât timp te vezi cu el?

— Nu mă văd cu el. M-am întâlnit întâmplător cu el și sora lui, jur.

Tăcerea lui mă intimidează și mă bâlbâi.

— Pe cuvânt, Lindsey și cu mine am dat peste ei cu vreo, cât să spun, trei minute înainte să apari tu.

— Nu-mi place cum se uită la tine.

— E doar vecinul meu, Max.

— De câte ori l-ai mai văzut de atunci, de la Amoeba?

¹⁷ Cricket, în limba engleză, înseamnă greier.

Ezit și hotărâsc să-i servesc un adevăr ocolit.

— Uneori îl văd pe fereastra mea, în weekend.

— Pe fereastra ta? Fereastra dormitorului tău?

Îmi mijesc ochii.

— Și atunci trag draperiile. Și cu asta, basta!

— Lola, nu cred...

— Niciodată nu mă crezi!

— Pentru că minți de îngheață apele de cele mai multe ori! Crezi că nu știu că încă mai ascunzi unele lucruri de mine? Ce s-a întâmplat la Muir Woods, Lola?

— Cum?

— M-ai auzit. Nathan a încercat să te facă să-mi spui ceva, la cină. A fost și el acolo, nu-i așa? Vecinul.

— Oh, Doamne, ești nebun. A fost un picnic de familie. Devii paranoic și inventezi lucruri.

Intru în panică. *De unde știe?*

— Oare?

— DA!

— Pentru că unul dintre noi s-a ambalat destul de tare în clipa asta.

— Pentru că tu mă acuzi de lucruri oribile! Nu-mi vine să cred că ai impresia că te-aș minți despre ceva de genul ăsta.

Oh, Doamne, o să ajung în Iad. Plâng.

— De ce ești atât de convins că sunt gata să te înșel?

— Nu știu. Poate pentru că n-am văzut niciodată de două ori aceeași față a ta. Nimic la tine nu e adevărat.

Cuvintele lui îmi opresc inima în piept.

Max își dă seama că a mers prea departe. Sare din loc de

parcă s-ar fi rupt o vrajă.

— N-am vrut să zic asta. Știi că îmi plac costumațiile excentrice.

— *Tu întotdeauna spui ce gândești, șoptesc eu.*

El își freacă tâmplele câteva momente lungi.

— Îmi pare rău. Vino aici.

Își încolăcește brațele în jurul meu. Îl strâng tare, dar îl simt de parcă ar dispărea. Vreau să-i spun că și mie îmi pare rău, dar sunt prea speriată ca să-i spun adevărul. Nu vreau să-l pierd.

Când doi oameni se iubesc, s-ar zice că treaba merge. Trebuie să meargă. Indiferent cât de dificile sunt împrejurările. Mă gândesc la cântecele duioase pe care le-a scris el, cele pe care le cântă în apartamentul lui, doar pentru urechile mele. Mă gândesc la viitorul nostru, când eu n-o să mai fiu legată de părinți. Costumații ziua, cluburi de rock noaptea. Amândoi o să avem succes și o să fie tocmai datorită celuilalt.

Dragostea noastră trebuie să ne facă oameni de succes.

Max mă sărută pe gât. Pe bărbie. Pe buze. Săruturile lui sunt flămânde și posesive. Max este acela. Ne iubim unul pe celălalt, așa că *trebuie* să fie el acela.

Se desprinde de mine.

— Țsta sunt eu cel adevărat. Tu ești cea adevărată?

Sunt amețită.

— Sunt eu.

Dar declarația are gust de frică pe buzele mele. Are gust de altă minciună.

Capitolul douăzeci și doi

S tau de vorbă cu Luna despre Max, dar este cu totul nesatisfăcător. Razele ei aruncă o lumină nepământească în fereastra lui Cricket.

„Lui Max nu-i place când mă costumez, dar îmi reproșează înfățișarea obișnuită când ne certăm. Nu sunt niciodată cum vrea el să fiu.”

Luna se întunecă de umbra unui nor.

„Bine, bine, l-am mințit. Dar ai văzut cât de gelos devine. Mă face să mă simt *obligată* să-l mint. Și n-ar trebui să-mi apăr dreptul de a fi prietenă cu alt băiat.”

Aștept. Cerul rămâne întunecat.

„Bun. Situația cu știi-tu-cine rămâne ciudată. Poate că... Max și Calliope nu sunt prea departe de adevăr. Dar dacă Max nu-mi acordă niciodată încredere, de la care să pornesc, cum se poate aștepta din partea mea să am încredere în el, în schimb? Înțelegi ce vreau să spun? Vezi cât de încurcate sunt lucrurile?”

Închid ochii.

„Te rog, spune-mi. Ce să fac?”

Lumina din spatele pleoapelor mele devine treptat mai puternică. Deschid ochii. Norii s-au mutat și fereastra lui Cricket e luminată de Lună.

„Ai un simț al umorului nesănătos, zic eu.”

Razele ei nu tresar. Și, fără să știu cum, mă trezesc luând un pumn de ace cu gămălie de pe birou. Le arunc în geamurile lui. Cline! Cline! Cline-elinc! Șapte bolduri mai târziu, Cricket deschide fereastra.

— Ne dați ori nu ne dați? zic eu.

— S-a întâmplat ceva?

E adormit și dezorientat. De asemenea, nu are pe el decât boxerii, brățările și elasticele.

OH-DOAMNE. NU E DECÂT ÎN BOXERI.

— Nu.

Cricket se freacă la ochi.

— Nu?

NU TE HOLBA LA CORPUL LUI. NU TE HOLBA LA CORPUL LUI.

— Ați fost undeva să vă distrați, în seara asta? Eu am stat acasă și-am împărțit bomboane. Nathan a cumpărat marfa a-ntâia, ciocolată de marcă, nu amestecăturile ieftine pe care le găsește de obicei, știi tu, cu Tootsie Pops și Dots, și batoanele alea minuscule de caramele Tootsie Rolls cu aromă de lime, bănuiesc că au venit puzderie de copii și la voi acasă, hm?

El se uită la mine fără expresie.

— M-ai trezit... ca să vorbim despre bomboane?

— E încă foarte cald afară, nu-i așa? spun eu repede.

ȘI APOI ÎMI VINE SĂ MOR.

Pentru că Cricket a împietrit, dându-și seama de practic nuditatea în care se află corpul lui. La care eu nu, nu, nu mă uit. Deloc.

— Hai să ieșim la o plimbare!

Exclamația mea îl dezmoștește. Se dă la o parte din vedere, încercând să pară degajat.

— Acum? zice din întuneric. E... ora două și patruzeci și două de minute dimineața.

— Mi-ar prinde bine cineva cu care să vorbesc.

Cricket apare din nou. Și-a localizat pantalonii. Îi poartă deja.

Roșesc.

Chibzuiește pentru un moment, își trage un tricou peste cap și apoi încuviințează. Mă furișez la parter, pe lângă dormitorul părinților mei și dormitorul temporar al lui Norah, și ajung în stradă, nedepistată. Cricket e deja aici. Eu port pantalonii de pijama cu imprimeuri sushi și o cămășuță albă. Văzându-l din nou complet îmbrăcat mă face să mă simt eu «îmbrăcată, o senzație care se accentuează când îl surprind uitându-se la pielea mea goală. Urcăm dealul spre colțul străzii noastre. Cumva, amândoi știm unde mergem.

Orașul e tăcut. Spiritul gălăgios al Halloweenului s-a dus la culcare.

Ajungem la dealul și mai mare care ne separă de Parcul Dolores. Optzeci de trepte sunt până în vârful. Le-am numărat. După vreo douăzeci, el se oprește.

— Îmi spui la ce te gândești sau o să mă pui să ghicesc? Pentru că nu sunt bun la jocurile de-a ghicitul. Oamenii ar trebui să spună ce vor să spună și nu să-i facă pe ceilalți să bâjbâie pe lângă.

— Scuze.

El zâmbește pentru prima oară după multă vreme.

— Hei. Fără cerut scuze.

Zâmbesc și eu, dar nu mult.

Și zâmbetul lui dispare.

— E vorba de Max?

— Da, zic eu, liniștit.

Pornim din nou să urcăm, încet, treptele.

— A părut surprins să mă vadă, azi. Nu știe că ne întâlnim, nu-i așa?

Tristețea din vocea lui mă face să încetinesc mai mult pasul, îmi cuprind trupul în brațe.

— Nu. Nu știe.

Cricket se oprește.

— Ți-e rușine cu mine?

— De ce mi-ar fi rușine cu tine?

El își vâără mâinile în buzunare.

— Pentru că eu nu sunt cool.

Rămân fără grai. Cricket nu e cool în același fel în care e Max, dar e cea mai interesantă persoană pe care o cunosc eu. E blând și inteligent și atrăgător. Și bine îmbrăcat. Cricket e CU ADEVĂRAT bine îmbrăcat.

— Cum poți să crezi asta?

— Ei, haide. El e un zeu rock sexy, iar eu sunt băiatul cumsecade din vecini. Ciudatul pasionat de știință stupidă, care își petrece viața pe la marginea patinoarelor. Cu sora lui.

— Ba nu ești... nu ești un ciudat, Cricket. Și chiar dac-ai fi, ce-i în neregulă cu asta? Și de când știința e stupidă?

El pare neobișnuit de agitat.

— Oh, nu, zic eu. Te rog, spune-mi că n-are legătură cu stră-stră-etcetera bunicul tău. Pentru că asta nu înseamnă nim...

— Înseamnă totul. Moștenirea din care a fost plătită casa noastră, din care sunt plătite antrenamentele lui Calliope și

studiile mele la colegiu, care a cumpărat tot ce am avut eu vreodată... nu a fost a noastră. Știi ce s-a întâmplat cu Alexander Graham Bell după ce a devenit faimos? Și-a petrecut restul vieții ascuns într-un codon izolat din Canada. De rușine pentru ceea ce făcuse.

— Și atunci de ce-a făcut-o?

Cricket își trece o mână prin păr.

— Din același motiv pentru care toată lumea comite greșeli. S-a îndrăgostit.

— Oh.

Asta mă doare. Nici măcar nu sunt sigură de ce, dar mă doare tare.

— Tatăl ei era bogat și puternic. Alexander nu era. El avea idei pentru telefon, dar nu le putea pune în practică. Tatăl ei a descoperit că altcineva – Elisha Gray – se pregătea să-l patenteze, așa că s-au dus la biroul de brevete în aceeași zi cu Elisha, i-au copiat ideea, s-au întors și au realizat-o și au susținut că ei fuseseră primii. Alexander a devenit unul dintre cei mai bogați oameni din America și i s-a îngăduit să se însoare cu stră-stră-străbunica mea. Când și-a dat seama Elisha că a fost înșelat, era prea târziu.

Sunt uluită.

— Asta-i groaznic.

— Cărțile de istorie sunt pline de minciuni. Cine câștigă războiul spune povestea.

— Dar Alexander a fost totuși un om deștept. A fost totuși un inventator. Ai moștenit asta pe foarte bună dreptate. Viața nu e despre ce moștenești, ci despre ce

FACI cu ceea ce moștenești.

El îmi răspunde pe un ton sec:

— Construiesc lucruri care n-au niciun folos. E la fel de rău. Ar trebui să creez ceva care să aibă importanță, ceva să... compenseze trecutul.

Mă enervez.

— Ce-ți închipui că s-ar întâmpla dacă eu aș crede că genetica a jucat un rol de genul ăsta în viața mea? Dacă aș crede că, din cauză că părinții mei biologici au luat anumite decizii, asta înseamnă că și viața mea, visele mele mi-au fost confiscate, de asemenea? Știi ce mi-ar face mie asta? Ai idee ce mi-a FĂCUT deja?

Cricket e devastat.

— Nu m-am gândit, îmi pare rău...

— Să-ți pară! Tu ai un talent și te îndoiești de el.

Clatin din cap ca să-mi limpezes gândurile.

— Nu poți lăsa genul ăsta de rușine să dicteze cine trebuie să fii. Nu ești numele pe care-l ai. Deciziile tale sunt ale tale.

El se uită lung la mine.

Mă uit și eu la el, iar simțurile mele explodează. Energia dintre noi ricoșează atât de puternic, încât mă sperie.

Întorc capul.

Urcăm restul drumului până sus și întreg orașul se întinde dinaintea noastră. Casele ieșind în afară, dealurile aurii, zgârie-norii, golful sclipitor. E uluitor. Ne așezăm pe o fâșie de asfalt de unde putem admira panorama. E aleea de mașini a cuiva, dar n-o să ne vadă nimeni. Crengile eucaliptului care se leagănă deasupra capetelor noastre își

răspândesc mireasma liniștitoare în aerul nopții.

Cricket trage aer în piept, prelung și încet. Când expiră, oftează.

— Mi-a fost dor de asta. Eucaliptul întotdeauna îmi aduce aminte de acasă.

Și mă umplu de căldură pentru că, în pofida celei de-a doua vieți pe care o are el la Berkeley, încă se mai gândește la asta ca acasă.

— Știi, zic eu, când eram mică, părinții mei erau tare stânjeniți de felul în care mă îmbrăcam.

— Serios? E de mirare.

— Erau îngroziți că oamenii aveau să creadă că EI mă îmbrăcau așa. Că HOMOSEXUALII mă corupeau cu gene false și sclipici.

Râde.

— Dar au aflat că așa sunt eu și au acceptat asta. Iar sprijinul lor mi-a dat o anumită încredere. Și apoi, în vara aceea, tu m-ai învățat cum să accept cine sunt. Să nu-mi fac griji despre ce spun ceilalți. Și apoi... lucrurile n-au fost deloc rele.

— *Eu* te-am învățat?

— Da, tu. De aceea ți-o spun acum. N-o să uit niciodată pasărea aceea mecanică pe care ai construit-o tu. Acea care cânta numai când îi deschideai ușița coliviei, știi?

— O mai ții minte?

E uluit.

— Sau mașinăria Rube Goldberg cu cincizeci de trepte care ascuțea un creion? Sau șirul ăla nebunesc de piese de domino, care ți-a luat două săptămâni să-l aranjezi, dar

care s-a dăruit într-un minut? A fost incredibil. Numai pentru că un lucru nu e practic nu înseamnă că nu merită să-l crezi. Uneori, frumusețea și magia vieții adevărate sunt destul.

Mă întorc să-l privesc, cu picioarele încrucișate.

— E ca rochia mea Maria Antoaneta. Nu e practică, dar... pentru acel unic moment, sosirea la un bal într-o rochie frumoasă, complicată, pe care n-o mai poartă nimeni altcineva și pe care toată lumea și-o va aminti? Eu vreau asta.

Cricket se uită în zare, la luminile orașului dinspre golf.

— O s-o ai.

— Nu fără ajutorul tău.

Vreau să-l împing prietenește, dar mă rezum la un ghiont verbal.

— Deci o să începi lucrul la crinolina mea mâine sau cum?

— Am început deja.

Își întoarce iarăși ochii spre mine:

— Și eu am stat acasă, în seara asta. Numai că n-am împărțit bomboane.

Sunt mișcată.

— Cricket Bell. Ești cel mai de treabă băiat pe care-l cunosc.

— Da, pufnește el. Băiatul de treabă.

— Cum?

— Asta a fost ceea ce mi-a spus singura mea iubită când s-a despărțit de mine.

— Oh.

Sunt prinsă pe picior greșit. Iubita, în sfârșit.

— Țsta-i... chiar un motiv foarte stupid.

Cricket se ghemuiește și se apleacă, iar genunchii lui aproape se ciocnesc de ai mei. Aproape.

— Nu e neobișnuit. Băieții de treabă sfârșesc ultimii și mereu.

E o aluzie la Max în auto-deprecierea lui, dar nu o bag în seamă.

— Cine a fost ea?

— Una dintre prietenele lui Calliope. Anul trecut.

— O patinatoare artistică?

— Scena mea socială nu se întinde mai departe.

Vestea mă face nefericită. Patinatoarele sunt superbe. Și talentate. Și, cum să spun, *înzestrate din punct de vedere athletic*. Mă ridic în picioare, cu inima bubuindu-mi în urechi.

— Trebuie să mă întorc acasă.

El se uită la încheietura mâinii, dar nu are ceas.

— Da, bănuiesc că e foarte târziu. Sau foarte devreme.

Coborâm cele optzeci de trepte spre colțul străzii noastre, când Cricket se oprește pe neașteptate.

— Oh, nu. Tu voiai să vorbim despre Max. Vrei...

— Cred că trebuia să vorbim în seara asta, îl întrerup eu, aruncând o privire spre Lună.

E ca de ceară, în creștere, aproape plină.

— Și am crezut că trebuia să fie despre Max, dar m-am înșelat. Trebuia să vorbim despre tine.

Arăt spre picioarele mele. Stau pe cuvântul BELL. E gravat pe grătarul stradal al companiei de telefoane,

Pacific Bell. Sunt peste tot, pe fiecare stradă.

— Vezi? zic eu.

— De fiecare dată când văd Dolores Street, mă gândesc la tine.

Cuvintele îi ies grăbite din gură.

— Parcul Dolores. Misiunea Dolores. Ești peste tot în cartierul ăsta, tu ești cartierul ăsta.

Închid ochii. N-ar trebui să spună lucruri dintr-astea, dar nu vreau să se oprească. A devenit imposibil de tăgăduit că el înseamnă ceva pentru mine. Nu am curajul să-l numesc. Nu încă. Dar e aici. Deschid ochii și... nu mai e.

Se îndreaptă grăbit spre scările casei lui. Încă un spirit dispărut de Halloween.

Capitolul douăzeci și trei

Îmi place să încerc lucruri noi. Ca de pildă atunci când am devenit vegetariană, în primul an de liceu. N-a durat decât trei zile, pentru că duceam dorul brânzei cheddar, dar am încercat. Și probez constant pălării în magazine. Sunt singurele articole pe care nu le pot face să mi se potrivească, dar eu continui să încerc, pentru că sunt ferm convinsă că, într-o bună zi, am s-o găesc pe cea potrivită. Poate o să fie una vintage, cu boruri mari și căzute, împodobită cu bujori artificiali, sau poate o să fie un Stetson, cu o basma roșie cu buline.

Am s-o găesc. Trebuie doar să continui să le probez.

De aceea mă supără când Lindsey îmi sugerează că nu mă străduiesc îndeajuns ca să găesc ceva care să-mi

onduleze parul. Părul fals. Ea cumpănește la ecuații chimice, în timp ce eu împrumut cleaner-ul cu aburi al părinților ei ca să-mi curbez părul alb în buclele de mărimea potrivită. Mai târziu, o să le lipesc cu spray-ul special de peruca mea Maria Antoaneta. Dar mai întâi, trebuie să ondulez buclele astea tâmpite.

— Nu ai ceva mai mare? Sau mai mic?

Fac semn spre formele cilindrice – pixuri, markere, sticlărie, chiar și un monoclu telescopic – întinse în fața mea. Niciunul dintre ele nu are mărimea potrivită.

Ea dă o pagină din manual.

— M-ai încuiat. E peruca ta. Străduiește-te mai mult.

Caut prin camera ei, dar știu că n-o să găsesc nimic. Dormitorul ei e atât de ordonat încât, dacă ar fi avut ceva, l-aș fi văzut deja. Pereții lui Lindsey sunt zugrăviți tipic Nancy Drew – galben, cu model ace de brad. Colecția ei completă de romane e aliniată în șiruri egale pe rafturile de sus ale bibliotecii ei, iar sub acestea, în ordine alfabetică, după autori, sunt titluri ca *Istoria Marilor Spioni*, *Detectivismul pentru To (n) ți și Tao-ul Luptei Anticrimă*. Pe noptiera ei sunt aranjate meticolos suporturi de reviste cu numere începând de acum patru ani, din revista *Eye Spy Intelligence* și o duzină de cataloage Spy Gear, în care sunt vârâte semne adezive la obiectele pe care și le-ar dori.

Dar camera ei e lipsită de orice alte obiecte cilindrice.

— Iar în cea mai strânsă campanie a nopții, Joseph Wasserstein, senator de New York, încă se luptă pentru a-și păstra scaunul, zice știristul purtător de meșă.

Este ziua alegerilor și, de vreme ce familia Lim nu are

cablu, toate canalele transmit reportaje plictisitoare. Singurul motiv pentru care televizorul este pornit este acela de a-l acoperi pe Neil Diamond, ascultat la volum maxim de doamna Lim. Neil Diamond e cântărețul pop superbătrân care poartă cămăși cu paiete. Nici măcar sclipirile nu sunt de ajuns să mă îmbuneze, deși ei nu i-aș spune niciodată asta. Când nu gătește ucigătorul barbecue coreean la restaurant, scrie pe blog pentru al doilea fansite ca mărime.

Fac semn către știrist.

— Pariez că tipul ăsta m-ar putea ajuta. Chiar crede că peticul ăla de covor de pe capul lui arată natural?

Imaginea se schimbă, rulând o înregistrare cu senatorul Wasserstein și familia lui așteptând numărătoarea finală a voturilor. Soția lui afișează acele politice păr perfect coafat și zâmbet cu dinții la vedere, dar fiul adolescent arată stingherit și nelalocul lui. E chiar simpatic. Spun asta cu voce tare, iar Lindsey își ridică ochii spre ecran.

— Doamne. Ești atât de previzibilă.

— Cum?

— Arată jalnic. Ție nu-ți plac decât băieții care par supărați.

— Nu-i adevărat.

Închid televizorul, iar tremolo-ul lui Neil zgâlțâie tot etajul.

Lindsey râde.

— Da, Max e cunoscut pentru zâmbetul lui fermecător.

Mă încrunt. Au trecut două duminici și încă n-am luat masa la niciunul dintre noi. Max m-a sunat în dimineața de

după Halloween și mi-a spus că n-o să vină – nici în ziua aceea, nici în vreo altă duminică. Nu-l pot învinovăți că s-a săturat de examinarea minuțioasă. Le-am spus părinților mei că avea spectacole programate și ei sunt încă prea epuizați de Norah ca să mă descoasă. Adevărul e că sper ca părinții mei să uite cumva că masa în familie a fost vreodată o condiție de bază.

M-am văzut cu Max printre picături – înainte de o tură de weekend la cinematograful, în timpul unei pauze de cină și, o dată, în apartamentul lui după școală. Părinții mei au crezut că eram pe la Lindsey. În schimb, l-am văzut des pe Cricket. I-a mai luat doar o noapte ca să termine crinolina, plus o după-amiază la mine acasă, pentru ajustările finale. E gigantică și uluitoare. E ca și când aș purta scheletul unui zgârie-nori orizontal.

Iar eu am terminat corsetul, așa că acum lucrez la partea cea mai de efect: rochia însăși. Cricket m-a ajutat cu măsurătorile și croitul materialului. A reieșit că nu e doar îndemânic, consecință a abilităților lui într-ale matematicii și științei, dar chiar știe și ceva despre cusut, grație costumelor lui Calliope, care au continuă nevoie de reparații.

Cu Calliope n-am mai avut decât o singură confruntare, încă un incident înainte de școală, deși acesta a fost pur întâmplător.

Ea de fapt a intrat în mine când ieșea din casă și nu m-a văzut venind. Cel puțin, eu cred că a fost întâmplător.

— Pur și simplu nu poți sta la o parte din drum, nu-i așa? a bombănit ea, înainte de a alerga mai departe.

— AICI LOCUIESC! am zis eu, frecându-mi brațul lovit.

Ea m-a ignorat.

Dar de când Cricket și cu mine am fost ocupați cu proiectul meu, ne-a venit mai ușor să fim prieteni. A existat doar un singur moment stingheritor, când a venit la mine prima oară. Nu mă gândisem să fac ordine prin cameră și un sutien trandafiriu-aprins trona în mijlocul podelei. Obrajii lui s-au colorat în aceeași nuanță de magenta când l-a văzut.

Ca să spun drept, și ai mei la fel.

Cricket. Stai puțin.

Știu EXACT de ce am nevoie să-mi încrețesc peruca.

— Mă întorc, îi zic lui Lindsey și alerg la parter unde doamna Lim se află la computerul familiei.

Îmi ridic glasul peste al lui Neil.

— Unde țineți măturile?

Apoi adaug:

— N-am spart nimic.

— Acolo, înăuntru.

Îmi face semn distrată spre debaraua din hol.

— Am un troll pe mesaje. Zice că Wayne Newton e mai bun decât Neil Diamond. Îți vine să crezi?

— Ridicol.

Înșfac mătura. Chiar arată întocmai ca aceea pe care Cricket a folosit-o ca să-mi pescuiască dosarul. Alerg la etaj și întind coada spre Lindsey.

— Aha! Circumferința perfectă.

Ea zâmbește.

— Și loc destul ca să dăm cu abur pe mai multe șuvițe

odată. Drăguț.

— O să m-ajuti?

— Bineînțeles.

Și slavă Domnului că o face, pentru că se dovedește a fi o operațiune îngrozitoare, consumatoare de timp.

— Ai noroc că te iubesc, Lola.

Încă o șuviță alunecă pe covor înainte de încrețire, iar eu îmi înăbuș un țipăt. Ea râde cu epuizare, prostește, și mă face și pe mine să râd.

— Asta e chiar una dintre cele mai proaste idei pe care le-am avut vreodată, zic eu.

— Nu una dintre. Cea mai proastă.

Șuvița ei alunecă pe podea.

— AHH! zice ea și ne îndoim de răs. Să sperăm că totuși Cricket are dreptate și că „frumusețea o să merite efortul”.

Parc-aș fi lovită de un tren.

— Când a zis el asta

Râsul lui Lindsey se stinge.

— Oh. Ăă. Duminică după-amiaza.

— Duminică? Duminica trecută? Ai vorbit cu Cricket duminică?

Ea își ține ochii pe o altă șuviță de păr alb.

— Da, ăă, am ieșit în oraș.

Scap mătura din mână.

— CE?

— Nu în felul ăla, zice ea repede. Vreau să spun, ne-am întâlnit în oraș într-un grup. Ca prieteni.

Creierul meu sfârâie și pocnește.

— Ce grup? Cine?

— M-a sunat să mă întrebe dacă nu voiam să merg la Bowling cu el și Calliope. Și... cu Charlie. Tu erai la muncă, așa că erai ocupată. De aceea nu te-am chemat și pe tine.

Mi-am pierdut graiul. Ea ridică de jos coada măturii dinspre mine și mi-o pune în mâini. Eu o apuc, amorțită.

— Le-am povestit despre Charlie la Scare Francisco, după ce-ai plecat tu să te întâlnești cu Max, continuă ea. Nu știu de ce. Pur și simplu mi-a scăpat. Poate pentru că eram sâcâită de faptul că tu erai din nou cu Max și eu eram singură.

Vinovăție. Vinovăție, vinovăție, vinovăție.

— Oricum, Cricket s-a gândit c-ar fi o idee bună dacă aș ieși prin oraș cu Charlie mai întâi ca prieteni, într-un grup. Știi tu. Ca să fie mai ușor.

ASTA A FOST IDEEA MEA. A MEA!

— Așa că ne-am dus la bowling și... ne-am distrat.

Nu sunt sigură ce doare mai tare: că nu mi-a spus nimic despre asta până acum, că a fost cu Cricket fără mine, că a fost cu Calliope *mai ales*, sau că Cricket a venit cu aceeași idee strălucită pe care o avusesem și eu și se alesese cu toate laudele pentru ea.

OK, deci ideea mea fusese o întâlnire dublă, și evident Cricket nu era la întâlnire cu sora lui. TOTUȘI. Pare să fi mers. Și eu n-am fost acolo. Și se presupune c-aș fi cea mai bună prietenă.

— Oh. Asta-i... asta-i grozav, Lindsey.

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-ți fi spus mai de mult. Dar nu eram sigură ce-ai fi zis tu de faptul că eu ieșeam în oraș cu gemenii și chiar voiam să mă duc. Iar tu erai

ocupată. Ai fost foarte des ocupată, în ultimele câteva luni.

De când l-ai cunoscut pe Max, ar fi putut să spună. Mă uit din nou la lucrarea mea.

— Nu, mă bucur că te-ai dus. Mă bucur că te-ai simțit bine cu Charlie.

Jumătate din ce-am spus e adevărat.

— M-am simțit bine și cu gemenii, zice ea, cu prudență. Odată ce Calliope se relaxează, e cumva plină de umor. E tot timpul stresată.

— Îhm. Așa spune toată lumea.

— Pe cuvânt, Lo, nu cred că e fata răutăcioasă care era odinioară. E doar protectivă.

Mă uit cu mânie la ea.

— Fratele ei e la colegiu. Eu cred că se poate descurca singur.

— Și el spune deschis ce gândește, acum. Oricât de straniu ar putea suna, adaugă ea. Știi că niciodată n-a vrut să te facă să suferi, intenționat. Iar când nu ești de față, pune sute de întrebări despre tine. Și despre Max, de asemenea. Te place. *Întotdeauna te-a plăcut, știi?*

Mă opresc din aburit cârlionți.

— Și nu vreau să te iei de mine pe chestia asta, zice ea cu grăbire, dar e foarte clar că și ție îți place Cricket Bell.

Parcă mi s-a oprit ceva în gât. Înghit.

— Și de ce crezi asta?

Ea îmi ia steamer-ul din mâini.

— Pentru că oricine cu spirit de observație poate vedea că ești încă nebună după el.

Pun masa pentru cină, când descopăr o tăietură din ziar

vârâtă sub colțul șervetului din dreptul locului meu. Andy lovește din nou. E un articol despre creșterea incidenței bolilor cu transmitere sexuală printre adolescenți. Îl arunc la coșul de gunoi. Oare părinții mei știu că fac sex?

Știu că Max s-a culcat cu multe fete – multe femei – înainte de mine. Dar și-a făcut analizele. E curat. Totuși, aceste femei misterioase nu-mi dau pace. Mi-l închipui pe Max prin colțurile întunecate din baruri, în apartamentul lui, în paturi de prin oraș, cu sucubi splendizi, vrăjit și scos din minți. Max mă asigură că adevărul e mult mai puțin atrăgător. Aproape că-l cred.

Nu m-ajută nici faptul că în seara asta, o seară în care am liber de la lucru, Amphetamine are reprezentație la Honey Pot, un club burlesc la care eu nu am vârsta necesară ca să pot intra, încerc să nu mă las deranjată de asta. Știu că spectacolul burlesc este o artă, dar tot mă face să mă simt stingherită. Mă face să mă simt prea tânără. Nu pot să sufăr treaba asta.

Dar sunt mai multe lucruri care mă frământă, în seara asta.

E vineri. Oare Cricket o să vină acasă în weekendul ăsta?

Cuvintele lui Lindsey mi s-au învârtit în minte toată săptămâna. Cum e cu putință ca eu să simt în felul acesta? Să fiu atrasă de Cricket și totuși să-mi fac griji despre relația mea cu Max? Vreau ca lucrurile să meargă bine cu iubitul meu, într-adevăr. Ar trebui să fie simplu. Nu vreau altă complicație. Nu vreau să fiu atrasă de Cricket.

În timpul cinei, Andy și Nathan schimbă priviri îngrijorate, pe deasupra plăcintei cu legume.

— S-a întâmplat ceva, Lo? Întreabă, în cele din urmă, Andy. Pari preocupată.

Îmi smulg privirile de la fereastra bucătăriei noastre, de la care abia zăresc veranda de la intrare a familiei Bell.

— Hm? Da. Totul e în regulă.

Părinții mei se uită la mine cu îndoială, dar în momentul acesta intră Norah și se așază la masă.

— Ea a fost Chrysanthemum Bean, cea cu voce de rață. O să treacă pe aici, mâine, devreme, ca să-i ghicesc înainte să-și cumpere biletele săptămânale de răzuit.

Nathan tresare și râșnește mai mult piper pe deasupra porției sale de plăcintă. Și râșnește. Și râșnește.

Andy se foiește în scaun. Mereu se plânge că Nathan îi strică mâncărurile punând prea mult piper.

— Dumnezeuule. Oprește-te, vrei? îi zice Norah fratelui ei. O să-ți crească tensiunea. O să-mi crești MIE tensiunea.

— E-n regulă, intervine Andy, tăios.

Chiar dacă-mi dau seama că-l ucide.

N-am mai luat o masă relaxată de când a sosit ea – și clientele ei, dintre care niciuna n-ar trebui să-și cheltuiască finanțele limitate pe ghicitul în frunze de ceai sau pe bilete de loterie de răzuit. Întorc ochii la timp să zăresc o siluetă deșirată urcând în fugă treptele de la intrarea de alături. Și ridic capul atât de repede încât toată lumea se oprește din trâncănit ca să vadă ce a provocat tulburarea. Cricket se bate peste buzunare după cheile casei. Pantalonii lui sunt mai strâmți ca de obicei. Și în clipa în care observ asta e aceeași clipă în care sunt izbită de adevărata natură a sentimentelor mele.

Poftă trupească.

El își găsește cheia exact în momentul în care ușa se deschide. Calliope îl pofteste înăuntru. Mă prăbușesc la loc în scaun. Nici nu mi-am dat seama că mă ridicasem pe jumătate. Andy își drege glasul.

— Cricket arată bine.

Fața mea e în flăcări.

— Mă întreb dacă are vreo iubită, zice el. Tu știi?

— Nu, îngaim eu.

Nathan râde.

— Îmi aduc aminte când voi doi dădeți *întâmplător* unul de celălalt când ieșiți la plimbare...

Andy îl oprește pe Nathan cu o privire rapidă, iar Nathan amuțește. Norah zâmbește afectat. Deci e adevărat, dragostea noastră stângace a fost evidentă pentru toată lumea. Fantastic.

Mă ridic în picioare.

— Mă duc sus. Am teme.

— Vineri seara? întrebă Andy.

Iar Nathan zice:

— Vasele, mai întâi.

Îmi duc farfuriile la chiuvetă. Oare Cricket o să ia cina cu familia lui sau o să se ducă direct în dormitorul lui? Frec vasele cu atâta forță încât mă tai într-un cuțit de cojit. Sâsâi printre dinți.

— Ești bine? mă întrebă toți trei odată.

— M-am tăiat. Nu rău, totuși.

— Ai grijă, zice Nathan.

Părinții sunt nemaipomeniți la enunțarea evidentului.

Dar o las mai moale și termin fără alt incident. Mașina de spălat vase pufnește în timp ce o iau la fugă pe scări și intru ca furtuna în camera mea. Umerii mi se pleoștesc. Lumina lui e stinsă.

Calmează-te, nu e decât Cricket.

Îmi fac de lucru, cosând pliurile rochiei mele Maria Antoaneta. Trec douăzeci de minute. Treizeci, patruzeci, cincizeci, șaizeci.

Ce face?

Luminile de la parterul casei Bell sunt aprinse, deci din câte știu, întreaga familie ar putea fi așezată în fața televizorului, urmărind opt ore de... ceva. Nu contează. Nu mă pot concentra, și acum sunt furioasă. Furioasă pe Cricket fiindcă nu e aici și furioasă pe mine pentru că-mi pasă. Îmi spăl machiajul, îmi dau jos lentilele de contact și mă schimb în pijamale – având grijă să-mi închid, mai întâi, draperiile –, după care mă arunc pe pat.

Ceasul arată 9:37. Trupa lui Max nici n-a început să cânte.

Tocmai când credeam că nu mă pot simți o ratată mai mare.

Mă sucesc și mă învârtesc în pat, în timp ce imaginile mi se derulează rapid în minte. Cricket, Max, dansatoare de varietate stând în carapace de scoici. În cele din urmă, alunec într-un somn agitat, când aud un ușor eline în geamul meu. Deschid brusc ochii. Am visat?

Cline, zice din nou geamul meu.

Sar din pat și trag draperiile. Cricket Bell stă pe pervazul lui, legănându-și picioarele pe lângă zid. Are ceva micuț

Într-o mână, iar cealaltă e pregătită să arunce încă ceva. Deschid fereastra și o mie de emoții înăbușite explodează în mine când îl văd pe de-a întregul.

Îmi place Cricket. Îmi place asta.

Din nou.

El își coboară mâna.

— N-am avut nicio pietricică.

Inima îmi bate în gât. Înghit cu greu.

— Cu ce arunci?

Mijesc ochii, dar nu pot să ghicesc.

— Pune-ți ochelarii și uită-te.

Când mă întorc, el le ridică. Zâmbeste.

Îi zâmbesc și eu, cu sficiune.

— Ce faci cu o cutie de scobitori?

— Aranjez cuburile de brânză de pe tăvile de petrecere, zice el cu față serioasă. De ce stai pe întuneric?

— Dormeam.

— Nu-i nici zece jumătate.

Picioarele lui se opresc din legănat.

— Nicio întâlnire fierbinte?

Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Știi – arăt spre picioarele lui – dacă le întinzi, pariez că poți atinge casa mea.

El încearcă. Fără vreo jumătate de metru nu ajunge și eu zâmbesc din nou.

— Păreau destul de lungi.

— Ah, da. Cricket și monstruos de lungile sale picioare. Monstruos de lungul lui corp.

Râd și ochii lui sclipesc drept răspuns.

— Numai casele noastre ar trebui să fie un pic mai apropiate, zic eu. Proporțiile tale sunt perfecte.

El își lasă picioarele în jos și mă cercetează cu atenție. Momentul durează atât de mult, încât sunt nevoită să mă uit în altă parte. Și Cricket a spus odată că după părerea lui aveam un corp perfect. Roșesc la această amintire și pentru dezvăluirea neintenționată. În sfârșit, vorbește.

— Asta nu-i valabil pentru mine.

Își adună picioarele înăuntru și dispăre în camera lui, ieșind din vedere.

Sunt surprinsă.

— Cricket?

Îi aud foșnind prin cameră.

— Cinci minute. Ia o pauză de baie sau ceva.

Nu e o idee rea. Nu știu cât de bine poate vedea el pe întuneric, dar un pic de machiaj n-o să strice. Îmi duc peria de rimei la gene când îmi dau brusc seama cât de... neinteligentă e treaba asta. Să-mi dau cu rimei. Pentru cineva care nu e iubitul meu. Mă hotărâsc să mă rezum la un glos de buze cu aromă de cireșe, dar de îndată ce simt mirosul, mă ia cu tremurat.

Aromă de cireșe. Frunze de ceai. Prima iubire.

Mă reîntorc în dormitor, ștergându-mi glosul cu mâna, tocmai când aud un ZBANG în fereastra mea. Și apoi văd ce se pregătește el să facă.

— Oh, Doamne! Nu, Cricket, nu!

— O să reziste la greutatea mea. Tu apucă de partea aceea, okay? Pentru orice eventualitate?

Țin strâns. Și-a scos unul dintre suporturile de haine din

șifonier, bara groasă care e învelită în plastic alb, și îl folosește drept punte între dormitoarele noastre.

— Ai grijă! strig eu, prea tare, iar puntea tremură.

Dar el zâmbește.

— E OK. Mă descurc.

Și se descurcă. Cricket traversează rapid bara, până unde țin eu de ea. Fața lui e lângă a mea.

— Acum poți să-i dai drumul, șoptește el.

Măinile îmi zvâcnesc de cât de tare am strâns. Fac un pas înapoi, făcându-i loc să între. El se lasă în jos, iar picioarele lui se șterg de ale mele pe toată lungimea. Trupul meu tresaltă. E prima oară când ne atingem, după nici nu mai știu câtă vreme. E atât de înalt, încât inima îi bate în dreptul obrazului meu.

Inima lui.

Mă dau înapoi, buimăcită.

— Ce-a fost în capul tău? șuier eu, simțind toate neliniștile lumii. Ai fi putut să cazi și să-ți rupi gâtul.

— M-am gândit c-ar fi mai ușor să vorbim față în față. Își menține vocea scăzută.

— Ne-am fi putut întâlni pe alee, să mai facem o plimbare. El ezită.

— Să mă duc înapoi?

— Nu! Adică... nu. Ești deja aici.

O bătaie în ușa mea ne sperie și mai tare pe amândoi.

— Lola? zice Nathan. Am auzit o bufnitură. Ești bine?

Ochii mei se măresc, de disperare. Părinții mei mă vor

OMORÎ dacă vor găsi un băiat venit pe neașteptate în camera mea. Chiar dacă e Cricket! îl împing pe podea, în

spatele patului meu, unde nu poate fi văzut de la ușă. Eu sar în pat și mă rog ca Nathan să nu se întrebe ce-i cu zgomotul de arcuri.

— Am căzut din pat, zic eu, amețită. Eram frântă de oboseală. Am avut un coșmar.

— Un coșmar?

Ușa se deschide și Nathan bagă capul înăuntru.

— De mult n-ai mai avut așa ceva. Vrei să vorbim?

— Nu, a fost... o prostie. Mă alerga un lup. Sau un vârcolac. Nu știu, știi cum sunt visele. Sunt bine acum.

Te rooog, pleacă. Cu cât întârzie tata acolo, cu atât mai multe șanse sunt să zărească puntea.

— Sunt bine, tată. Noapte bună.

El se oprește, atunci, resemnat, începând să închidă ușa.

— Noapte bună. Te iubesc.

— Și eu te iubesc.

Și aproape că s-a dus, când...

— De ce porți ochelarii în pat?

— D... da?

Mă grăbesc să mă pipăi pe față.

— Oh. Uau. Trebuie să fi fost mai obosită decât am crezut.

Nathan se încruntă.

— Mă îngrijorezi, Lo. N-ai fost în apele tale în ultima vreme.

Ei, chiar nu vreau să port discuția asta de față cu Cricket.

— Tată...

— E din pricina lui Norah? Știu că a fost mai greu de când a venit ea aici, dar...

— Sunt bine, tată. Noapte bună.

— E Max? Sau Cricket? Te-ai purtat ciudat când l-ai văzut, în seara asta, și n-am vrut să te fac să te simți prost când am zis...

— *Noapte bună, tată.*

TE ROG NU MAI VORBI.

El oftează.

— OK, Lola-aiurila. Dar dă-ți jos ochelarii. Nu vreau să-ri rupi.

Îi așez pe noptieră, iar el pleacă. Cricket așteaptă până când pașii ajung la palierul de dedesubt. Capul lui răsare lângă al meu și, cu toate că știu că e acolo, mă face să tresar speriată.

— Tata vorbea despre...

Mă străduiesc să găsesc un răspuns care să nu mă incrimineze.

— Te-am văzut venind acasă și asta se întâmpla în același timp în care Norah ne povestea despre o clientă imposibilă. Probabil am făcut o mutră groaznică.

Mă urăsc.

El nu zice nimic.

— Și... acum, ce? Întreb eu.

Cricket se întoarce de la mine. Se sprijină cu spatele de marginea patului meu.

— Dacă vrei să plec, plec.

Tristețe. Dorință. Un dor înăuntrul meu atât de puternic încât nu știu cum de-am crezut că s-ar fi stins vreodată. Mă holbez la ceafa lui și parcă tot oxigenul a dispărut din camera mea. Inima mi s-a topit de tot. Mă înec.

— Nu, șoptesc, în cele din urmă. Tocmai ai venit.

Vreau să-l ating din nou. Trebuie să-l ating din nou. Dacă nu-l ating din nou o să mor. Întind mâna spre părul lui. Nici măcar n-o să simtă. Dar exact când mai aveam puțin și degetele mele ajungeau la el, se întoarce.

Și capul lui zvâcnește înapoi, căci aproape că i-am scos un ochi.

— Iartă-mă! îmi cer iertare! șoptesc.

— Ce faci?

Dar rânjește, în timp ce întinde mâna să-mi scoată și el unul. Îi prind degetul și atunci – uite-așa – mă țin de el. Mâna mea e strânsă de degetul lui arătător. Dar el îmi ochește plasturele curcubeu.

— Aici te-ai tăiat?

— N-a fost mare lucru.

Îi dau drumul, din nou stăpână pe mine.

— Spălam vasele.

El mă privește frângându-mi mâinile.

— Mișto unghii, zice, în cele din urmă.

Sunt negre cu o dungă roz pe centrul fiecăreia. Și atunci... știi cum pot să-l ating.

— Hei, lasă-mă să ți le pictez și pe-ale tale.

Deja mă ridic după oja mea favorită bleumarin. Cumva, știi că n-o să protesteze.

O pun pe podea, unde el încă mai stă sprijinit de patul meu. Se îndreaptă de spate.

— O să doară? întreabă el.

— Rău.

Agit sticlăuța.

— Dar încearcă și tu să-ți înăbuși țipetele, că nu vreau să vină Nathan înapoi.

Cricket zâmbește, în timp ce întind mâna după manualul meu de chimie.

— Pune-ți asta în poală, c-o să am nevoie de o suprafață stabilă. Acum așază-ți mâinile deasupra.

Suntem aproape unul de celălalt, mult mai aproape decât am fost când lucram la rochia mea.

— O să-ți iau mâna stângă, acum.

El înghite în sec.

— OK.

Cricket o ține ușor ridicată. În seara asta, pe dosul mâinii lui e desenată o stea. Mă întreb ce înseamnă asta, în timp ce-mi strecur mâna sub degetele lui. Mâna lui tresare violent.

— Va trebui s-o ții nemișcată, zic eu.

Dar zâmbesc. *Contact*.

Îi pictez unghiile cu albastru „începutul Noptii”, la lumina lunii. Încordarea noastră slăbește, în timp ce mă concentrez la ceea ce fac. Mișc pensula încet, cu grijă. Nu vorbim. Pielea mea și pielea lui. Numai o carte între mâna mea și poala lui. Îl simt uitându-se la mine tot timpul ăsta – nu la mâinile mele, ci la fața mea –, iar privirea lui arde ca soarele african.

Când termin, îmi ridic ochii într-ai lui. El îmi susține privirea. Luna se mișcă pe boltă. Razele ei îi cad pe gene și sunt din nou conștientă că sunt singură, pe întuneric, cu un băiat care odată mi-a zdrobit inima. Care m-ar săruta, dacă n-aș avea un iubit. Pe care l-aș săruta, dacă n-aș avea un

iubit.

Pe care vreau să-l sărut oricum.

Îmi mușc buza de jos. El e hipnotizat. Mă aplec, mișcându-mi rotunjimile corpului în umbra mai firavă a corpului său. Aerul dintre noi e fizic fierbinte, dureros de încins. El aruncă o privire în bluza mea. E foarte, foarte aproape de linia lui vizuală.

Îmi întredeschid buzele.

Și atunci se depărtează, poticnindu-se.

— Vreau, zice el răgușit. Știi că *vreau*.

Verifică stabilitatea punții și sare pe ea. Cricket Bell nu se uită înapoi, așa că nu-mi vede lacrimile șiroindu-mi pe obraji. Singurul lucru pe care-l lasă în urmă e o pată de oă albastră pe pervazul ferestrei. Un alt spirit dispărut de Halloween.

Capitolul douăzeci și patru

- Looo-laaa. Frumoasa Lola.

Ochii lui Franko sunt roșii și bulbucăți. Ca de obicei.

Scormonesc prin sertarele biroului, aruncând pe podea pixurile cu pasta uscată și manualele de utilizare prăfuite.

— Ai văzut cartușele de tuș pentru bilete?

— Nu, dar tu ai văzut floricelele de porumb astăzi? Sunt așa... aerodinamic înclinate. Cred c-am mâncat vreo câteva. Am coji între dinți?

— Nicio coajă, îl reped eu.

— Ba cred că am coji între dinți. De pildă, chiar între dinții din față.

Se ridică în picioare și își cercetează gura cu limba într-o dezgustătoare variantă de auto-sărut franțuzesc.

— Cordoanele sunt frumoase, în seara asta.

— Desigur. Cordoanele.

— Vreau să spun, n-aș tăia unul, dar dacă aș face-o, aș zice... ăsta-i un cordon frumos.

Pe bune, dacă nu tace mai repede, îl strâng de gât. Răbdarea mea e pusă rău de tot la încercare. Îi fac cu mâna lui St. Clair, care în seara asta rupe tichetele la intrare. Nu e nimeni în jur, așa că se apropie agale.

— Pentru numele lui Dumnezeu, voi doi trebuie să faceți schimb de joburi, zic eu.

— Ești frumos, St. Clair, zice Franko.

— Toată lumea e frumoasă când ești drogat.

St. Clair se așază pe scaunul lui Franko.

— Șterge-o.

Franko își târăște greoi picioarele, îndepărtându-se.

— Mulțumesc, zic eu. Pur și simplu... nu pot să mă descurc cu așa ceva în clipa asta.

El ridică din umeri, cu tot corpul.

— În clipa asta sau întreaga lună noiembrie?

— Nu începe, îl avertizez eu.

Dar e adevărat. De când cu umilirea mea completă și totală față de Cricket, de acum două săptămâni – și dispariția lui ulterioară din viața mea – am fost extrem de nesuferită. Sunt suferindă și sunt mânioasă. Nu, sunt furioasă, pentru că e vina mea prostească. M-am dat la el. Ce părere o să aibă acum despre mine? Evident, nu prea bună. L-am sunat de două ori și i-am trimis trei mesaje de

scuze, dar nu mi-a răspuns la niciunul.

Cam atât cu domnul Băiat de Treabă.

— Domnul Băiat de Treabă? întrebă St. Clair. Cine-i ăsta?

Oh, nu. Iar gândesc cu voce tare.

— Eu, mint eu. Domnul Băiat de Treabă a dispărut.

El oftează și verifică ceasul din perete.

— Fantastic.

— Îmi pare rău.

Și chiar vorbesc serios. Prietenii mei – Lindsey, Anna și St. Clair – au avut cu toții răbdare cu mine. Mai mult decât merit. I-am povestit lui Lindsey ce s-a întâmplat, dar St. Clair și, prin el, Anna, trebuie să fi auzit o versiune sau ceva de la Cricket. Nu sunt sigură ce anume.

— Îți mulțumesc că i-ai luat locul lui Franko. Apreciez.

Iarăși ridicarea europeană din umeri.

Ne vedem de lucru în tăcere, ora următoare. Pe măsură ce minutele trec, mă simt din ce în ce mai vinovată. E timpul să-mi schimb atitudinea. Cel puțin, de față cu prietenii mei.

— Deci, zic eu, în timpul următoarei acalmii de clienți. Cum a fost cu familia Annei? N-au venit mama și fratele ei în vizită de Ziua Recunoștinței?

El zâmbește pentru prima oară de când a intrat aici.

— I-am câștigat pe deplin. A fost o vizită excelentă.

Rânjesc și apoi îl salut, cu o exagerată formalitate.

— Felicitări.

— Mulțumesc, zice el, cu egală atitudine. Au stat acasă la mama.

— Asta-i... ciudat.

— Nu chiar. Mama e cool, e ușor să te înțelegi cu ea.

Ridic o sprânceană, tachinându-l.

— Și VOI doi unde ați stat?

— Unde stăm întotdeauna.

Mă privește solemn:

— În dormitoarele noastre *foarte* separate.

Pufnesc în răs.

— Dar tu? întrebă el. Ți-ai petrecut Ziua Recunoștinței cu iubitul?

— Aă, nu.

Îndrug o explicație despre Norah care a fost dificilă și Max care a fost ocupat, dar sună seacă și forțată. Păstrăm tăcerea vreun minut.

— Cum de...

Mă chinui să găsesc cuvintele potrivite.

— Cum faceți tu și Anna ca relația voastră să meargă? La voi pare ușor.

— Să fiu cu Anna e ușor. Ea este aceea.

Aceea. Îmi stă inima. Eu am crezut că Max era acela, dar... există și *celălalt* acela. *Primul* acela.

— Crezi lucrul ăsta? întreb, liniștită. Într-o persoană pentru fiecare?

Ceva se schimbă în ochii lui St. Clair. Poate tristețe.

— Nu pot vorbi pentru toată lumea, ci numai pentru mine, zice el. Dar pentru mine, da. Trebuie să fiu cu Anna. Însă de lucrul ăsta trebuie să-ți dai seama singură. Eu nu pot răspunde în locul tău, nimeni nu poate.

— Oh.

— Lola.

Își apropie scaunul cu role de mine.

— Știu că situația e ca naiba, acum. Și în numele prieteniei și al dezvăluirilor complete, am trecut și eu prin ceva asemănător, anul trecut. Când am întâlnit-o pe Anna, eu eram cu altcineva. Și a durat foarte mult până mi-am găsit curajul să rup mâța-n două. Dar va trebui să rupi și tu mâța-n două.

Înghit în sec.

— Și care e mâța?

— Trebuie să fii sinceră cu tine însăși.

— Lola. Arăți... altfel.

În după-amiaza următoare, sunt pe treptele intrării lui Max, fără perucă și machiaj fistichiu. Port o fustă scurtată și o bluză simplă, iar părul meu natural e lăsat liber, pe umeri.

— Pot să intru?

Am emoții.

— Bineînțeles.

Se dă la o parte și intru.

— Johnny e acasă?

— Nu, sunt singur.

Max se oprește puțin:

— Tații tăi știu că ești aici?

— Nu-i nevoie să știe unde sunt eu tot timpul.

Clatină din cap:

— Așa e.

Mă îndrept spre canapeaua lui, ridic cartea lui Noam Chomsky de pe măsuta de cafea, o răsfoiesc și o așez la loc.

Nu știu de unde să încep. Sunt aici pentru răspunsuri. Sunt aici să aflu dacă el este acela.

Max se uită ciudat la mine, atent la altceva decât la prezența mea neașteptată. Asta mă face să mă simt și mai încordată.

— Ce-i? întreb. Ce e cu privirea asta?

— Scuze. Arăți... un pic mai tânără, azi.

Inima mi se strânge.

— E chiar așa de rău?

— Nu. Ești frumoasă.

Și-mi dăruiește splendidul lui început de zâmbet.

— Vino aici.

Max se lasă să cadă pe canapeaua lui veche, iar eu mă strecor în brațele lui. Stăm așa, în tăcere. El așteaptă să continui să vorbesc, conștient că mă aflu aici cu un motiv. Dar eu nu pot articula cuvintele. Am crezut că, odată ce voi fi aici, va fi de ajuns. Am crezut că o să știu din clipa în care îl voi vedea.

De ce e atât de greu de văzut adevărul?

Îmi plimb degetele pe pânzele lui de păianjen tatuate la încheietura mâinii. Max închide ochii. Îl mângâi ușor pe băiatul în costum de lup, de la îndoitura cotului său. El scoate un geamăt, iar buzele noastre se întâlnesc. Mă ridică în poala lui. Sunt neajutorată și dusă de val.

— *Lolita*, șoptește el.

Și tot corpul meu îngheață.

Max nu bagă de seamă. Îmi ridică marginea fustei și asta e de ajuns ca să mă trezească. Mi-o smucesc înapoi, în jos. El tresare.

— Ce-i? Care-i problema?

Abia îmi pot ține vocea în frâu.

— Pe care dintre ele, Max?

— Pe care dintre ce anume? E neobișnuit de zăpăcit. Despre ce vorbim?

— Pe care Dolores Noian o iubești tu? Ești îndrăgostit de mine, Lola? Sau ești îndrăgostit de Lolita?

— Și *asta* ce vrea să însemne?

— Știi foarte bine ce vrea să însemne. Mă numești Lolita, dar te porți ciudat când nu sunt costumată și când îmi arăt vârsta. Deci pe care? Îți plac eu cea mai în vârstă sau eu cea mai tânără?

Un gând și mai urât îmi apare în minte:

— Sau mă placi numai pentru că sunt tânără?

Max e furios. Mă dă la o parte din poala lui și se ridică în picioare.

— Chiar vrei discuția asta? în clipa asta?

— Când ar fi un moment mai potrivit? Când, Max?

El își ia bricheta de pe măsută.

— Credeam că trecuserăm de problema cu vârsta. Credeam că era un amănunt care-i deranja pe alții.

— Nu vreau decât adevărul. Mă iubești pe mine? Sau îmi iubești vârsta?

— Cum DRACU' poți să spui asta?

Max azvârle bricheta în capătul celălalt al camerei.

— În caz că ai uitat, dă-mi voie să-ți amintesc. Tu m-ai cucerit pe mine. Eu n-am vrut asta.

— Cum adică „n-ai vrut asta”? Nu m-ai vrut pe minei

— N-am zis asta! izbucnește el. Oh, te-am vrut. Dar tipii

ca mine n-ar trebui să se încurce cu fete ca tine, nu-i așa? Nu despre asta vorbim? Doamne. Nu știu ce vrei să auzi de la mine. Se pare că orice răspuns ți-aș da, tu îl vei socoti greșit.

Adevărul mă izbește cu un pumn drept în plex. *Orice răspuns e cel greșit.*

— Ai dreptate, șoptesc eu.

— Cred și eu că am dreptate.

O pauză.

— Stai. Am dreptate în ce sens?

— Nu există niciun răspuns. Nu există. În niciun caz asta nu poate sfârși bine.

El se uită fix la mine. Pentru câteva momente, niciunul dintre noi nu mai zice nimic.

— Nu vorbești serios, zice el, în cele din urmă.

Mă silesc să mă ridic.

— Ba cred că da.

— Crezi că da.

Expresia i se înăsprește.

— După părinții tăi. După masa în familie de duminică? Ai idee ce eforturi am făcut ca să fiu cu tine?

— Tocmai asta el N-ar fi trebuit să „faci eforturi” cu...

— Am avut de ales?

Max se apropie de mine.

— Da. Nu! Nu știu...

Tremur:

— Eu doar încerc să fiu sinceră.

— Oh! nasul lui e la doi centimetri distanță de al meu.

Hai să fim sinceri.

Înghit anevoie nodul din gât.

— *Sincer*, zice el, nu știu cine ești. De fiecare dată când te văd, ești cineva diferit. Ești o mincinoasă, ești o prefăcută. În pofida a ceea ce-ți închipui tu, în pofida a ceea ce ți-au spus tații tăi, nu ești cu nimic specială. Ești doar o fetiță cu o mulțime de probleme. *Asta* e ceea ce cred eu despre tine.

Și-n clipa aceea... mi se face negru înaintea ochilor.

— Iubire, izbucnesc eu. Am crezut că mă iubești.

— Și eu am crezut, de asemenea. Îți mulțumesc c-ai făcut lucrurile atât de limpezi.

Mă dau îndărăt, îngrozită. Pentru un moment nebunesc, îmi vine să mă arunc la picioarele lui și să-l implor să mă ierte. Să-i promit să voi fi altcineva, să-i promit că voi fi o singură persoană.

Max își încrucișează brațele.

Și atunci... îmi vine să-i fac rău.

Mă apropii înapoi de el, cu nasul meu în fața nasului său.

— Știi ceva? îi răspund șuierat. Sunt o mincinoasă. Într-adevăr îmi place Cricket Bell. Ai dreptate. M-am întâlnit cu el în tot timpul ăsta! Și el a fost în dormitorul meu, iar eu am fost într-al lui. Și îl vreau pe el, Max. Îl vreau.

El tremură de furie.

— Ieși. Afară.

Îmi înșfac poșeta și trântesc ușa de perete.

— Nu vreau să te mai văd niciodată, zice el, cu vocea ucigător de scăzută. Nu însemni nimic pentru mine. Înțelegi?

— Da, spun. Îți mulțumesc c-ai făcut lucrurile atât de limpezi.

Capitolul douăzeci și cinci unt

Sunt amețită. Văd pete. Mă împiedic. Să merg pe jos sau cu autobuzul? Merg pe jos. Da, o să mă duc pe jos până acasă. Dar atunci văd autobuzul și, cumva, sunt în autobuz și plâng de mama focului. Un hipster cu o mustață ironică se mută pe un scaun mai încolo. Un bărbat mai în vârstă, cu o șapcă de base-ball, se încruntă la mine, iar femeia cu jachetă matlasată arată de parcă e gata să spună ceva. Mă întorc cu spatele la ei și continui să plâng.

Și apoi trag de cordon și cobor din autobuz, împleticindu-mă pe deal în sus. Către casă. Mă simt de parcă îmi sfâșie cineva cu ghearele stomacul, pieptul, inima. De parcă măruntaiele mi-au fost smulse din corp și cusute pe piele, ca să-și bată joc lumea de mine.

Cum a putut? Cum a putut să-mi spună lucrurile alea?

Cum s-a putut ca viața mea să se schimbe atât de drastic, atât de rapid? într-o clipă, eram foarte bine împreună. În clipa următoare... oh, Doamne. S-a sfârșit. Vreau să mă bag în pat și să dispar. Nu vreau să văd pe nimeni. Nu vreau să vorbesc cu nimeni. Nu vreau să mă gândesc la nimic, nu vreau să fac nimic.

Max. Îmi strâng mâinile la piept. Nu pot să respir.

Intră în casă, Dolores. Mai ai puțin și ajungi.

Sunt la numai două case distanță, când îi văd. Familia Bell. Sunt prinși într-o discuție aprinsă, în mijlocul micii lor alei de mașini. Domnul Bell – înalt și slab ca gemenii, dar cu păr cărunt – clatină din cap și face semne spre stradă.

Doamna Bell – mai scundă, dar cu același păr negru al gemenilor – își freacă tâmplele cu degetele. Calliope stă cu spatele la mine, cu mâinile în șolduri. Iar Cricket... se uită drept la mine. Pare șocat, fără îndoială atât de brusca mea apariție, cât și de modul în care arăt. Restul corpului său se întoarce către mine, ceea ce dă la iveală o altă surpriză.

Un copil se ține de pantalonii lui.

Îmi ascund fața cu o perdea de păr și urc în fugă treptele spre casa mea. Familia Bell s-a oprit din vorbă. Se uită cu toții la mine și îmi ascultă suspinele înăbușite. Arunc o privire spre ei, când deschid ușa. E și Alexander acolo. Fratele mai mare al gemenilor. Nu-l zărisem fiindcă stătea în spatele lui Cricket și e mai scund cu câțiva centimetri.

Copilul. Așa e. Fiica lui Aleck, Abigail.

Max. Numele lui mă sfâșie din nou ca un bici, iar familia Bell e uitată. Trântesc ușa și fug în dormitorul meu. Nathan aude tropăitul meu pe scări și vine după mine.

— Ce-i, Lola? Care-i problema, ce s-a întâmplat?

Îmi încui ușa și mă lipesc de ea. Mă scurg pe podea. Nathan bate în ușă și continuă să pună întrebări, iar, curând, Andy și Norah i se alătură. Coada lui Betsy bate rapid în perete.

— *MAX ȘI CU MINE NE-AM DESPĂRȚIT, OK? LĂSAȚI-MĂ ÎN PACE.*

Ultimul cuvânt mi se taie, când nodul din gât mi-l blochează. Se aud murmure agitate de partea cealaltă. Pare că Norah îi împinge de-acolo pe părinții mei și aud plăcuțele de identificare ale lui Betsy zornăind după ceilalți, la parter.

Holul e cufundat în tăcere.

Sunt singură. Sunt cu adevărat singură.

Mă arunc pe pat, cu pantofi cu tot. Cum a putut Max să fie atât de crud? Cum am putut eu să-i plătesc cu atâta cruzime? Are dreptate. Sunt o mincinoasă, și sunt o prefăcută, și... nu sunt specială. *Nu am nimic special.* Sunt o fată proastă care plânge în patul ei. De ce se tot întoarce viața mea în punctul ăsta? După Cricket, în urmă cu doi ani. După Norah, cu aproape două luni în urmă. Și acum, după Max. O să fiu *mereu* fata care plânge în patul ei.

Gândul acesta mă face să plâng și mai amar.

— Lola?

Nu sunt sigură cât timp a trecut, până ce aud vocea reținută dincolo de fereastra mea.

— Lola?

Mai tare. Încearcă a treia oară, un minut mai târziu, dar nu mă ridic. Ce convenabil din partea lui Cricket să apară acum, când nu l-am mai văzut de două săptămâni. Când nu mi-a răspuns la telefon. Când sufletul lui e mai albastru decât albastrul, mai negru decât negrul.

Sunt o persoană rea.

Nu, Max e o persoană rea. E dificil, e condescendent, e gelos.

Dar eu sunt mai rea. Sunt un copil jucându-mă de-a costumarea, care nici măcar nu se poate recunoaște pe sine sub propria costumație.

Capitolul douăzeci și șase

Latura rațională din mine știe că am nevoie de un soi de descărcare. Dar nu mai pot plânge. Sunt golită. Sunt secătuită. Și nu mă pot mișca.

Nu c-aș vrea.

Pentru că așa stă treaba cu depresia. Când o simt profund, nu vreau să-i mai dau drumul. Devine confortabilă. Vreau să mă înfășor în ea, să mă las sub greutatea ei apăsătoare și s-o respir până în adâncul plămânilor mei. Vreau s-o hrănesc, s-o cresc, s-o cultiv. E a mea. Vreau să am grijă de ea, să mă fure somnul în brațele ei și să nu mă trezesc multă, multă vreme.

Am petrecut mult timp în pat, săptămâna asta.

Când dormi, nimeni nu te pune să faci nimic. Nu așteaptă nimeni ceva de la tine. Și nu trebuie să mai ai de-a face cu niciunul dintre necazurile tale. De aceea, m-am târât la școală, și m-am târât la muncă. Și am dormit.

Max s-a dus. Și nu doar în sensul că nu mai e iubitul meu, ci în sensul că a *plecat*. Am rugat-o pe Lindsey să-mi recupereze un manual pe care-l lăsasem în apartamentul lui, iar colegul lui de cameră a zis că a părăsit orașul, marți. Johnny n-a spus unde s-a dus Max.

A fugit în lume, în cele din urmă. Fără mine.

Mi-ar plăcea să nu doară atât când mă gândesc la el. Și nu sunt supărată pentru că aș vrea să fiu cu el, chiar nu vreau, dar el a însemnat atât de mult pentru mine, atâta timp. El era viitorul meu. Și acum nu mai e nimic. Eu i-am dăruit totul, iar acum el e nimic. El a fost primul meu bărbat, ceea ce înseamnă că nu voi putea niciodată să-l uit, în schimb eu îi voi pieri din amintire. Curând, voi fi doar o

altă creștătură pe răbojul patului său.

N-am știut că era cu puțință să urăști și în același timp să suferi pentru cineva. Eram convinsă că Max și cu mine vom fi împreună pentru totdeauna. Nimeni nu mă credea. Noi urma să le dovedim că se înșelau, în schimb noi am fost cei care s-au înșelat. Sau poate eu sunt singura care m-am înșelat. Oare Max s-a gândit la mine ca a lui pentru totdeauna?

Răspunsul la întrebarea asta e prea dureros, și-ntr-un sens și-n celălalt, pentru a-l putea gândi.

Părinții mei sunt îngrijorați, dar m-au lăsat în pace ca să mă pot vindeca. De parcă e posibil să te vindeci vreodată când ai inima frântă.

E aproape miezul nopții – nici vineri, nici sâmbătă – și Luna e din nou plină. Tradițional, fermierii numesc Luna plină din decembrie Luna Rece, sau Luna Noptilor Lungi. Amândouă mi se par potrivite, în noaptea asta. Deschid larg fereastra ca să-i absorb mai bine răceala persistentă, ca să o folosesc pentru a mi-o hrăni pe a mea, dar e o greșeală prostescă. Îngheț. Și am avut altă tură nesfârșită la cinematograful, și sunt epuizată, și n-am nici puterea s-o închid la loc.

Dar nu pot să dorm.

Materialul mătășos al rochiei mele Maria Antoaneta, aranjată frumos în jurul mesei mele de cusut, lucește cu ape palide, albastrii, în lumina lunii. E atât de aproape de final. Petrecerea oficială de iarnă e încă la o lună și jumătate distanță, a fost timp destul.

Nu mai contează. N-o să mă duc.

Și nici măcar nu-mi pasă că n-am un partener. Ceea ce mă doare e ideea că mi-aș putea face apariția îmbrăcată în ceva atât de ridicol. Max a avut dreptate. Balul e stupid. Colegele mele de clasă nu vor fi impresionate de rochia mea; or să fie nemiloase. Nu știu de cât timp mă uit la faldurile ei, când o lumină galbenă se aprinde dincolo de fereastra mea.

— Lola?

O chemare în noapte.

Închid ochii. Nu pot vorbi.

— Știi că ești acolo. Vin la tine, bine?

Înțepenesc când *TRANC*-ul punții-șifonier lovește fereastra mea. El m-a strigat și weekendul trecut, dar m-am prefăcut că nu l-am auzit. Ascult puntea gemând sub greutatea lui și, în clipa următoare, aterizează fără zgomot pe podeaua mea.

— Lola?

Cricket e în genunchi, la marginea patului meu. Simt asta.

— Sunt aici, șoptește el. Poți să vorbești cu mine sau nu, dar sunt aici.

Închid ochii mai strâns.

— St. Clair mi-a povestit ce s-a întâmplat. Cu Max.

Cricket așteaptă să spun ceva. Văzând că tac, continuă:

— Îmi... îmi pare rău că nu te-am sunat înapoi. Am fost supărat. I-am povestit lui Calliope despre noaptea aceea, în dormitorul tău, iar ea a luat foc. A zis că te avertizase să stai departe de mine și atunci ne-am certat la cuțite. Eram furios că ea vorbise în spatele meu și eram furios și pe tine,

că nu-mi spuseseși nimic. De parcă... ai fi crezut că n-aș fi putut să mă descurc.

Mă fac ghem. *De ce nu* îi spuseseam lui? Pentru că nu voisem să-și dea seama că acuzațiile ei erau reale? Pentru că mă temusem că el avea s-o asculte pe ea, în defavoarea mea? Sunt așa o ticăloasă. Și mi-e frică de Calliope tot atât cât îi e și ei frică de mine.

— Dar... asta e partea a doua.

Îl aud foindu-se în genunchi, agitat.

— Ceea ce încercam să-ți spun – la ce voiam să ajung – e că m-am gândit mult la toate și, de fapt, nu sunt deloc supărat pe tine. Sunt supărat pe mine însumi. Eu sunt cel care a venit pe fereastra ta. Eu sunt cel care nu poate sta deoparte. Și toate încurcăturile astea sunt din vina mea.

— Cricket. Nu e vina ta, spun eu cu glas jalnic.

El tace. Deschid ochii și descopăr că mă privește. Îl privesc și eu.

— Luna e strălucitoare în seara asta, zice, în cele din urmă.

— Dar e rece.

Lacrimile și-au găsi din nou drumul. Îmi curg pe obraji.

Cricket întinde mâna și mă mângâie pe gât. Urcă apoi spre bărbia mea și spre obraz. Închid ochii la insuportabila senzație a degetului mare care-mi șterge lacrimile. El apasă ușor. Întorc capul și ajung să mi-l sprijin în palma lui. El îmi susține greutatea mai multe clipe.

— Îmi pare rău că nu ți-am spus că am vorbit cu Calliope, șoptesc eu.

El își retrage mâna, cu grijă, și observ din nou o stea

desenată pe dosul palmei lui.

— Sunt supărat doar că a vorbit cu tine, în primul rând. N-o privea pe ea.

— Era doar îngrijorată pentru tine.

Pe măsură ce cuvintele îmi ies din gură, îmi dau seama că le cred.

— Și avea tot dreptul să fie îngrijorată. Nu sunt tocmai o persoană bună.

— Nu-i adevărat, zice el. De ce spui asta?

— Am fost o iubită îngrozitoare pentru Max.

Urmează o lungă tăcere.

— L-ai iubit? Întreabă el, liniștit.

Înghit în sec.

— Da.

Cricket pare nefericit.

— Și îl mai iubești? Întreabă.

Dar mai înainte să pot răspunde, adaugă, dintr-o suflare:

— Lasă, nu vreau să știi!

Și deodată Cricket Bell e în patul meu, pieptul lui e lipit de al meu, pelvisul lui împinge într-al meu, iar buzele lui le caută pe ale mele.

Simțurile mele explodează. Îl doresc de atâta vreme.

Și am nevoie să aștept încă puțin.

Îmi strecor mâna între gurile noastre, la țanc. Buzele lui sunt moi în palma mea. Încet, foarte încet, las mâna jos.

— Nu, nu-l mai iubesc pe Max. Dar nu vreau să-ți dăruiesc această Lola zdrobită, golită. Vreau să mă ai când sunt plină, când pot să-ți dau și eu ceva înapoi. În clipa asta nu am prea mult de dat.

Trupul lui Cricket e nemișcat, dar pieptul lui bate cu putere lipit de al meu.

— Dar o să mă vrei, într-o bună zi? Sentimentele pe care le-ai avut odinioară pentru mine... nici astea n-au rămas?

Inimile noastre bat în același ritm nebunesc. Cântă același cântec.

— N-au dispărut niciodată, zic eu.

Cricket a rămas toată noaptea. Și, cu toate că n-am mai vorbit și cu toate că n-am făcut nimic altceva decât să vorbim, e exact ceea ce am nevoie. Prezența liniștitoare a unui corp în care am încredere. Și când adormim, dormim duși.

De fapt, dormim atât de profund, încât nici nu vedem când răsare soarele.

Nu auzim ibricul de cafea fluierând la parter.

Și nu-l auzim pe Nathan decât când e chiar lângă noi.

Capitolul douăzeci și șapte

Nathan îl apucă pe Cricket de umeri și-l aruncă jos din patul meu. Cricket se ghemuiește într-un colț, în timp ce eu mă zbat să găsesc cea mai apropiată pereche de ochelari. Toată pielea îmi arde.

— Ce dracului se întâmplă aici? S-a furișat înăuntru în timp ce... Nathan își curmă vorbele. A observat puntea. Se îndreaptă hotărât spre Cricket, care se face atât de mic încât devine aproape de înălțimea lui Nathan.

— De cât timp te cațeri în dormitorul fiicei mele, mă rog? De zile? De săptămâni? De *luni*?

Cricket e atât de rușinat și speriat că nici nu poate vorbi.

— Nu. Oh, Doamne, nu. Domnule. Îmi pare rău, domnule. Andy vine în fugă în cameră, răvășit de somn și înnebunit.

— Ce se întâmplă?

Îl vede pe Cricket apărându-se de Nathan.

— *Oh.*

— Fă ceva! îi spun eu lui Andy. O să-l omoare!

O expresie ucigașă fulgeră și pe fața lui Andy și îmi aduc aminte de ceea ce spusese Max, de mult, că era mult mai rău să ai de-a face cu doi tați excesiv de protectori. Însă expresia dispare și face un pas, șovăielnic, spre Nathan.

— Scumpule. Și eu vreau să-l omor. Dar hai să vorbim întâi cu Lola.

Nathan e înspăimântător de nemișcat. E atât de furios, încât nu i se descleștează gura:

— Tu. Afară.

Cricket se repede la fereastră. Ochiul lui Andy se fac cât cepele când vede puntea, dar tot ce spune este:

— Pe ușa din față, Cricket. Ieși pe ușa din față.

Cricket își ridică ambele mâini și, în lumina zilei, e prima oară când văd că are încă urme rămase de oja albastră pe unghii.

— Vreau doar să știți că n-am făcut nimic, decât am vorbit și ne-am culcat – dormit dormit, adaugă el repede. Cu ochii închiși, cu mâinile fiecare la el și cu vise. Vise inocente. N-aș face niciodată ceva pe la spatele vostru. Adică, nimic dezonorabil. Adică...

— Cricket, îl implor eu.

El se uită la mine, nefericit.

— Îmi pare rău.

Și apoi se repede pe scări și la ușa de la intrare. Nathan iese val-vârtej din camera mea și ușa dormitorului principal se trânteste cu zgomot.

Andy tace o bună bucată de vreme. În cele din urmă, oftează:

— Ai chef să explici de ce exista un băiat în patul tău, în dimineața asta?

— N-am făcut nimic. Trebuie să mă crezi! A venit aici numai pentru că știa că sunt tristă. A vrut doar să se asigure că sunt bine.

— Dolores, așa profită băieții de fete. Sau de alți băieți, adaugă el. Te atacă atunci când ești cu garda jos, când te simți vulnerabilă.

Aluzia mă enervează:

— Cricket n-ar profita niciodată de mine.

— S-a urcat în patul tău perfect conștient că tu suferi pentru altcineva.

— Și n-am făcut nimic decât să vorbim.

Andy își încrucișează brațele.

— De cât timp se petrece asta?

Îi spun adevărul. Vreau ca el să mă creadă, ca să-l creadă și pe Cricket nevinovat.

— Nu s-a mai întâmplat decât o dată. Dar atunci n-a rămas peste noapte.

El închide ochii.

— A fost înainte sau după ce te-ai despărțit de Max?

Bag capul între umeri.

— Înainte.

— Și i-ai spus lui Max?

Mi se adâncește mai mult între umeri.

— Nu.

— Și asta nu te-a făcut să te întrebi dacă nu era ceva în neregulă?

Plâng.

— Suntem prieteni, tată.

Andy pare îndurerat, când se așază pe marginea patului meu.

— Lola. Toată lumea, cu mic cu mare, știe că băiatul ăsta e îndrăgostit de tine. Și tu știi că e îndrăgostit de tine. Dar oricât de greșit a fost din partea lui să se afle aici, e cu mult mai rău că tu l-ai lăsat. Aveai un iubit. Ce-a fost în mintea ta? Nu poți să-i faci cuiva așa ceva. N-ar fi trebuit să-i faci așa ceva niciunuia dintre ei.

N-aș fi crezut că era cu puțință să mă simt mai rău decât mă simțeam deja.

— Ascultă.

Expresia de pe fața lui Andy sugerează că mai degrabă ar mânca sticlă decât să spună ce urmează să-mi spună:

— Știu că ai crescut. Și, oricât de greu mi-ar fi, trebuie să accept că există unele... lucruri pe care le faci. Dar ești o tânără femeie inteligentă și noi am discutat despre asta, așa că știu că

— De acum încolo – o să iei decizia corectă.

Oh, Doamne. Nu mă pot uita la el.

— Dar trebuie să înțelegi că partea asta e dificilă pentru noi, mai ales pentru Nathan. Norah era de vârsta ta când a fugit de acasă și a rămas însărcinată. Însă cu mine poți

vorbi. Vreau să vorbești cu mine.

— OK.

Abia izbutesc să rostesc cuvântul.

— Și nu vreau să mai găsesc niciodată un băiat în camera ta, m-ai înțeles?

Așteaptă până când eu dau din cap, după care se ridică în picioare.

— Bine. O să stau de vorbă cu Nathan, să văd ce pot să fac. Dar să nu-ți închipui, nici măcar pentru o secundă, c-ai să scapi ușor cu asta.

— Știu.

Se îndreaptă spre ușă.

— Niciodată. Înțelegi?

— Dar... dar când o să fiu căsătorită?

— O să cumpărăm o cabană. Soțul tău poate dormi în ea, când te vizitează.

Nu mă pot abține. Scot un pufnet înăbușit de râs. El se întoarce și mă îmbrățișează.

— Nu glumesc, spune.

Pedeapsa sosește după-amiază. Sunt consemnată până la sfârșitul vacanței de iarnă ce urmează. Încă o lună de stat acasă. Dar, pe cinstite, nici măcar nu-mi pasă. Abia cealaltă jumătate a pedepsei – cea nerostită – mă face să mă simt îngrozitor.

Părinții mei nu mai au încredere în mine. Trebuie să le-o câștig înapoi.

Toată ziua, încerc să-l prind pe Cricket la ferestrele noastre, dar el nu intră niciodată în dormitorul lui. Pe la ora trei, îi văd silueta trecând rapid prin dreptul ferestrei

de la bucătăria lui, așa că știu că e încă acasă. De ce mă evită? Se simte prost?

E supărat? Oare părinții mei i-au sunat pe ai lui? Aș muri să aflu că i-au sunat pe domnul și pe doamna Bell, dar nu pot să întreb, pentru că, dacă n-au făcut-o, le-aș putea da eu ideea.

Sunt la pământ până seara, când se aprind luminile din camera lui Cricket. E puțin trecut de opt. Îmi arunc deoparte tema de la literatură și dau fuga la fereastră, iar el e deja la a lui. Deschidem în același timp și aerul încețoșat al serii explodează... de vaiete.

Cricket o ține pe fiica lui Aleck, din nou.

— Scuze! strigă el. Nu-mi dă voie s-o las jos!

— E în regulă! strig și eu.

Și atunci îmi dau seama de ceva. Închid fereastra cu zgomot. Cricket pare speriat, dar ridic un deget și-i mimez O SECUNDĂ. Smulg o pagină din caietul meu cu spirală și scriu repede pe ea cu un marker gros, violet. Ridic mesajul la geam.

PĂRINȚII MEI!!! VORBIM MAI TÂRZIU? FĂRĂ COPIL!!!

El pare ușurat. Și apoi panicat, când trânteste și el fereastra, închizând-o. Minutul următor mustește de tensiune, în timp ce aștept ca părinții mei să dea buzna în dormitor. Nu vin. Dar chiar și cu ferestrele noastre închise, îi aud plânsetele lui Abigail. Cricket o joacă pe genunchi, îi vorbește, dar fața lui rămâne schimonosită de nefericire.

Unde e Aleck? Sau nevasta lui Aleck? N-ar trebui ei să se ocupe de treaba asta?

Calliope dă năvală pe ușa lui Cricket. O ia pe Abigail de la

el, iar Abigail urlă mai tare. Ambii gemeni se crispează, iar Calliope i-o pune din nou în brațe lui Cricket. Copila devine mai liniștită, dar continuă să plângă. Calliope aruncă o privire în direcția mea. Încremenește, iar eu îi fac timid cu mâna. Ea se încruntă.

Cricket îi zărește expresia și spune ceva care o face să plece grăbit. Lumina din dormitorul ei se aprinde, o secundă mai târziu. El se întoarce spre mine, încă săltând-o pe Abigail, când intră doamna Bell. Trag repede draperiile. Indiferent ce se petrece acolo, nu vreau ca mama lui să creadă că iscodesc.

Mă așez din nou la eseul meu de cinci paragrafe, dar nu mă pot concentra. Senzația aceea cunoscută, îngreșătoare de vinovăție. Când îi văzusem pe toți membrii familiei Bell pe alee, săptămâna trecută, erau în mod clar tulburați de ceva. Și eu nu-l întrebam pe Cricket despre ce fusese vorba. El stătuse în dormitorul meu o noapte întreagă, iar mie nici nu-mi trecuse prin minte să întreb. În vreme ce el e întotdeauna preocupat de ceea ce se întâmplă în viața mea. Sunt atât de egoistă.

Un nou adevăr mă izbește: nu sunt demnă de el.

Luminile camerei lui se sting, iar întunericul brusc acționează ca o confirmare a temerilor mele. El e prea bun pentru mine. E drăguț, și bun, și sincer. Cricket Bell are integritate. Iar eu nu-l merit. Dar... îl vreau oricum.

E cu puțință să câștigi pe cineva?

El nu se întoarce decât peste aproape două ceasuri. În clipa în care e înapoi, deschid din nou fereastra. Cricket o deschide pe a lui. Epuizarea și-a făcut loc între sprâncenele

lui, iar umerii îi sunt căzuți. Chiar și o şuviță de păr i-a coborât pe frunte. Eu nu văzusem *niciodată* să-i atârne părul lui Cricket.

— Îmi cer iertare.

Vocea lui e obosită. Vorbește încet, conștient că amenințarea parentală n-a trecut.

— Pentru noaptea trecută. Pentru azi dimineață, pentru seara asta. Părinților tăi nu le-a trecut, nu-i așa? Sunt așa un idi...

— Te rog, încetează. Nu trebuie să-ți ceri iertare.

— Știu. Regula noastră.

E posomorât.

— Nu. Adică, nu-ți cere iertare pentru noaptea trecută. Sau pentru azi-dimineață. Eu am vrut să fii aici.

El își ridică ochii. Încă o dată, intensitatea privirii lui îmi face inima să bată neregulat.

— Eu... sunt cea care trebuie să-și ceară iertare. Știam că se întâmplă ceva la tine în familie și n-am întrebat. Nici măcar nu mi-a trecut prin minte.

— Lola, cuta dintre sprâncenele lui se adâncește mai mult. Tu treci printr-o perioadă dificilă. Nici nu m-aș aștepta să te gândești la familia mea în momentul ăsta. Ar fi o nebunie.

Chiar și atunci când greșesc, el îmi găsește scuze. Nu îl merit.

Șovăi.

Să-l câștig.

— Deci... ce se întâmplă? Asta dacă vrei să-mi spui. Dacă nu, o să înțeleg.

Cricket își sprijină coatele de pervaz și se uită la cerul nopții. Steaua de pe mâna lui stângă s-a decolorat de la spălat, dar mai e încă acolo. Așteaptă atât de mult până să răspundă, încât încep să mă întreb dacă m-a auzit. Un corn de ceață se tânguie în depărtare, aproape de coastă. Ceața se furișează în dormitorul meu, aducând cu ea parfumul de eucalipt.

— Fratele meu și-a părăsit soția, săptămâna trecută. Aleck a luat-o pe Abby și or să stea aici până când se gândește el ce să facă mai departe. Nu e într-o formă grozavă, așa că trebuie cumva să avem grijă de amândoi, în momentul de față.

— Unde e soția lui? De ce a luat el copilul?

— Ea e încă în apartamentul lor. Trece printr-o... criză existențială.

— Îmi cuprind trupul cu brațele.

— Asta ce înseamnă? E lesbiană?

— Nu.

Cricket își coboară ochii de la cer ca să-mi arunce o privire și văd că e stingherit.

— E mult mai tânără decât Aleck. S-au căsătorit, a rămas însărcinată, iar acum se revoltă împotriva acestei noi vieți. Stă prin oraș până târziu, merge la petreceri. Weekendul trecut... fratele meu a descoperit că îl înșela.

— Îmi pare rău.

Mă gândesc la Max. La Cricket în dormitorul meu.

— Asta-i groaznic.

El ridică din umeri și își întoarce privirea.

— De aceea am venit, în cele din urmă, acasă. Știi, ca să

ajut.

— Asta înseamnă că ești încă certat cu Calliope?

— Poate. Nu știu.

Cricket își trece degetele prin părul său negru, iar șuvița care căzuse se ridică din nou.

— Uneori, ea face lucrurile atât de dificile, mai mult decât s-ar cuveni să fie. Dar bănuiesc că și eu fac exact același lucru, în momentul ăsta.

Îngădui gândului să rămână în aer, și mintea mi se întoarce la Max. Se umple cu fantezii rușinoase, îndepărtate, despre viitorul nostru.

— Tu crezi... că soția lui Aleck face asta pentru că s-a căsătorit când era prea tânără?

— Nu, s-au căsătorit prea greșit. Singura persoană din familia mea care a crezut că avea să dureze a fost Aleck, dar era limpede că nu ea era persoana potrivită, nu era aceea.

Aceea. Din nou.

— De unde știi? Că nu era ea persoana potrivită pentru el?

Acum se uită la mâinile lui, frecându-le încet una de alta.

— Pur și simplu nu aveau aceea... magie care vine din interior. Știi? Niciodată nu părea ușor.

Vocea mea devine abia șoptită.

— Crezi că lucrurile trebuie să fie ușoare? Ca să meargă?

Cricket ridică brusc capul, holbând ochii în timp ce pricepe despre ce-i vorba.

— NU. Adică, da, dar... uneori există niște... circumstanțe atenuante. Care împiedică relația să fie ușoară. Pentru o

vreme. Dar apoi oamenii depășesc aceste... circumstanțe... și...

— Deci tu crezi în a doua șansă?

Îmi mușc buza.

— În a doua, a treia, a patra. De oricâte este nevoie. Oricât ar dura. Dacă persoana e cea potrivită, adaugă el.

— Dacă persoana este... Lola?

De data asta, îmi susține privirea drept.

— Numai dacă cealaltă persoană este Cricket.

Capitolul douăzeci și opt

Cricket nu e singurul pe care trebuie să-l câștig. Trebuie să câștig înapoi încrederea părinților mei.

Sunt o fiică bună, *sunt*. Am o mulțime de defecte, dar continui să fiu la zi cu temele, să fac treburile gospodărești, protestez rar și țin la ei. Sunt una dintre puținele persoane de vârsta mea cărora într-adevăr le pasă ce cred părinții despre ele. Prin urmare, mă îmbrac ca o persoană responsabilă (în negru complet, foarte serios), învăț ca nebuna pentru examenele de sfârșit de an și fac tot ce-mi cer ei. Chiar și-atunci când e groaznic. De pildă, când trebuie s-o duc pe Cerurile către Betsy la plimbarea de seară, târziu, și sunt patru grade afară, ceea ce, apropo, am făcut în fiecare seară, săptămâna asta.

Vreau ca părinții mei să-și aducă aminte că sunt o fată bună, pentru ca astfel să-și aducă aminte că și Cricket e un băiat bun. Mai mult decât bun. El a venit pe la noi, ca să-și ceară iertare, oficial, de la ei, cu toate că nu cred c-a folosit

la ceva. Numele lui e încă interzis în casa noastră. Chiar și după ce doamna Bell i-a spus lui Andy ce se întâmplase cu Aleck, iar părinții mei căinaseră familia, la cină, continuau să sară peste numele lui Cricket. Ziceau ceva de genul „Calliope și... *hmph*”.

Bine măcar că domnul și doamna Bell nu aflaseră ce se întâmplase. Părinții mei nu-i sunaseră. Probabil trebuie să-i mulțumesc lui Andy pentru asta, poate chiar și lui Norah. Ea s-a purtat surprinzător de cool vizavi de toată povestea.

— Dă-le timp, mi-a zis ea. Nu grăbi nimic.

Ceea ce eu știam că e nevoie, oricum. De timp.

Amintirea lui Max este încă amară și puternică. Nu mi-am dat seama că era posibil să suferi de o despărțire atât de urâtă, când tu erai cel care pune capăt relației. Și sunt foarte sigură că eu sunt cea care a pus capăt relației. Cel puțin, eu am făcut primul pas.

După care el a făcut și el pasul, dar mai bine.

Mă simt groaznic pentru cum s-a sfârșit și pentru că n-am fost sinceră cu el când eram împreună. Vreau să-mi cer iertare. Poate dac-aș scăpa de sentimentele astea neplăcute, aș fi în stare să merg mai departe. Poate atunci n-ar mai dura, ori de câte ori mintea mea îi invocă numele. I-am lăsat mai multe mesaje pe căsuța vocală, dar el nu m-a sunat. Și e tot plecat din oraș. M-am dus chiar la Amoeba, ca să-l întreb pe Johnny.

Ultimele cuvinte ale lui Max nu-mi dau pace. Nu sunt nimic pentru el? Deja?

Nu sunt pregătită pentru Cricket, iar programul lui e plin, oricum. Cu Aleck prea deprimat ca să-i dea atenție lui

Abigail, fetița hotărâse că următorul lucru bun era Cricket. E acasă pentru vacanța de iarnă – amândoi suntem în vacanță – și rareori îl văd fără Abby atârându-i în brațe sau înfășurată de picioarele lui. Recunosc sentimentul ăsta, nevoia asta, dinăuntrul ei. Și eu mi-aș dori să fie cineva de care să mă pot agăța.

Lindsey mă ajută. Mă sună în fiecare zi și vorbim despre... nu despre Max. Nici despre Cricket. Deși m-a anunțat, foarte spășită, că se va duce la petrecerea de iarnă a școlii. L-a invitat pe Charlie și bineînțeles că el a spus da. Sunt fericită pentru ea.

O persoană poate fi tristă și fericită în același timp.

Mi-am mutat rochia Maria Antoaneta, peruca și crinolina în biroul lui Nathan, respectiv în camera lui Norah. Nu-mi place să le văd. Poate c-o să termin rochia mai târziu, pentru Halloweenul de la anul. Poate s-o poarte Lindsey. Dar eu tot n-o să mă duc la bal și cel puțin știu că asta a fost decizia corectă. Ultimele câteva săptămâni de școală au fost jalnice.

— Cine a murit și te-a trecut la goth? m-a luat Marta peste picior, strâmbând din nas la îmbrăcămintea mea complet neagră.

Prietenele ei, cea mai populară gașcă din Harvey Milk Memorial, i-au ținut isonul și, curând, toată lumea mă acuzase c-aș fi goth, ceea ce – deși nu e adevărat – ar fi fost bine. Cu excepția faptului că puștii goth m-au acuzat că aș fi o simulantă.

— Nu sunt goth. Și nu sunt în doliu, am stăruit eu.

Cel puțin, noua mea garderobă mă ajută să nu mai bat la

ochi în cartier. Iarna, Castro se transformă într-o mare de haine negre. Negrul mă ajută să dispar și chiar nu vreau să fiu văzută acum. E uimitor cum hainele influențează modul în care lumea te vede – sau *nu te vede*. Deunăzi, așteptam autobuzul lângă Malcolm de la Hot Cookie. El mi-a servit zeci de prăjiturele curcubeu M&M și întotdeauna dezbăteam împreună meritele lui Lady Gaga față de Madonna, dar nu m-a recunoscut.

E ciudat. Eu, adevărata eu, și sunt necunoscută.

Cei câțiva care mă recunosc întotdeauna mă întrebă dacă mă simt bine. Și nu că m-aș simți grozav, dar de ce toată lumea presupune că s-a întâmplat ceva rău pentru că nu sunt costumată? Agentul nostru bancar a mers până într-acolo încât i-a mărturisit preocuparea sa lui Nathan. Tata s-a întorc acasă îngrijorat și a trebuit să-l asigur, încă și încă o dată, că sunt bine.

Sunt bine.

Nu sunt bine.

Cum sunt?

Licăririle becuțelor de Crăciun și pâlpâirile lumânărilor din menorah în ferestrele caselor, din magazine, din baruri, cluburi și restaurante... toate par false. Forțate. Și eu sunt nefiresc de scoasă din sărite de bărbatul îmbrăcat ca o sexy Crăciuniță, împărțind ciubuce în formă de bastoane în fața farmaciei Walgreen și strângând bani pentru caritate.

Îmi petrec pauza de lucru în cinematograful – mi-am luat ture suplimentare ca să-mi umplu timpul liber – și urmărindu-l pe Cricket. În timpul zilei, de regulă îl pot zări

prin vreuna dintre ferestrele casei Bell jucându-se cu Abigail. Abby are părul de culoarea nisipului, ca tatăl și bunicul ei, dar are ceva dulce și pur în zâmbet care-mi amintește de unchiul ei. El o ia în brațe și o scoate la plimbare în fiecare zi.

Uneori, înșfac o haină și alerg după ei. Am mers cu ei în parc, să ne dăm în leagăne, la bibliotecă să căutăm cărți ilustrate, și la Spike's, pentru un espresso (Cricket și cu mine) și un omuleț de turtă dulce bio (Abby). Încerc să ajut. Vreau să-l câștig, să-l merit. El întotdeauna mă întâmpină cu un zâmbet, dar e imposibil să mă înșel în legătură cu examinarea tăcută care urmează. De parcă s-ar întreba dacă acum sunt OK. Dacă azi e ziua. Și-mi dau seama, după expresia lui, mereu un pic nedumerită și tristă, că știe că nu e.

Mi-ar plăcea să nu se mai uite la mine așa. Am devenit fața lui de ecuație dificilă, din nou.

Serile, după ce Abby s-a culcat, îl văd meșterind în dormitorul lui. Nu pot să-mi dau seama ce anume face, trebuie să fie ceva mic, dar semnele certe de ansambluri mecanice și piese – inclusiv obiecte desfăcute și demontate pentru componente – rămân împrăștiate pe biroul lui. Asta mă face fericită.

Crăciunul trece ca și Ziua Recunoștinței, fără vreo surpriză. Mă duc la muncă – cinematografele sunt întotdeauna ticsite în ziua de Crăciun –, iar Anna și St. Clair sunt amândoi acolo. Ei încearcă să mă înveselească inventând un joc, în care primim un punct de fiecare dată când cineva se plânge de prețul biletului sau strigă la noi

pentru că nu mai găsește bilete la un spectacol. Cine are cele mai multe puncte la sfârșitul zilei primește punguța cu jeleuri gumate cu aromă de lychee, pe care St. Clair a găsit-o în sala doisprezece. Nu e cine știe ce premiu. Dar ajută.

Directorii au cumpărat căciulițe Moș Crăciun pentru toți angajații, să le poarte obligatoriu. A mea este una roz-intens. Apreciez intenția, dar mă simt ridicol.

La mine se țipă cel mai mult. Câștig jeleurile de lychee.

Ziua de Revelion. E frig, dar e soare, așa că o scot pe Betsy în Parcul Dolores. Ea adulmecă după locuri pe coasta dealului pe care poate să le marcheze, când aud un subțirel:

— O-la!

E Abby. Sunt măgulită că mi-a spus pe nume. La un an și jumătate, vocabularul ei nu e imens. O rupe la fugă spre mine de pe terenul de joacă. E îmbrăcată cu un tutu violet. Cricket vine cu pași mari în urma ei, cu mâinile în buzunare, zâmbind.

Mă las în genunchi ca s-o îmbrățișez pe Abby, iar ea se aruncă în brațele mele, așa cum numai copiii mici fac.

— Ce faci? întreb eu.

Ea întinde mâna după agrafa turcoaz cu strasuri din părul meu. Am uitat să mi-o dau jos. Norah – NORAH, dintre toți oamenii – mi-o dăruise pe neașteptate, la micul dejun. „E Anul Nou”, a zis ea. „N-o să mori dacă sclipești, azi.”

Cricket o ridică în brațe pe Abby mai înainte să-mi poată smulge agrafa.

— Gata, gata. Abigail Bell, *destul*.

Dar râde la ea. Ea îi zâmbește înapoi.

— Ți-ai făcut chiar o nouă cea mai bună prietenă, zic eu.
Expresia lui se schimbă în regret.

— Copiii au gusturi îndoielnice.

Eu râd. E prima oară, după câte îmi pot aminti, când râd săptămâna asta.

— Totuși are un gust grozav la accesoriile. De păr, continuă el.

Betsy se întoarce cu burta în sus la el, și el o scarpină. Brățările lui curcubeu și elastice tremură pe blana ei neagră. Tot dosul mâinii stângi, inclusiv degetele, e înțesat cu simboluri matematice și calcule. Abby se apleacă, șovăielnic, să-mi mângâie câinele.

— Mă bucur să te văd iarăși cu ceva sclipitor, adaugă el.
Râsul mi se oprește brusc și obrajii mi se roșesc.

— Oh. E o prostie, știi. E Anul Nou, așa că Norah s-a gândit...

Cricket se încruntă și se ridică. Umbra lui se întinde, lungă și subțire, spre infinit în spatele lui.

— Am vorbit serios. Mă bucur să văd un picuț de Lola strălucind.

Încruntătura se preface într-un zâmbet blând.

— Îmi dă speranțe.

Și nu pot să explic de ce, dar sunt gata să plâng.

— Dar am fost eu. M-am străduit atât de mult să fiu eu.
Una mai bună.

El ridică sprâncenele.

— Pe ce planetă Lola Noian nu poartă... culoare?

Arăt spre costumul meu.

— Am ăsta și pe alb, știi.

Gluma eșuează sec. El se căznește să nu spună ceva. Abby se ciocnește de piciorul lui stâng și îl apucă strâns cu toată puterea ei. El o ridică și o ține pe șold.

— Spune-o și gata, zic eu. Indiferent ce e.

Cricket dă din cap, încet.

— OK.

Își adună gândurile, înainte să continue. Vorbește cu precauție.

— Asta cu să fii o persoană bună, sau o persoană mai bună, sau indiferent pentru ce-ți faci tu griji și încerci să îndrepti? N-ar trebui să schimbe cine ești. Înseamnă să devii mai mult ca tine însăși. Dar... eu n-o cunosc pe această Lola.

Simt că mi se oprește inima. Mă ia cu leșin. Este exact ce obișnuia să zică Max.

— Ce-i? se alarmează Cricket. Când a spus el asta?

Roșesc din nou și îmi cobor privirea în iarbă. Mi-aș dori să nu mai gândesc cu voce tare când sunt tulburată.

— Nu l-am revăzut, dacă la asta te referi. Dar a zis... înainte... că, întrucât eu mă costumam, el nu știa cine sunt eu cu adevărat.

Cricket închide ochii. Tremură. Îmi ia un moment să-mi dau seama că tremură de furie. Abby se zvârcolește în brațele lui. O supără.

— Lola, mai ții minte când mi-ai spus că aveam un talent?

Înghit:

— Da.

Ochii lui se deschid și se fixează într-ai mei.

— Și tu ai unul. Și poate că unii cred că dacă porți un costum înseamnă că încerci să-ți ascunzi adevărata identitate, dar eu cred că un costum e mai fidel decât ar putea vreodată să fie hainele obișnuite. Spune într-adevăr ceva despre persoana care îl poartă. Eu o cunoșteam pe acea Lola, pentru că ea își exprima dorințele și visurile astfel ca întreg orașul să le poată vedea. Ca eu să le pot vedea.

Inima îmi pulsează în urechi, în plămâni, în gât.

— Mi-e dor de Lola aceea, zice el.

Fac un pas spre el. Lui i se taie respirația.

Și apoi face un pas spre mine.

— Ohhhh, zice Abby.

Ne uităm în jos, uimiți să descoperim că ea e încă pe șoldul lui, dar arată cu mâna spre cerul alb de iarnă. Faimosul stol de papagali sălbatici ai orașului San Francisco trece deodată în zbor peste Parcul Dolores, într-un vârtej de pene verzi. Aerul e plin de fâlfâit de aripi și țipete gălăgioase, și toată lumea din parc se oprește ca să urmărească spectacolul. Surprinzătorul vârtej dispare peste clădiri la fel de rapid cum a venit.

Mă întorc iar spre Abby. Neașteptata explozie de culoare, zgomot și frumusețe în lumea ei a amuțit-o.

Capitolul douăzeci și nouă

E duminică seara, înainte de reînceperea școlii, iar părinții mei sunt la o întâlnire. Eu îmi petrec timpul cu

Norah. Ne uităm la un maraton de emisiuni de redecorare a casei, dându-ne ochii peste cap din motive diferite. Norah crede că locuințele renovate arată burgheze și, prin urmare, anoste. Și eu cred că arată anoste, dar numai din pricină că fiecare designer pare să lucreze după același manual obosit de design interior.

— Îmi place că te văd arătând iarăși ca tine însăși, zice ea, în timpul unei pauze de reclame.

Port o perucă albastră, o rochie cu volane Swiss Heidi și mânecile de la un pulover second-hand auriu sclipitor. Le-am decupat și le folosesc ca jambiere aurii sclipitoare. Pufnesc:

— Da, știi cât de mult îți place cum mă îmbrac eu.

Ea rămâne cu ochii la televizor, dar în voce i se simte din nou acreala tipic Norah:

— Nu e cum m-aș îmbrăca *eu*, dar asta nu înseamnă că nu apreciez stilul. Nu înseamnă că nu-mi placi pentru cine ești.

Și eu rămân cu ochii la televizor, dar simt o gheară în piept.

— Deci, spun eu, câteva minute mai târziu, când emisiunea reia ceea ce văzuserăm deja. Ce s-a întâmplat cu apartamentul? A stabilit Ronnie o dată de mutare?

— Da. O să plec pe la sfârșitul săptămânii.

— Oh. Asta-i chiar... curând.

Ea pufnește. *Pufnirile ei seamănă cu ale mele.*

— Curând nu-i destul de repede. Nathan a fost sufocat de prezența mea din clipa în care am sosit.

Și iat-o pe nerecunoscătoarea Norah pe care o știu.

Deodată, plecarea ei iminentă e bine-venită. Însă eu doar clatin din cap și ne uităm la restul episodului într-o tăcere nemulțumită, începe încă o pauză publicitară.

— Știi secretul ghicitului viitorului? întrebă ea, din senin.

Mă adâncesc între pernele canapelei. Iar începem.

Norah se întoarce spre mine.

— Secretul e că eu nu citesc în frunzele de ceai. Nici ghicitorii în palmă nu citesc în palmă, nici ghicitorii de tarot nu citesc în cărți. Noi citim oamenii. Un ghicitor bun citește persoana care stă în fața lui. Eu studiez semnele din frunzele lor și le folosesc ca să dau o interpretare așa cum știu eu că ar vrea să audă persoana respectivă.

Se apleacă spre mine.

— Oamenii preferă să dea bani când aud ceea ce vor să audă.

Mă crispez, încredințată că nu vreau să aud ce-o să urmeze.

— Să zicem că vine o femeie, continuă ea. Fără verighetă, cu bluză strâmtă și sâinii urcați până la bărbie. Mă întrebă de viitorul ei. Aceasta este o femeie care vrea să-i spun că e pe cale să întâlnească pe cineva. Și, de obicei, dacă bluza e destul de strâmtă și cu încrederea dobândită dintr-o avere bunicică, vrei să știi ceva? Probabil va întâlni pe cineva. Acuma, se prea poate să nu fie cineva-ul potrivit, dar tot înseamnă că prezicerea s-a adevărit.

Încruntătura mea se adâncește. Mă uit îndârjit la ecranul televizorului, dar reclamele pâlپătoare îmi îngreunează concentrarea.

— Deci... când te-ai uitat la mine, ai văzut pe cineva care voia certuri, confuzie și despărțiri? Și ai vrut să se adeverească?

— Nu.

Norah se dă mai aproape de mine.

— Tu ai fost altfel. Nu am multe ocazii să vorbesc cu tine și să fii cu adevărat dispusă să asculți ce am de spus. Să-ți ghicesc în frunzele de ceai a fost o oportunitate. Nu ți-am spus ce voiai să auzi. Ți-am spus ceea ce aveai nevoie să auzi.

Sunt derutată și rănită.

— Aveam nevoie să aud lucruri rele?

Ea pune o mână peste a mea. E osoasă, dar cumva și caldă. Mă întorc spre ea, iar privirea ei e plină de înțelegere.

— Relația ta cu Max se destrăma, zice ea, folosindu-și vocea de ghicitoare. Și am văzut că aveai pe cineva cu mult mai special așteptând imediat în urmă.

— Cireașa. Chiar ai știut ce simțeam pentru Cricket pe atunci.

Ea își retrage mâna.

— Doamne, și poștașul știa ce simțeam pentru el. Și e un băiat bun, Lola. A fost o prostie din partea ta să te lași prinsă cu el în pat – știi că Nathan și Andy sunt stricți ca naiba în privința tâmpeniei ăsteia –, dar știu că el e bun. Or să se dea și ei pe brazdă, în cele din urmă. Și mai știu că și tu ești bună.

Nu zic nimic. Ea crede că sunt o persoană bună.

— Știi care-i cel mai mare regret al meu? întrebă ea. Că

te-ai transformat în persoana asta strălucitoare, frumoasă, fascinantă... și eu nu am niciun merit pentru vreuna dintre calități.

Am un nod în gât.

Norah își încrucișează brațele și întoarce capul.

— Tații tăi mă calcă pe nervi, dar sunt părinți grozavi.

Am noroc că sunt părinții tăi.

— Ei țin și la tine, știi. Eu țin la tine.

Ea tace, neclintită. Risc și, pentru prima oară de când eram mică, mă lipesc de ea. Umerii ei tari se topesc lângă mine.

— Să mai vii să ne vizitezi, zic eu. După ce te muți.

Luminile reclamelor pâlpâie.

Pâlpâie.

Pâlpâie.

— OK, zice ea.

Sunt în dormitorul meu, mai târziu în seara aceea, când sună telefonul. E Lindsey.

— Dacă mă gândesc mai bine, începe ea, poate că n-ar trebui să-ți spun.

— Ce?

Tonul ei neobișnuit de tulburat îmi dă imediat fiori reci.

— Ce să-mi spui?

Trage adânc aer în piept.

— Max s-a întors.

Mi se scurge tot sângele din față.

— Ce vrei să spui? De unde știi?

— Tocmai l-am văzut. Mama și cu mine eram la cumpărături în Misiune, și deodată l-am văzut, trecând pe

Valencia.

— El te-a văzut? Ai vorbit cu el? Cum arăta?

— Nu, nici vorbă. Și arată ca întotdeauna.

Sunt stupefiată. De cât timp se întorsese? De ce nu sunase? Continuarea tăcerii lui înseamnă că trebuie să fi spus adevărul: *Nu mai sunt nimic pentru el.*

În ultima vreme, am petrecut mai multe ore – o dată, chiar o zi întreagă – fără să mă gândesc la el. Asta e o redeschidere a răni, dar cumva... lovitura nu e atât de zdrobitoare cum credeam c-o să fie. Probabil m-am împăcat cu ideea că nu sunt nimic pentru Max.

— Mai poți să respiri? Întreabă Lindsey. Respiri?

— Respir.

Și chiar respir. O idee încolțește rapid în mintea mea.

— Ascultă, trebuie să plec. Trebuie să fac ceva.

Înșfac o haină de imitație de blană și portofelul meu și mă reped spre ușă când aud un eline slab.

Mă opresc.

Cline, zice din nou geamul meu. *Cline. Cline.*

Inima îmi tresaltă. Deschid fereastra și Cricket pune jos cutia de scobitori. Poartă o eșarfa roșie și un soi de jachetă militară albastră. Și atunci observ sacul de piele atârnat pe umărul lui, iar lovitura asta este zdrobitoare. Vacanța lui s-a terminat. Se întoarce la Berkeley.

Brațele îi cad pe lângă corp.

— Arăți incredibil.

Oh. Așa-i. A trecut o lună de când nu m-a văzut îmbrăcată în altceva decât în negru. Îi zâmbesc sfios.

— Mulțumesc.

Cricket face semn spre haina mea.

— Te duci undeva?

— Da, mă pregăteam să ies.

— Mai înainte de asta, ne întâlnim pe trotuar? S-ar supăra părinți tăi?

— Ei nu sunt acasă.

— OK. Ne vedem peste un minut?

Dau din cap și cobor grăbită scările.

— Mă întorc într-o oră, îi spun lui Norah. E ceva ce trebuie să fac. În seara asta.

Ea închide sonorul televizorului și ridică o sprânceană în direcția mea.

— Ieșirea asta misterioasă are legătură cu un anumit băiat?

Nu sunt sigură la care dintre ei se referă, dar... ambele variante sunt corecte.

— Da.

Mă studiază pentru câteva secunde chinuitoare. Dar apoi dă din nou drumul sonorului la televizor.

— Numai să te întorci înainte să vină Andy și Nathan acasă. Nu vreau să fiu nevoită să dau explicații.

Cricket mă așteaptă la capătul scării. Silueta lui mlădioasă pare elegantă în lumina lunii. Privirile noastre sunt fixate una în cealaltă în timp ce cobor cele douăzeci și una de trepte până la trotuarul din fața casei.

— Mă întorc la școală, zice el.

Fac semn din cap spre geanta lui.

— Am ghicit.

— Am vrut doar să-ți spun la revedere. Înainte de

plecare.

— Mulțumesc.

Îmi scutur capul, tulburată.

— Adică... mă bucur. Nu că pleci. Dar că m-ai găsit înainte să pleci.

El își vâra mâinile în buzunare.

— Da?

— Da.

Rămânem tăcuți, câteva momente. Încă o dată, simt un ușor miros de săpun și de ulei de mecanisme. Simt o tresărire nervoasă înăuntrul meu.

— Deci... încotro?

Face semn spre ambele direcții ale trotuarului:

— Unde te duci?

Arăt în partea opusă aceleia în care o va lua el ca să ajungă la tren.

— În partea aceea. E, ăă, o treabă neterminată de care trebuie să mă ocup.

Cricket știe, după ezitarea mea, despre ce vorbesc. Mă tem că o să-mi spună să nu mă duc – sau, mai rău, c-o să mă roage să mă însoțească –, însă el doar face o pauză.

După care spune:

— OK.

Încredere.

— O să te întorci curând? întreb eu.

Întrebarea îl face să zâmbească.

— Promiți că n-ai să mă uiți cât sunt plecat?

Îi răspund tot cu un zâmbet:

— Promit.

Și în timp ce mă îndepărtez, îmi dau seama că habar n-am cum voi reuși să încetez de a mă gândi la el.

Spaima nu mă cuprinde decât în momentul în care ajung la apartamentul lui și văd familiarele stucaturi cafenii pe ziduri și tufa de leandru roz. Ridic ochii spre apartamentul lui Max. Lumina este aprinsă, și în spatele draperiilor se vede mișcare, îndoiala mi se strecoară în suflet ca o ceață nocivă. A fost o greșală din partea mea să vin aici? E egoism din partea mea să vreau să-mi cer scuze, chiar dacă el nu vrea să le audă?

Urc scările întunecate care duc la ușa de la intrare. Sunt ușurată când îmi deschide el și nu Johnny, dar ușurarea mea e de scurtă durată. Ochii ca ambra ai lui Max mă privesc mânioși, iar mirosul de țigări e puternic. Fără gumă mentolată, în seara asta.

— Am... am auzit că te-ai întors.

Max rămâne tăcut.

Mă silesc să-i susțin privirea împietrită.

— Nu voiam decât să-ți spun că îmi pare rău. Îmi pare rău că am mințit și îmi pare rău pentru cum s-au sfârșit lucrurile. Nu m-am purtat cinstit față de tine.

Nimic.

— OK. Bine. Asta a fost tot. La revedere, Max.

Sunt pe prima treaptă când el strigă în urma mea:

— Te-ai culcat cu el?

Mă opresc.

— În timp ce eram împreună, adaugă.

Mă întorc și îl privesc în ochi.

— Nu. Și asta-i adevărul. Nici măcar nu ne-am sărutat.

— Acum te culci cu el?

Roșesc.

— Doamne, Max.

— O faci?

— Nu. Și acum am plecat.

Dar nu mă clintesc. Asta e ultima mea șansă să știu.

— Unde ai fost în ultima lună? întreb. Am vrut să vorbesc cu tine.

— Am stat la un prieten.

— Unde?

— În Santa Monica.

E ceva în felul cum o spune, de parcă ar vrea să-l întreb.

— O... fată?

— O femeie. Și, *da*, m-am culcat cu ea.

Max trânteste ușa.

Capitolul treizeci

Max a știut întotdeauna ce să spună – și când s-o spună – ca să facă să doară cât mai rău. Cuvintele lui sunt dureroase, dar nu-mi trebuie decât un moment ca să-mi dau seama de ce. Nu pentru că mă afectează că a fost cu o altă femeie. Ci pentru că nu pot să cred că l-am iubit vreodată. L-am privit pe Max cu o asemenea orbire voită. Cum am putut să-i ignor latura răzbunătoare? Cum am putut să mă atașez de cineva a cărui reacție reflexă era întotdeauna mânie și cruzime?

Mi-am cerut scuze. El a reacționat în modul lui caracteristic. M-am dus la apartamentul lui pentru

eliberare și am obținut-o.

Bine că am scăpat.

Vacanța de iarnă se sfârșește și, odată cu aceasta, și pedeapsa mea de a sta în casă. Reîncepe școala. Sunt surprinsă când trei dintre colegile mele – trei fete pe care nu le cunosc bine – s-au apropiat de mine, în prima zi, și mi-au spus că sunt bucuroase să vadă că mă îmbrac din nou cum mă îmbrăcam înainte.

Asta mă face să mă simt... răsplătită. Apreciată.

Chiar și Lindsey stă mai dreaptă și mai mândră, o combinație de Charlie și prietenii lui (care ni s-au alăturat la masa de prânz), fiindcă mă vede din nou plină de culoare. E plăcut să fie mai multe persoane în jur. Partea cea grea e așteptarea weekendului. Îmi lipsește șansa aceea de a-l vedea pe Cricket în orice clipă. Geamul albastru-pal al ferestrei mele pare mohorât fără el de partea cealaltă.

Vineri e cea mai lungă zi de școală din istoria timpului. Mă uit la ceas cu ochii cât mingile de ping-pong, înnebunind-o pe Lindsey.

— O să vină, zice ea. Răbdare, Ned.

Dar când sună clopoțelul pentru ultima oară, sună și telefonul meu. Un mesaj de la FEMEIA TIGRU GOALĂ:

Nu vin acasă weekendul ăsta. Proiect neașteptat. În prima săptămână! E-o porcărie.

Lumea mi se prăbușește. Dar atunci apare un al doilea mesaj:

Mi-e dor de tine.

Și apoi un al treilea:

Sper că e ok s-o spun acum.

Inima mea e un carusel când îi scriu înapoi:

Și mie mi-e dor de tine. O să-mi fie și mai tare dor de tine, weekendul ăsta.

Continuăm să ne scriem mesaje tot drumul meu până acasă și plutesc ca un norișor roz și pufos. Îl las în pace ca să lucreze, iar el protestează timp de mai multe mesaje, care mă fac încă și mai fericită. Toată noaptea, telefonul meu licărește cu noi mesaje – despre oribilii prieteni ai colegului său de cameră, Dustin, despre faptul că-i e foame, despre faptul că nu e în stare să-și descifreze propriile notițe. Eu îi umplu telefonul cu mesaje despre Norah care-și strânge din nou lucrurile în cutii, despre plăcinta cu clementine de sezon a lui Andy, despre cum mi-am uitat din greșeală cartea de mate în vestiar.

Dimineața, părinții mei sunt uluiți când eu mă trezesc devreme și-mi fac apariția la parter, în timp ce ei sunt încă la micul dejun. Andy cercetează calendarul.

— Credeam că tura ta începe abia la patru.

— Mi-ar plăcea să mă duc la Berkeley. Doar pentru câteva ore, înainte de muncă.

Părinții mei schimbă o privire nehotărâtă, în vreme ce Norah își face de lucru în camera din spatele meu.

— Oh, pentru Dumnezeu, lăsați-o să se ducă. O să se ducă oricum.

Ei îmi dau voie. Cu telefoane de verificare din oră în oră, dar accept condiția cu bucurie. Mă reped afară pe ușă, când cu o decizie de fracțiune de secundă, mă întorc să iau ceva micuț păstrat ascuns bine în sertarul meu cu ciorapi. Mi-l strecor în poșetă.

Mă opresc la Grădina Noul Seul, iar Lindsey umple o pungă mare cu mâncare la pachet, care face ca întregul vagon – în ambele trenuri care ne duc până la Berkeley – să miroasă. Fie ce-o fi: hotărăsc să fiu curajoasă de data asta și să-l sun când ajung la porțile căminului în care stă, dar cineva tocmai iese când sosesc eu și nu mai e nevoie. Străbat curtea frumos amenajată și trec de celelalte uși la fel de ușor.

Și apoi sunt la ușa *lui*.

Ridic mâna să bat, când o fată izbucnește în râs de partea cealaltă. Nodurile degetelor mele ating lemnul tremurând. Să fie Jessica? Iar?

Ușa se deschide deodată și... e Anna.

— Hei, cowboy spațial feminin!

Deja mi-a remarcat rochia argintie cu franjuri și cizmele de cowboy roșii. Pentru o secundă de coșmar, sunt mistuită de suspiciune, dar ușa se deschide și mai larg și îl văd pe St. Clair. Bineînțeles. El și Cricket stau pe jos, sprijiniți de o margine a patului lui Cricket. Și apoi Cricket Bell mă vede și atmosfera se înseninează.

Sufletul meu se înseninează, drept răspuns.

— Bună.

Sare în picioare.

— Bună, zice din nou.

— M-am temut că n-ai să ai timp să mănânci de prânz, astăzi.

Întind punga cu mâncare la pachet, dar în același timp observ mai multe cutii goale de mâncare chinezească pe podea.

— Oh.

Anna îmi rânjește cu strungăreață la vedere.

— Nu-ți face griji. O să mănânce și ce-ai adus tu.

— Stomacul lui e destul de înalt, zice St. Clair.

— Iar al tău e atât de pitic, zice Anna.

El îi împinge picioarele din locul de unde stă, pe podea, iar ea i le împinge pe ale lui. Sunt ca niște cățeluși.

Cricket mă pofteste cu ambele brațe:

— Haide, intră, ia loc.

Mă uit în jur. Fiecare suprafață e ocupată.

— Ăă, stai puțin, zice el.

Un munte de foi de cursuri sunt împrăștiate pe patul lui, pe care el le dă cu mâinile la o parte ca o lamă de buldozer.

— Uite. Ia loc aici.

— Ar trebui să mergem, zice Anna. Noi am trecut pe aici ca să-i aducem de mâncare lui Cricket și să-l interogăm nemiloși despre Olimpiade. Știai că se țin în Franța, anul ăsta?

Oftează și adaugă:

— Mor să mai fac o vizită.

Iubitul ei își roade unghia degetului mic.

— Și eu încerc s-o conving că, dacă se va califica în

echipă Calliope, ar trebui să considerăm asta un semn și să ne luăm o vacanță.

Îi zâmbesc Annei:

— Norocoșilor.

St. Clair se întoarce spre Cricket, cu un deget acuzator.

— Contez pe tine ca să te asiguri că sora ta câștigă Naționalele de weekendul viitor, bine?

Inima mea se strânge, egoist. Weekendul viitor. Și mai mult timp departe de Cricket.

— Nu trebuie decât să ajungă pe unul dintre primele trei locuri, zice Cricket. Dar o să scot din funcțiune rotula unei adversare, dacă trebuie.

Anna îl împunge în umăr pe St. Clair:

— Haide. Nu voiai să-mi arăți chestia aceea?

— Ce chestie?

Ea se uită la el. El se uită cu ochi mari la ea. Anna înclină capul spre Cricket și spre mine.

— Ah, da! St. Clair se ridică. Chestia aceea.

Se reped să iasă. Ușa se închide și St. Clair strigă:

— Lola, Cricket vrea să-ți arate și el chestia lui!

Izbucnesc în râs, iar ecoul pașilor lor răsună pe culoar.

Cricket își întoarce grăbit capul în altă parte și pune cutia de

Bibimap în cuptorul lui cu microunde.

— Oh. Am luat ceva cu vită pentru tine, zic eu, pentru că el încălzește întâi mâncarea vegetariană.

El ridică din umeri și zâmbește.

— Știu. Am văzut.

Zâmbesc și eu și mă așez pe marginea patului lui.

— Deci toți trei o să vă duceți în Franța, iar eu o să rămân aici? Nu-i drept.

Glumesc numai pe jumătate.

— Ar trebui să vii și tu.

Pufnesc:

— Da, părinții mei cu siguranță nu vor avea absolut nimic împotriva.

Dar Cricket pare gânditor.

— Știi, Andy adoră patinajul artistic. Dacă ai avea un bilet gratuit, s-ar putea lăsa momit.

— Și cum, mai exact, aș putea găsi un bilet gratuit?

Se așază lângă mine.

— Grație stră-stră-străbunicului meu Alexander Graham Bell, cel mai bogat mincinos din lume?

Nu mai zâmbesc.

— Cricket. N-aș accepta niciodată.

El îmi atinge una dintre cizmele de cowboy cu unul dintre pantofii lui ascuțiți.

— Mai gândește-te.

Tot piciorul mă furnică de la contactul încălțăminte-încălțăminte. Îi ating și eu pantoful înapoi. El îmi atinge cizma. Cuptorul dă alarma, iar el ezită să se ridice. Întind mâna și îi apuc încheietura, deasupra brațării și a elasticelor.

— Nu-mi e chiar atât de foame, zic.

Cricket se uită în jos la mâna mea.

Îmi strecur arătătorul pe sub o brățară roșie. Degetul meu îi mângâie pielea de la interiorul încheieturii, iar el scoate un sunet slab. Închide ochii. Îmi împletesc degetul

Înăuntrul și-n afara brățărilor lui, legându-mă de el. Închid și eu ochii. Degetul meu ne conduce să ne întindem pe spate, și stăm unul lângă celălalt, uniți în tăcere, câteva minute.

— Unde e Dustin? întreb eu, în cele din urmă.

— Se întoarce curând. Din păcate.

Deschid ochii și el se uită la mine. Mă întreb de cât timp stă cu ochii deschiși.

— E în regulă, zic eu. Am venit aici ca să-ți dau cu întârziere un cadou de Crăciun.

Își ridică sprâncenele mirat.

Eu zâmbesc.

— Nu genul ăla de cadou.

Îmi desfac degetul de la încheietura lui și mă răsucesc pe-o parte ca să-mi iau poșeta de pe podea. Scotocesc prin ea până găsesc micuțul obiect pe care l-am luat din sertarul cu ciorapi.

— De fapt, e mai degrabă un cadou întârziat de ziua ta.

— Cât de întârziat?

Mă răsucesc înapoi spre el.

— Întinde mâna.

El zâmbeste. O întinde.

— Sunt sigură că nu-ți mai amintești, dar în urmă cu câteva aniversări, aveai nevoie de asta.

Și așez micuța cheie în palma lui.

— Lindsey și cu mine am umblat peste tot până am găsit-o, dar apoi... n-am mai putut să ți-o dau.

Îi cade fața:

— Lola.

Îi închid degetele în jurul cadoului.

— Am aruncat capacul roz-metalizat de la sticle pe care mi l-ai dat, pentru că mă omora să mă uit la el. Dar n-am putut niciodată să arunc asta. Am așteptat ca să ți-o dau doi ani și jumătate.

— Nu știi ce să zic, șoptește el.

— Nu trebuie să mai zici nimic, adaug eu. Îți mulțumesc că și tu m-ai așteptat pe mine.

Capitolul treizeci și unu

Sâmbăta următoare, soneria de la intrare răsună devreme. Mă trezește dintr-un somn adânc, dar imediat adorm la loc. Sunt surprinsă când sunt zgâlțâită să mă trezesc, câteva momente mai târziu.

— Trebuie să vii jos, zice Andy. Acum.

Mă ridic în capul oaselor.

— Norah? A fost dată afară, deja?

— Calliope. E o urgență.

Sar din pat. O urgență din partea lui Calliope nu poate însemna decât un singur lucru: o urgență din partea lui Cricket. Ne scriseserăm mesaje pe telefon, așa că știam că plănuia să vină acasă înainte de plecarea la Campionatul Național. Dar lumina lui era stinsă când mă întorsesem aseară de la muncă. Mi-aș fi dat seama dacă ar fi fost acasă. Și dacă încercase să vină și se întâmplase ceva pe drum?

— Oh, Doamne, oh, Doamne, oh, Doamne.

Îmi îmbrac la repezeală un chimonou și cobor în goană la parter, unde Calliope măsoară cu pasul livingul nostru.

Părul ei de regulă îngrijit e nespălat și ciufulit, iar fața îi e umflată și roșie.

— E bine? Ce s-a întâmplat? Unde e?

Calliope se oprește. Înclină capul, nedumerită.

— Cine?

— CRICKET!

— Nu.

Pe moment, e derutată.

— Nu e vorba despre Cricket, ci despre mine. E... asta.

Mâinile îi tremură când întinde o pungă mare, de hârtie cafenie.

Sunt atât de ușurată că nu i s-a întâmplat nimic rău lui Cricket – și sunt atât de supărată că mă gândisem că se întâmplase ceva rău –, încât îi smulg punga din mână cam prea grosolan. Mă uit înăuntru. E plină cu voal roșu sfâșiat.

Și apoi tresar, înțelegând.

— Costumul tău!

Calliope izbucnește în plâns.

— Era pentru programul liber.

Scot, cu atenție, o fâșie scânteietoare de material rupt.

— Ce s-a întâmplat?

— Abby. Ai zice că e câine, nu copil. Când mama a coborât la micul dejun, a găsit-o jucându-se în... asta. Îmi lăsasem costumul jos, pentru spălat. Cine s-ar fi gândit că l-ar putea rupe?

Disperarea lui Calliope crește.

— Nici măcar n-am crezut că are atâta forță. Și mâine plecăm! Iar croitoreasa mea e plecată din oraș și știu că nu mă poți suferi, dar ești singura mea speranță. Poți să mi-l

repari la timp?

Oricât de șocant e să fiu eu singura ei speranță, nu pot să-i dau speranțe.

— Îmi pare rău, zic. Dar nu pot să-l repar în răstimpul ăsta scurt. E praf.

— Dar TREBUIE să faci ceva. Trebuie să-i poți face ceva!

Ridic o mână de zdrențe.

— Astea sunt destul de mari doar cât să-ți sufli nasul în ele. Dacă le-aș coase laolaltă – chiar dac-aș putea, dar nu pot – ar arăta groaznic. N-ai putea să concurezi în așa ceva.

— De ce nu îmbraci vreunul dintre costumele tale mai vechi? intervine Nathan.

Andy se arată oripilat:

— Nu poate face asta.

— De ce nu? întrebă Nathan. Că doar nu costumul câștigă competițiile.

Calliope se cutremură și atunci îmi aduc aminte de blestemul ei cu locul doi. Trebuie să fi fost deja un pachet de nervi și acum, cu asta pe deasupra? Chiar îmi pare rău pentru ea.

— Nu, zice ea și vocea abia i se aude. Nu pot să fac asta.

Se întoarce cu tot corpul, un gest straniu de familiar.

— Te rog.

Mă simt neajutorată.

— Va trebui să fac unul nou. N-are nici...

— Ai putea face unul nou? întrebă ea, deznădăjduită.

— Nu! zic eu. Nu e destul timp.

— Te rog, zice ea. Te rog, Lola.

Simt că înnebunesc. Vreau să știe că sunt o persoană

bună, că nu sunt lipsită de orice valoare, că îl merit pe fratele ei.

— OK. OK, repet eu.

Toată lumea se uită la mine, în timp ce eu mă uit la costumul distrus. Dacă aş avea măcar nişte bucăţi mai mari cu care să lucrez. Astea sunt atât de mici, că n-ar ajunge nici măcar să încropească un costum întreg.

Şi atunci îmi vine ideea.

— Auzi, dar costumele vechi...

Calliope scoate un geamăt.

— Nu, ascultă, zic eu. Câte ai?

Ea face un alt gest familiar, căscând gura şi încruntându-se. Faţa de ecuaţie dificilă.

— Nu ştiu. Multe. Vreo zece, pe puţin.

— Adu-le încoace.

— Nu mi se mai potrivesc! Nu le pot purta, n-o să...

— N-o să fie nevoie, o liniştesc eu. O să folosim bucăţi din ele ca să facem ceva nou.

Ea e din nou în prag de isterie.

— Mă peticeşti ca pe Frankenstein?

Dar eu devin calmă, acum, că ştiu că am un plan.

— N-o să te peticesc ca pe Frankenstein. O să te reconstruiesc.

Vine înapoi în cinci minute şi se întoarce cu Cricket. Braţele lor sunt pline până sus cu materiale supraelastice şi mărgele scânteietoare. Părul lui e tot ciufulit de după somn şi nu-şi poartă brăţările. Încheieturile îi par goale. Ochii noştri se întâlnesc, iar gândurile lui sunt limpede zugrăvite: recunoştinţă pentru că-i ajut sora şi

neîndoielnicul dor.

Dorul e reciproc.

Îi conduc pe scări până în dormitorul meu. Cricket șovăie la picioarele scării, neștiind dacă are voie să urce. Andy îi dă un ghiont în spate și eu sunt ușurată.

— Cu siguranță o să găsim ceva în toate astea, îi spun eu lui Calliope.

Ea e încă exasperată.

— Nu-mi vine să cred că tâmpită mea nepoată mi-a făcut una ca asta.

Îmi tresar mușchii de pe față, dar probabil și eu aș zice același lucru dacă aș fi în situația ei.

— Hai să întindem costumele ca să vedem ce avem.

— Să le întind undei

Aproape îmi pierd stăpânirea de sine când mă uit la podeaua mea și-mi dau seama că are dreptate.

— Oh. Așa e.

Înghesui repede grămezile de pantofi aruncați și haine prin colțuri, iar Andy și Cricket îmi dau o mână de ajutor. Nathan așteaptă în prag, supraveghind situația – și pe Cricket – îngrijorat. Când podeaua mea e destul de liberă, întindem costumele.

Toată lumea se holbează la expoziție. E puțin copleșitor.

— Ce muzică ai? întrebă Andy.

Toate capetele se întorc brusc spre el.

— Ce-i? ridică el din umeri. Trebuie să știm pe ce patinează înainte ca Lo să-i deseneze costumul potrivit. Ce s-o inspire?

Nathan clipește pierdut.

Eu zâmbesc.

— Are dreptate. Pe ce patinezi, Calliope?

— O selecție din Romeo și Julieta, din 1968.

— Habar n-am cum sună asta.

Fac semn spre laptopul meu.

— Downloadează-o.

— Pot să fac ceva mai bun.

Se așază pe scaunul meu și își introduce numele într-un motor de căutare. Una dintre primele intrări e un video de la ultimul ei concurs.

— Uită-te la asta.

Ne strângem în jurul computerului meu. Muzica e emoționantă și romantică. Încărcată de dramatism și tensiune, alunecă în tristețe și sfârșește cu un puternic crescendo în izbăvire. E frumoasă. Calliope e frumoasă. A trecut ceva vreme de când n-am mai văzut-o patinând și nu știam cum a evoluat. Sau uitasem.

Sau făcusem eforturi să uit.

Calliope se mișcă ușor, cu pasiune, grație și încredere. E o *prima ballerina*. Și nu-i doar modul în care patinează – dar și expresia de pe fața ei, pe care o imprimă și brațelor, mâinilor, degetelor. Interpretează fiecare emoție a muzicii. Simte fiecare emoție a muzicii. Nu-i de mirare că și Cricket crede în sora lui. Nu-i de mirare că el și-a sacrificat atât de mult propria viață ca s-o vadă pe ea reușind. Este extraordinară.

Videoclipul se sfârșește și nimeni nu zice nimic. Până și Nathan e vrăjit. Iar eu sunt deodată conștientă de copleșitoarea prezență a lui Calliope – puterea aceasta,

frumusețea aceasta

— În cameră.

Și apoi... devin conștientă de o altă prezență.

Cricket stă în spatele meu. Cea mai ușoară atingere de deget pe spatele chimonoului meu de mătase. Închid ochii. Îi înțeleg impulsul, nevoia de a mă atinge. În timp ce părinții mei izbucnesc în felicitări pentru Calliope, îmi duc o mână la spate. Îl simt tresăltând surprins, dar îi găsesc mâna și i-o țin. Și îi mângâi pielea fină din mijlocul palmei. Doar o dată.

El nu scoate niciun sunet. Dar e nemișcat, absolut nemișcat.

Îi dau drumul și deodată mâna mea e într-a lui. Repetă mișcarea. Un deget, încet, coboară în centrul palmei mele.

Eu nu pot să rămân liniștită. Tresar.

În aceeași clipă, doamna Bell dă năvală în dormitorul meu și, mulțumesc cerului, toată lumea se întoarce să se uite la ea, nu la mine. Toată lumea în afară de Cricket. Privirea lui pe trupul meu e apăsătoare și intensă.

— Cum merge? întreabă doamna Bell.

Calliope oftează.

— Tocmai începeam.

Mă reped și încerc să mă scutur de ceea ce trebuie să fie cel mai nepotrivit sentiment din lume atunci când trei dintre părinții noștri sunt de față.

— Bună dimineața, doamnă Bell, zic eu. Mă bucur să vă revăd.

Ea-și dă părul tuns după urechi și se pornește o discuție aprinsă cu Calliope. De parcă eu nici nu exist. Și sunt

stingherită și jignită. Vreau ca ea să mă placă. Cricket vorbește pentru prima oară de când a intrat în casa noastră.

— Mamă, nu-i grozav că Lola ne ajută?

Degetele lui caută brățelele elastice de la încheietură, pe care nu le are.

Doamna Bell își ridică privirea, surprinsă de intervenția lui nepotrivită, iar apoi mă scrutează cu ochi severi. O fac să nu se simtă în largul ei. Știe ce simt pentru fiul ei sau ce simte el pentru mine. Sau amândouă. Mi-aș dori să fi fost îmbrăcată în ceva mai respectabil. Înfățișarea mea tocmai-sculată-din-pat mă face să mă simt un nimeni.

Nu așa aș fi vrut să mă arăt ei.

Doamna Bell dă din cap.

— Este. Mulțumesc.

Și se întoarce înapoi la Calliope.

Cricket îmi aruncă o privire, rușinat, dar eu îi răspund cu un zâmbet încurajator. OK, deci trebuie să ne educăm părinții. O să ajungem și la asta. Mă întorc și iau un carnețel, moment în care îi prind pe Nathan și pe Andy schimbând o privire între ei. Nu sunt sigură ce înseamnă, dar, probabil, conține niște remușcări.

Simt un fior de speranță. Energie.

Dau să mă apuc de treabă și lucrurile o iau razna. Toată lumea are o părere, iar a doamnei Bell se dovedește a fi chiar mai puternică decât a fiicei sale. Următoarea jumătate de oră e agitată, cu certuri, cu călcat pe materiale, cu rupt de costume, încerc să-i iau măsurile lui Calliope, când Andy se ciocnește de mine și eu mă lovesc rău de

colțul biroului.

— AFARĂ, zic eu. Toată lumea, afară!

Ei încremenesc.

— Vorbesc serios, toată lumea, mai puțin Calliope. Nu pot lucra așa.

— PLECAȚI, zice Calliope și ei se răspândesc.

Dar Cricket întârzie în urmă. Îi arunc un zâmbet cochet.

— Și tu.

Zâmbește și el, zăpăcit.

Nathan își drege glasul de pe hol.

— Practic, nici măcar n-ai voie în camera fiicei mele.

— Scuzați-mă, domnule.

Cricket își vâără mâinile în buzunare.

— Cheamă-mă dacă ai nevoie de ceva.

Se uită la Calliope, dar ochii i se întorc la mine.

— Dacă oricare dintre voi are nevoie de ceva.

Pleacă și eu rânjesc până în vârful unghiilor vopsite cu oja sclipitoare, în timp ce reîncep să-i iau măsurile. Ea ridică un cleștișor de gene de pe măsuța mea de toaletă și-l bate de palmă.

— De ce nu are voie fratele meu în camera ta?

— Oh. Ăă, n-am voie să primesc niciun băiat aici.

— Mă lași? V-a prins Nathan făcând ceva? NU. Uh! Nu-mi spune.

Strâng de centimetrul de croitorie în jurul taliei ei cam prea tare.

— Au.

Nu-mi cer scuze. Termin lucrul în tăcere. Calliope își drege glasul, în timp ce eu notez restul măsurilor.

— Îmi cer iertare, zice ea. Drăguț din partea ta că faci asta pentru mine. Știu că n-o merit.

Mă opresc din scris.

Ea trânteste cleștișorul înapoi pe măsuță.

— Ai avut dreptate. Am crezut că el știa, dar n-a știut.

Sunt buimăcită.

— Ce să știe?

— Că e important pentru familia noastră.

Își încrucișează brațele și adaugă:

— Când Cricket a fost admis la Berkeley, în același timp eu m-am hotărât să mă întorc la fostul meu antrenor. Am vrut să mă mut înapoi aici, ca să pot sta aproape de el. Și părinții noștri au vrut, de asemenea.

Pare că mai are ceva de spus, așa că aștept să continue. Ea se lasă să cadă pe scaunul de la birou.

— Uite, nu e niciun secret că eu am făcut viața familiei mele foarte dificilă. Există lucruri pe care Cricket nu le-a putut experimenta din cauza mea. Și nici eu nu le-am experimentat pe ale mele, și am urât asta, dar a fost alegerea mea. El n-a avut de ales. Și a acceptat totul cu... exuberanță și cu inima deschisă. Ar fi fost cu neputință ca familia noastră să rămână unită, dacă nu l-am fi avut pe Cricket care să-și asume partea cea mai grea. Să ne păstreze fericiți.

Își ridică ochii spre ai mei.

— Vreau să știi că mă simt groaznic pentru ce i-am făcut fratelui meu.

— Calliope... nu cred... Cricket nu gândește așa. Știi și tu că nu.

— Ești sigură?

Vocea îi e gătuită.

— De unde știi?

— Sunt sigură. Te iubește. E mândru de tine.

Tace pentru câteva clipe. Să vezi așa o persoană puternică străduindu-se să-și păstreze cumpătul e foarte emoționant.

— Familia mea ar trebui să-i spună mai des ce deosebit este.

— Da, este deosebit. Și, da, ar trebui să-i spunei.

— El crede că și tu ești. Dintotdeauna a crezut asta.

Calliope se uită din nou la mine și adaugă:

— Îmi pare rău că m-am folosit de asta împotriva ta.

Sunt prea uluită de mărturisire ca să răspund.

Ea își odihnește mâna pe costumul zdrențuit de lângă ea.

— Răspunde-mi doar la o întrebare. Fratele meu n-a putut niciodată să te scoată din sufletul lui. Tu ai putut vreodată?

Înghit în sec.

— Există unii oameni în viață pe care nu poți să ți-i scoți din suflet.

— Bine.

Calliope se ridică în picioare și îmi zâmbeste trist.

— Dar dacă-i zdrobești inima lui Cricket... o să-ți zdrobesc eu fața.

Lucrăm împreună vreo jumătate de oră, alegând bucăți de material, răsucind ideile pe toate părțile. Ea știe ce vrea, dar sunt măgulită să descopăr că-mi respectă părerile. Cădem de acord la un model folosind numai costumele

negre, iar ea le adună pe celelalte ca să le ducă acasă.

— Și unde e rochia ta? întreabă ea.

N-am idee despre ce vorbește.

— Care rochie?

— Rochia Maria Antoaneta. Ți-am văzut dosarul.

— Ce-ai făcut?

— Cricket l-a avut la el, la unul din concursurile mele, practic dezmierdând blestemăția aceea. L-am tachinat fără milă, bineînțeles, dar... era interesant. Ai muncit mult la paginile acelea. El a spus că ai muncit mult și la rochia propriu-zisă.

Își rotește privirea prin cameră.

— Nu credeam că e posibil să ascunzi așa o rochie de bal cu fustă gigantică, dar se pare că m-am înșelat.

— Oh. A, nu-i aici. Am lăsat baltă lucrul la ea. N-o să mă duc la bal.

— Cum? DE CE? ai muncit la ea o jumătate de an.

— Da, dar... e o prostie, da? Să mă duc singură?

Ea se uită la mine de parcă n-aș fi întreagă la minte.

— Atunci du-te cu fratele meu.

Sunt încântată de sugestia ei – de permisiune! —, dar deja am chibzuit la asta.

— Balul e weekendul următor. El o să fie încă în capătul celălalt al țării, la Naționale.

Naționalele durează toată săptămâna. Sesiunile de antrenament, acomodarea cu gheața și cu patinoarul, interviurile cu presa, două programe, plus gala, dacă ea obține vreo medalie. Cricket o să stea cu ea întreaga perioadă, ca s-o sprijine moral.

— Oh, zice ea.

— De altfel, e o prostie, oricum.

Mă uit la însemnările pentru costumul ei și mă trag de o şuviță de păr.

— Știi, marele bal. Marea rochie. Ce rost au?

— Lola, zice ea sec, nu e o prostie să vrei să te duci la un bal. Nu e o prostie să vrei să te îmbraci într-o rochie frumoasă și să te simți frumoasă pentru o noapte. Și n-ai nevoie de un partener pentru asta.

Nu zic nimic.

Ea clatină din cap.

— Dacă nu te duci, atunci *ești* fraieră. Și nu îl meriți pe fratele meu.

Capitolul treizeci și doi

Lucrez toată ziua la costumul lui Calliope – descosându-le pe cele vechi, cosând noile bucăți laolaltă, adăugând podoabe din rezervele mele – oprindu-mă doar pentru o mică pauză la fereastra mea pe la miezul nopții. Cricket îmi ține companie. Se apleacă sprijinindu-și coatele de pervaz. În poziția asta, cu brațele sale lungi și cu degetele lungi, aduce foarte tare cu o insectă. E simpatic. Foarte simpatic.

— Îți mulțumesc c-o ajuți pe sora mea, zice el.

Mă aplec și eu peste pervaz, imitându-i poziția.

— O fac bucuroasă.

Calliope iese la fereastra ei:

— ÎNCETEAZĂ CU FLIRTUL ȘI TRECI ÎNAPOI LA LUCRU!

Gata cu pauza mea.

— Hei, Cal, strigă el.

Ea se uită peste pervaz, în timp ce el își scoate o brățară elastică verde de la încheietură și trage spre capul ei. O nimerește în nas cu un plici ferm și cade între casele noastre.

— Cu adevărat matur.

Ea trânteste fereastra închizând-o.

El rânjește la mine.

— Care nu îmbătrânește niciodată.

— Am știut eu că purtai alea pentru un motiv.

— Ce culoare ți-ar plăcea?

Rânjesc și eu la el.

— Albastră. Dar nu ținti spre fața mea.

— N-aș face-o niciodată.

Și lansează rapid una în spațiul din spatele meu.

Aterizează pe covor și eu mi-o trec pe mână.

— Ești bun cu degetele alea.

Și îi arunc o privire cu înțeles: *Nu mă refer la brățările elastice.* Coatele îi alunecă de sub el.

— Noapte bună, Cricket Bell.

Trag draperiile, zâmbind.

— Noapte bună, Lola Noian, strigă el.

Brățara de elastic e caldă încă de la pielea lui. Lucrez toată noaptea, terminând costumul când apune Luna. Mă prăbușesc pe pat și adorm cu cealaltă mână strângând brățara albastră de elastic. Și visez despre ochi albaștri și unghii albastre și buzele primului sărut pudrate cu cristale de zahăr albastru.

— Unde e?

— Îhm?!

Mă trezesc cu priveliștea înfricoșătoare a lui Calliope și a mamei ei dând târcoale în jurul patului meu. Oamenii TREBUIE să înceteze să-mi mai facă asta.

— Ai terminat? Unde e? întrebă Calliope din nou.

Arunc o privire spre ceas. N-am dormit decât două ore. Mă rostogolesc jos din pat, pe podea.

— E-n șifonier, mormăi eu, târându-mă spre ușa acestuia. Trebuia să-l atârni frumos pe umeraș.

Doamna Bell ajunge prima la șifonier. Deschide cu un gest energic ușa și scoate o exclamație.

— Ce-i? Ce are? întrebă Calliope.

Doamna Bell îl scoate și-l ridică să-l vadă mai bine.

— Oh, Lola. E splendid.

Calliope îl dă jos de pe umeraș și se dezbracă în modul acela în care numai fetele frumoase, atletice, pot să-o facă – fără rușine și cu spectatori. Eu întorc capul, stânjenită.

— Ohhh, zice ea.

Mă uit înapoi. E în fața oglinzii mele de un stat de om. Costumul negru are mâneci lungi, strâmte, subțiri ca borangicul – delicate, sclipitoare și seducătoare –, dar sunt mai degrabă ca mănușile de seară fără degete, fiindcă se opresc sub umăr, expunând elegant o porțiune de piele. Body-ul are o fustă care să se *armonizeze* acestei impresii, dar decolteul e tăiat drept deasupra sânilor, iar eu am adăugat un strat subțire care să urce puțin de sub el, așa că e cu multe breteluțe și paiete, și e sexy.

Efectul de ansamblu e romantic, dar... îndrăzneț.

Calliope e încântată.

— Mă temusem că o să-mi dai ceva nebunesc, ceva Lola. Dar ăsta mă reprezintă. Se potrivește melodiei și programului meu.

Și în pofida insultei cuprinse în declarația ei, radiez de fericire.

— E mai frumos decât cel dinainte, îi spune doamna Bell lui Calliope.

— Credeți? Întreb eu.

— Da, răspund amândouă odată.

Mă ridic de pe podea și inspectez costumul.

— Aș putea să-l modific puțin aici și aici – indic două locuri –, dar... da. Cred că merge.

Doamna Bell zâmbeste, călduros și cu ușurare.

— Ai un talent special, Lola. Îți mulțumesc.

Mă place! Sau cel puțin abilitățile mele de croitoreasă, dar o să mă mulțumesc și cu atât.

Deocamdată.

Se aude o bătaie la ușa mea și intră părinții mei. Se întrec în *oh*-uri și *ah*-uri, iar Calliope și cu mine radiem de bucurie amândouă. Fac semne costumului pentru câteva modificări rapide, pe care le pot face într-o oră. Pe care trebuie să le fac într-o oră, pentru că atunci pleacă ei la aeroport. Îi dau pe toți afară și, în timp ce cos, îmi arunc mereu privirile spre fereastra lui Cricket. Nu e în cameră. Mă rog la o Lună invizibilă să-l mai văd înainte să plece.

Șaizeci de minute mai târziu, alerg pe aleea de mașini a familiei Bell. Calliope și părinții ei urcă în mașină ultimele valize. Aleck e acolo, cu Abby în brațe. Arată la fel de nedormit cum mă simt și eu, dar oferă în glumă mâna lui

Abby ca să țină noul costum.

Calliope nu găsește amuzantă gluma.

Aleck și Abby rămân, în vreme ce toți ceilalți pleacă. Numai timpul îl va sili, să sperăm, pe Aleck să se mobilizeze din nou, dar Andy și cu mine avem planuri secrete de a-i verifica. Pentru orice eventualitate. Deschid gura să întreb despre Cricket, când el vine alergând din casă.

— Am venit! Am venit!

Se oprește abrupt, la două palme distanță de mine, când în sfârșit observă că mai e și altcineva pe alee.

Îmi ridic capul. Și mai sus, până îi întâlnesc privirea.

— Treci în mașină, zice Calliope. Plecăm. Acum.

— Mai porți încă brățara de elastic, zice el.

— Mai port încă toate lucrurile în care m-ai văzut ultima oară.

Și apoi îmi vine să-mi dau o palmă, pentru că n-am vrut să sune ca și când am uitat că o purtam. Sunt foarte, foarte conștientă că port brățara lui de elastic.

— CRICKET.

Domnul Bell, de data asta.

Am o mie de lucruri pe care vreau să i le spun lui Cricket, dar îmi dau seama că toată familia lui ne privește. Și el își dă seama.

— Ăă, ne vedem săptămâna viitoare? întrebă el.

— Mult noroc. Surorii tale. Și ție. Pentru... orice.

— CRICKET! toată lumea din mașină.

— Pa, zicem amândoi odată.

El se urcă în mașină, iar Aleck se apleacă și-i șoptește

ceva la ureche. Cricket se uită spre mine și roșește. Aleck râde. Cricket trântește portiera, iar doamna Bell deja pornește. Fac cu mâna. Cricket își ține mâna ridicată de la revedere până când mașina dispare din vedere după primul colț.

— Deci.

Aleck își ferește capul de mâinile apucătoare ale lui Abby.

— Tu și fratele meu, hm?

Obrajii mei iau foc.

— Ce i-ai spus?

— I-am spus că ție, în mod clar, ți s-au încins șalele și că ar trebui să fie bărbat și să facă un pas.

— Nu i-ai spus asta!

— Ba da. Și dacă el nu-l face, atunci îți sugerez să sari tu pe oasele lui. Fratele meu, în caz că n-ai observat, e cam idiot la treburile astea.

Cricket a lăsat un nou mesaj pentru mine, pe geam. E scris cu markerul lui negru obișnuit, dar cu o singură adăugire – dând cu creionul pe hârtia pusă deasupra plăcuțelor cu numele Străzii Dolores scris în relief, de la colțul trotuarului, imprimase numele meu.

Mesajul spunea:

DU-TE LA BAL DOLORES.

Mă duc la bal.

— Am auzit despre Calliope, zice Norah, vineri seara. Locul al șaselea?

Oftez.

— Da.

În interviul de după concurs, Calliope a fost tăcută, dar stăpânită. Profesionistă.

„Sunt dezamăgită”, zisese ea, „dar sunt recunoscătoare că mai am o șansă.”

— Rușinos, zice Norah.

— Nu s-a terminat, încă, o reped eu cu vocea tăioasă. Mai are o șansă.

Norah îmi aruncă o privire prudentă.

— Crezi că nu știu? Nimic nu e definitiv pierdut.

Familia mea, Lindsey și cu mine suntem strânși în fața televizorului. Toată lumea lucrează la costumația mea Maria Antoaneta. Au mai rămas doar ultimele detalii decorative și apreciez ajutorul lor, în timp ce așteptăm să înceapă programul liber al lui Calliope.

Programul scurt feminin fusese acum două nopți. Văzuserăm cum avea să se sfârșească încă de la început, din clipa în care camera de filmat se îndreptase pentru prima oară asupra lui Calliope. I se citea în ochi și în spatele zâmbetului afișat. Frică. Muzica începuse și a fost limpede că era ceva în neregulă.

Totul se întâmplase atât de repede.

Cele mai dificile secvențe ale ei erau la început – cum sunt de obicei, pentru ca patinatoarea să aibă destulă forță ca să le execute –, iar comentatorii fuseseră foarte nerăbdători să-i vadă triplu axei, pe care nu-l reușise la pregătire.

Calliope l-a executat bine, dar a căzut la combinații.

Expresia de pe fața ei – doar pentru o clipă, căci se remontase imediat – fusese îngrozitoare. Comentatorii au

scos sunete de compătimire, în timp ce ea a patinat cu curaj până în capătul celălalt al ringului, dar în livingul nostru se lăsase tăcerea. Un întreg sezon de antrenamente. Pentru nimic.

Și apoi, ea căzuse din nou.

„Nu e vorba numai despre talent”, spusese comentatorul bărbat. „E vorba și de cap. Ea nu e în stare să facă ceea ce lumea așteaptă de la ea și asta își spune cuvântul.”

„Nu există mai mare povară decât potențialul”, adăugase femeia comentator.

Dar, ca și când Calliope i-ar fi auzit, ca și când ar fi spus destul, hotărârea i s-a accentuat în fiecare mușchi, în fiecare alunecare de patină. A reușit o săritură în plus și a câștigat puncte suplimentare. Ultimele două treimi au fost bune. Nu e imposibil să mai ajungă în echipa olimpică, dar va trebui să execute un program impecabil în seara asta.

— Nu mă pot uita, zice Andy, lăsând jos colțul rochiei mele Maria Antoaneta. Dacă nu ia o medalie? în costumul făcut de Lola?

Asta mă frământase și pe mine, dar nu vreau să-l fac pe Andy încă și mai emoționat, așa că îi răspund cu o ridicare din umeri.

— N-o să fie vina mea. Eu am făcut doar costumul. Ea e cea care trebuie să patineze în el.

Și noi, ceilalți, abandonăm lucrul la rochia mea, când camera se fixează asupra antrenorului ei, Petro Petrov, un gentleman în vârstă, cu părul alb și o față îmbătrânită. El vorbește cu ea la marginea ringului. Ea dă din cap, și dă din cap, și dă din cap. Cameramanul nu reușește să-i prindă

bine fața ei, dar... costumul ei arată grozav.

Sunt la televizor! Oarecum!

— Tu ai făcut ăla într-o zi? se miră Norah.

Nathan se apleacă și mă strânge de braț.

— E fenomenal. Sunt atât de mândru de tine.

Lindsey rânjește.

— Poate ar fi trebuit să-mi faci și mie rochia.

Fuseserăm la cumpărături, la începutul săptămânii, pentru bal. Eu sunt cea care i-a găsit rochia. E simplă – cu o croială care-i pune în valoare talia minionă – și de aceeași nuanță de roșu ca și bascheții ei Chucktaylor. Ea și Charlie hotărâseră să poarte încălțări asemenea.

— O să te duci și tu la bal? Norah e surprinsă. Credeam că tu nu te întâlnești cu băieți.

— Nu, zice Lindsey. Charlie e un simplu prieten.

— Un prieten drăguț, zic eu. Cu care-și petrece vremea în mod regulat.

Ea zâmbește.

— Ne purtăm normal. Școala e pe primul loc.

Comentatorii încep să discute din nou despre parcursul lui

Calliope. Despre cât de rușinos e că o participantă cu așa un talent natural întotdeauna se poticnește. Îi critică schimbarea constantă a antrenorilor și vorbesc fără menajamente despre o strădanie prost îndrumată pentru perfecțiune. Huiduim toți televizorul. Mă simt din nou întristată pentru ea, pentru faptul că e obligată să trăiască mereu cu astfel de critici. Dar deopotrivă simt și admirație, pentru continuarea eforturilor. Nu-i de mirare că și-a

format o carapace atât de dură.

Îmi doresc nespuse ca echipa de filmare să-i arate și familia, ceea ce nu se întâmplase DELOC în timpul programului scurt. N-ar fi trebuit ca un geamăn să fie notabil? Îl sunasem, ieri, pentru că el e încă prea timid ca să mă sune. Era, se înțelege, stresat, dar eu îl făcusem să râdă. În schimb, el fusese cel care mă îndemnase să chem și pe Norah, azi.

— Face parte din familie, a zis el. Ar trebui să o încurajezi ori de câte ori poți. Oamenii se străduiesc mai mult când știu că e cineva cărora le pasă de ei.

— Cricket Bell, am zâmbit eu, în telefonul meu. Cum ai ajuns tu atât de înțelept?

El a râs din nou.

— Cu multe, multe ore de observare familială.

Ca și când cameramanul m-ar fi auzit... EL. E el! Cricket poartă o haină de lână cenușie, cu un fular dungat înfășurat lejer în jurul gâtului. Părul lui e pudrat cu zăpadă, iar obrajii îi sunt roz; probabil tocmai sosise la patinoar. Este iarna personificată. Cel mai frumos lucru pe care l-am văzut eu vreodată.

Camera se mută pe Calliope și trebuie să-mi mușc limba ca să nu țip la televizor să se întoarcă la Cricket. Petro îi ia una din mâinile încleștate ale lui Calliope, o scutură blând, și apoi ea alunecă pe gheață în aclamațiile miilor de spectatori, care o încurajează și flutură bannere. Toată lumea din livingul meu își ține respirația, în timp ce așteptăm primul prim-plan cu expresia ei.

— Și să o urmăriți cu atenție, zice comentatorul bărbat.

Calliope Bell e aici ca să lupte!

Se vede în înverșunarea din ochi și în fermitatea posturii ei, în timp ce așteaptă să înceapă muzica. Fața îi este palidă, buzele îi sunt roșii, iar părul ei negru e strâns bine la spate. E uluitoare și feroce. Muzica începe și ea se topește în romantismul acesteia - *este* muzica însăși. Calliope este Julieta.

— Deschidere cu un triplu lutz cu dublu tului, zice femeia. A căzut la asta, la Mondialele de anul trecut...

Aterizează bine.

— Și triplu slachow... priviți cum se apleacă, să vedem dacă va putea să-și ia destulă înălțime ca să sfârșească rotația...

Aterizează pe picioarele ei.

Comentatorii își pierd cuvintele, vrăjiți. Calliope nu doar că aterizează cu bine după sărituri, dar le și interpretează. Trupul ei freamătă de intensitate și emoție. Îmi închipui fetele din toată America visând să devină ca ea într-o bună zi, cum visasem cândva și eu. O splendidă suită de pași conduc la o amețitoare piruetă combinată. Și curând Calliope își flutură brațele în triumf și s-a sfârșit.

Un program liber impecabil.

Camera trece peste mulțimea care se bucură. Se oprește asupra familiei. Părinții Bell se îmbrățișează, râzând și plângând. Iar lângă ei, geamănul lui Calliope cu părul zbârlit urlă cât îl țin plămâni. Inima mea cântă. Camera se întoarce la Calliope, care strigă și agită pumnul în aer.

Nu! înapoi la fratele ei!

Comentatorii râd.

— Excelent, zice bărbatul. Pozițiile, extensiile. Calliope Bell neîntrecută când se dezlănțuie.

— Da, dar va fi asta de ajuns ca să compenseze pentru programul ei scurt dezastruos? Întreabă femeia.

— Ei bine, blestemul rămâne, răspunde el. N-a putut să execute două programe curate la rând, dar apropo de compensare. Calliope poate să-și țină fruntea sus. Aceasta e cea mai bună performanță a carierei sale.

Ea își pune apărătorile de patine și se îndreaptă spre sărutări-și-lacrimi, inspirat poreclita zonă unde sunt anunțate punctajele. Oamenii îi aruncă flori și ursuleți de pluș, iar ea dă mâna cu mai multe persoane. Petro o ia pe după umeri și râd fericiți și încordați, așteptând punctajele.

Sunt anunțate, iar ochii lui Calliope se fac cât cepele.

Calliope Bell e pe locul al doilea.

Și e în extaz pentru asta.

Capitolul treizeci și trei

Acum e rândul perucii și sunt... aproape fericită.

E ceva în neregulă cu reflecția mea.

Nu e costumația, care ar face-o mândră și pe Maria Antoaneta. Rochia bleu-pal este feciorelnică și scandaloasă și gigantică. Sunt fuste peste fuste, panglici și festoane, mărgelă și dantelă. Pieptarul e minunat, iar corsetul stă bine strâns pe corp dedesubt, conferindu-mi o siluetă măgulitoare – părțile potrivite ale corpului sunt fie mai subțiri, fie mai rotunde. Gâtul îmi este drapat într-un colier de cristale ca diamantele, iar în urechi îmi licăresc cercei

lungi ca niște candelabre. Scânteiez toată, reflectând lumina.

Să fie machiajul?

Mi-am aplicat pudră albă, fard de obraji roșu și glos de buze roșu-deschis. Maria Antoaneta nu avea mascara, deci m-am văzut silită să trișez la acest punct. Mi-am aplicat rimei din belșug peste o pereche de gene false. Privirea mi se ridică mai sus. Peruca albă se înalță peste o jumătate de metru și e împodobită cu funde bleu și trandafiri roz, cu pene roz și pene albastre, și cu o pasăre cântătoare. E frumoasă. O operă de artă. Am petrecut într-adevăr *mult timp ca s-o fac*.

Și... nu e în regulă.

— Nu mă văd, zic eu. Am dispărut.

Andy îmi desface șireturile bocancilor de luptă cu platformă, pregătindu-se să mă ajute să intru în ei. Face un semn larg.

— Ce vrei să spui? TOT ce pot vedea ești tu.

Înghit în sec.

— Nu. E prea mult Maria și nu destul Lola.

Se încruntă.

— Credeam că ăsta era scopul.

— Și eu am crezut la fel, dar... m-am pierdut. Sunt ascunsă. Arăt costumată ca de Halloween..

— Când nu arăți tu costumată ca de Halloween?

— Tată! Vorbesc serios.

Panica mea crește rapid.

— Nu mă pot duce la bal așa, e prea mult. Mult prea mult.

— Scumpule, strigă el la Nathan. Ar fi bine să vii până aici. Lola folosește cuvinte noi.

Nathan apare în pragul camerei mele și rânjește când mă vede.

— Fiica noastră a spus – Andy face o pauză pentru efectul dramatic – *e prea mult*.

Amândoi izbucnesc în râs.

— NU E AMUZANT.

Și atunci icnesc. Corsetul îmi strivește coșul pieptului, făcând răsuflarea anevoioasă și dureroasă.

— Hopa!

Nathan e deodată lângă mine, cu o mână pe spatele meu:

— Respiră, respiră.

Eram deja emoționată că mă duc la bal și o să-mi văd colegii de clasă. Măcar n-o să fiu singură – mă întâlnesc cu Lindsey și Charlie acolo –, dar nu mă pot duce așa. Ar fi umilitor. Am nevoie de Lindsey aici; să preia controlul. Dar ea e în mijlocul unui banchet crimă-mister, iar Charlie a pariat pe o lună de mese de prânz la școală că va rezolva misterul înaintea ei. Pentru Lindsey e important să câștige ea.

— Telefonul, gâfâi eu. Dă-mi telefonul.

Andy mi-l dă și îl sun, în schimb, pe Cricket. Intră direct căsuța vocală, cum mi s-a întâmplat toată după-amiaza. El m-a sunat de dimineață, ca să se asigure că aveam să mă duc la bal, dar nu mai vorbiserăm de atunci. Îmi tot închipuiam scenariile că nu puteam să vorbim pentru că el e într-un avion, plănuiind să-mi facă o surpriză și să apară, ca prin magie, la școala mea în timpul primului blues, dar

mult mai probabil e vorba de un viscol care a dat peste cap legătura cu el. În seara asta e Gala Campionilor și participă și Calliope la ea. El trebuie să fie acolo.

Dar mâine... el o să fie acasă.

Gândul mă calmează, temporar. Și apoi îmi văd din nou imaginea în oglindă și îmi dau seama că ziua de mâine nu ajută cu nimic seara asta.

— O-kaaay. Andy îmi smulge telefonul din strânsoarea mea mortală. Avem nevoie de un plan.

— Am eu un plan.

Trag de agrafele care-mi țin peruca pe cap.

— Am s-o dau jos. Am să fac o reinterpretație modernă a ei din propriul meu păr.

Arunc agrafele pe jos ca pe niște săgeți, iar părinții mei se dau înapoi, agitați.

— Asta sună... zice Nathan.

— Complicat, intervine Andy.

Îmi scot peruca și-o arunc pe măsuța de toaletă.

— Ești sigură că vrei să...

Cuvintele lui Nathan se pierd când smulg trandafirii roz din perucă. Jumătate din ei se rup, iar Andy își duce o mână la gură. Pasărea cântătoare le urmează.

— N-are nimic, zic eu. O să le pun în părul meu, o să fie bine.

Dau jos cu mâna restul perucii, îmi ridic privirea și țip. Părul îmi e încurcat și lipit de cap, ca un hățiș tasat. Astea sunt toate lucrurile rele care se pot întâmpla cu părul cuiva, toate deodată.

Andy îmi scoate cu băgare de seamă o altă agrafa

rătăcită, în timp ce eu încerc să trec o perie prin dezastru.

— Ai grijă, zice el.

— AM GRIJĂ.

Peria mi se agață în păr și izbucnesc în lacrimi.

Andy se întoarce repede spre Nathan.

— Pe cine să chemăm? Cine știe să coafeze?

— Habar n-am!

Nathan pare prins pe picior greșit.

— Travestitul acela cu comanda cea mare de săptămâna trecută?

— Nu, probabil e la lucru. Ce zici de Luis?

— Tu nu-l poți suferi pe Luis. Ce zici de...

— O să port peruca! O să port pur și simplu peruca, lăsați-o baltă!

Simt cum mi se scurge rimelul prin pudra albă de pe față când mă împiedic și aterizez cu piciorul drept pe perucă. Scheletul de plasă de sârmă de dedesubt e turtit la podea.

Părinții mei scot exclamații. Și ultima viziune pe care o mai am despre intrarea mea la balul oficial de iarnă al școlii ca Maria Antoaneta dispare.

Trag de corset, ca să fac loc aerului să-mi între în piept.

— S-a terminat.

Se aude o bufnitură în fereastra mea, când cineva aterizează în cameră.

— Numai peruca e terminată.

Mă arunc spre el instinctiv, dar rochia mea e atât de grea, că mă prăbușesc cu fața în jos pe covor. Rochia cade în jurul meu ca un acordeon dezumflat. Nu-mi închipuisem ca era cu puțință să mori de rușine. Dar acum cred că s-ar

putea întâmpla.

— Ești bine? Te-ai lovit?

Cricket se lasă în genunchi. Mă strânge cu putere și mă ajută să mă ridic de la podea. Vreau să mă prăbușesc la pieptul lui, dar el îmi dă drumul, cu prudență.

— Ce... ce cauți...?

— Am plecat de la Naționale mai devreme. Știu cât e de important balul pentru tine și am vrut să-ți fac o surpriză. N-am vrut să fii nevoită să-ți faci intrarea singură. Nu că nu te-ai fi putut descurca, adaugă el.

Ceea ce e foarte amabil din partea lui, ținând cont de starea mea actuală.

— Și-apoi, chiar îmi doream să fiu aici. Pentru marea ta intrare.

Îmi șterg jultura de la covor și rimelul de pe obraji.

— Marea mea intrare.

Părinții mei sunt amuțiți, stupefiați de neașteptata lui apariție. Cricket se întoarce către ei, spășit.

— Aș fi folosit ușa din față, dar nu credeam că m-ați fi auzit. Și fereastra era deschisă.

— Întotdeauna ai fost... plin de surprize, zice Andy.

Cricket îi zâmbește și se răsuțește iarăși spre mine.

— Hai. Să începem să te pregătim pentru bal.

Îmi întorc capul.

— Nu mă duc.

— Trebuie.

Îmi dă un ghiont în cot.

— Am venit înapoi ca să te pot conduce acolo, știi?

Nu-l pot privi în ochi.

— Arăt caraghios.

— Hei. Nu, zice el blând. Arăți frumos.

— Minți.

Îmi ridic privirea, dar trebuie să-mi mușc buza pentru o clipă, ca să nu-mi mai tremure.

— Am fața mânjită cu rimei ca un clovn. Părul meu e ca de vrăjitoare mâncătoare de copii din poveste.

Cricket pare amuzat.

— Nu mint. Dar... ar trebui să te curățăm, adaugă el.

Mă ia de brațe și începe să mă ajute să mă ridic în picioare. Nathan face un pas înainte, dar Andy îl prinde de un umăr.

Părinții mei îl privesc pe Cricket cum aranjează la loc fusta rochiei mele, ca să mă poată pune în siguranță pe picioare. Mă conduce apoi la baia de lângă dormitorul meu. Nathan și Andy ne urmează la o distanță precaută. Cricket dă drumul la robinet și cotrobăie prin sticlutele și flacoanele de pe polița mea până găsește ceea ce caută.

— Aha!

E demachiantul.

— Și Calliope folosește tot din ăsta, explică el. Cu toții știm că are nevoie de așa ceva după vreo căzătură. Din, ăă – face semn în direcția generală a feței mele – același motiv.

— Oh, Doamne.

Clipesc uitându-mă în oglindă.

— Arăt de parcă a vomitat pe mine o călimară.

El rânjește.

— Puțin. Hai, apa e caldă.

Ne fâțâim încurcați în jur, până când eu ajung în fața chiuvetei, și atunci el acoperă cu un prosop partea din față a rochiei mele. Eu – cu mare greutate – mă aplec. Își trece degetele prin părul meu și-l ține pe spate, cât mă spăl. Prezența lui fizică lângă mine e calmantă. Pudra, rimelul, genele false și fardul de obraji dispar. Îmi șterg fața și ochii mei îi întâlnesc pe ai lui în oglindă. Pielea mi-e curată și trandafirie.

El mă privește cu o dorință neascunsă.

Nathan își drege glasul din prag și amândoi tresărim speriați.

— Deci ce-ai de gând să faci cu părul? mă întrebă el.

Îmi pier curajul.

— Bănuiesc c-o să port o altă perucă. Ceva simplu.

— Poate... te pot ajuta eu, zice Cricket. Am ceva experiență. Cu părul.

Mă încrunt.

— Cricket. Tu ai avut părul ăla la fel, toată viața ta. Nu-mi spune că ți-l faci tu însuți să stea în felul ăsta.

— Nu, dar...

Se freacă pe ceafa.

— Uneori o ajut pe Cal cu al ei, înainte de concursuri.

Ridic sprâncenele.

— Dacă m-ai fi întrebat ieri, aș fi spus că e o abilitate foarte jenantă pentru un băiat hetero.

— Ești cel mai bun, zic eu.

— Numai tu ești de părerea asta.

Dar pare mulțumit.

În momentul acesta, observ în sfârșit cu ce e îmbrăcat. E

un costum elegant, negru, subțire, lucios. Pantalonii sunt prea scurți – intenționat, firește – expunându-i pantofii lui obișnuiți cu vârf ascuțit și o pereche de șosete bleu care se potrivesc exact cu rochia mea.

Și de bună seamă îmi vine să sar pe el.

— Tic-tac, zice Nathan.

Danzez pe lângă Cricket, întorcându-mă în dormitor. El face semn spre scaunul din fața măsuței de toaletă, așa că îmi ridic fustele și le duc la spate, găsind o cale să mă așez. După aceea, îmi piaptăna părul cu degetele lui. Măinile îi sunt ușoare și rapide, mișcările line și sigure. Închid ochii. Camera e cufundată în tăcere, în timp ce degetele lui îmi descurcă şuvițele de la rădăcină până la vârfuri și trec liber prin tot părul meu. Mă sprijin cu spatele de el. Mi se pare că tot corpul meu înflorește.

El se apleacă și-mi șoptește la ureche:

— Au plecat.

Deschid ochii și, de bună seamă, părinții mei au lăsat ușa întredeschisă. Dar au plecat. Zâmbim. Cricket își reia munca, iar eu mă ghemuiesc în mâinile lui. Închid la loc ochii. După câteva minute, își drege vocea:

— Am, ăă, ceva să-ți spun.

Ochii mei rămân închiși, dar sprâncenele mi se înalță curioase.

— Ce fel de ceva?

— O poveste, zice el.

Cuvintele lui devin ca de vis, aproape hipnotice, de parcă și-a spus asta lui însuși de o sută de ori înainte.

— A fost odată ca niciodată o fată care vorbea cu Luna. Și

era misterioasă, și era perfectă, în felul acela în care sunt fetele care vorbesc cu Luna. În casa de alături, locuia un băiat. Și băiatul o privea pe fată cum se făcea din ce în ce mai perfectă, din ce în ce mai frumoasă, cu fiecare an care trecea. El se uita cum privea ea Luna. Și a început să se întrebe dacă Luna l-ar putea ajuta să descopere misterul fetei frumoase. Așa că băiatul s-a uitat la cer. Dar nu s-a putut concentra asupra Lunii. Era prea distras de stele.

Îi aud pe Cricket scoțându-și o brățară elastică de la încheietura mâinii, pe care o folosește ca să-mi prindă părul.

— Zii mai departe, spun eu.

Aud zâmbetul din vocea lui:

— Și n-a mai contat câte cântece sau poezii fuseseră deja scrise despre ele, pentru că ori de câte ori el se gândea la fată, stelele străluceau mai puternic. De parcă ea ar fi fost cea care le ținea aprinse. Într-o zi, băiatul a trebuit să plece. N-o putea lua și pe fată cu el, așa că a luat stelele. Când se uita pe fereastra lui, noaptea, începea cu una. O stea. Și băiatul își punea o dorință cu ochii la steaua aceea și dorința era numele ei. De cum îi auzea numele rostit, o a doua stea apărea. Și atunci el își punea din nou dorința rostind numele ei, iar stelele din două se făceau patru. Și din patru opt, și din opt șaisprezece, și așa mai departe, în cea mai mare ecuație matematică pe care o văzuse vreodată Universul. Și, în mai puțin de un ceas, cerul era plin cu atât de multe stele încât îi trezea toți vecinii. Oamenii se întrebau cine aprinsese reflectoarele. Băiatul o făcuse. Gândindu-se la fată.

Deschid ochii și-mi simt inima bătându-mi în gât.

— Cricket... eu nu sunt aceea.

El se oprește din a-mi strânge părul în agrafe.

— Cum adică?

— Ți-ai construit singur imaginea asta despre mine, idealul ăsta, dar eu nu sunt cea persoană. Eu nu sunt perfectă. Nici pe departe. Nu merit o poveste atât de frumoasă.

— Lola, tu ești povestea.

— Dar o poveste e doar poveste. Nu e adevărul.

Cricket își reia munca. Îmi sunt adăugați trandafirii roz.

— Știu că nu ești perfectă. Dar tocmai imperfecțiunile unei persoane le fac perfecte pentru altcineva.

O altă agrafa se strecoară în locul cuvenit, iar eu îi zăresc dosul mâinii. O stea. Fiecare stea pe care și-o desenase pe piele fusese pentru mine. Arunc o privire spre ușă, ca să fiu sigură că nu e nimeni, și îl iau de mână.

El se uită la ea.

Eu îmi plimb degetul mare în jurul stelei.

El se uită la mine. Ochii lui sunt atât de dureros, de excepțional de albaștri.

Și îl trag spre mine, și îmi lipesc buzele de ale lui, care sunt inerte de surpriză și de șoc. Și îl sărut pe Cricket Bell cu tot ce se adunase înăuntrul meu, încă de când se mutase înapoi, încă din acea vară și încă din copilăria noastră. Îl sărut cum n-am mai sărutat pe nimeni înainte.

El nu se mișcă. Buzele lui nu se mișcă.

Trag capul înapoi, alarmată. M-am pripit, l-am luat prea repede...

Cade în genunchi și mă aduce înapoi la buzele lui.

Sărutul lui nu e nici pe departe inocent. E pasiune, dar și o nerăbdare vecină cu panica. Mă trage mai aproape, cât de aproape îi îngăduie rochia și scaunul meu, și mă strânge atât de tare încât îi simt degetele apăsând prin corset.

Mă dau înapoi, gâfâind și căutând aer. Sunt amețită. Respirația lui e întretăiată și îmi lipsesc o mână de obrazul lui, ca să-l liniștesc.

— E OK? șoptesc. Ești OK?

Răspunsul lui e îndurerat. Sincer.

— Te iubesc.

Capitolul treizeci și patru

Lumina lunii pătrunde în dormitorul meu și îi dezvăluie starea precară.

— N-am spus-o ca să mi-o spui înapoi, zice el. Te rog, n-o spune dacă n-o crezi. Pot să aștept.

Îmi ridic și desprind rochia de scaun. Și apoi îl ajut pe el să se ridice și îi pun mâinile în jurul mijlocului meu. Mă ridic pe vârful picioarelor, îmi pun degetele pe după gâtul lui și îl sărut, blând. Încet. Limba lui o găsește pe a mea. Inimile noastre bat din ce în ce mai repede, iar săruturile noastre devin din ce în ce mai fierbinți, până când ne depărtăm brusc, lipsiți de aer.

Zâmbesc, amețită, și îmi pipăi buzele umflate. Acestea nu sunt săruturile unui băiat cumsecade, bun, vecinul tău de alături, îl trag de cravată, mai aproape de mine, și-i șoptesc la ureche:

— Cricket Bell, am fost îndrăgostită de tine toată viața mea.

El nu zice nimic. Dar degetele lui se strâng în spatele corsetului meu. Îmi doresc nespus să-mi lipesc trupul de al lui, dar rochia mea face contactul deplin aproape imposibil. Îmi caut o poziție un pic mai bună. El se uită în jos și observă că încă port un anumit ceva albastru și, de data asta, degetul lui arătător se împletește pe dedesubtul brății mele de elastic. Mă înfiorez uimitor.

— N-am mai dat-o jos.

Cricket mângâie pielea delicată de pe încheietura mâinii mele.

— O să cadă.

— O să-ți cer alta.

— O să-ți dau alta.

Zâmbește și își atinge nasul de al meu.

Și atunci tresare violent și mă împinge deoparte.

Cineva urcă scările. Cricket înșfacă pasărea cântătoare de pe măsuță și mi-o înfige în păr, când Andy vâra capul înăuntru. Tata ne aruncă o privire.

— Voiam doar să mă asigur că e totul în regulă. Se face târziu. Ar trebui să plecați.

— O să cobor într-un minut, spun eu.

— Nici măcar nu te-ai încălțat. Nici nu te-ai machiat.

— Cinci minute.

— Cronometrez.

Andy dispăre.

— Și următorul care va veni aici va fi Nathan, mai strigă el.

— Deci, ce zici? Întreabă Cricket.

— Ești bun. Foarte, foarte bun.

Îi împung cu degetul în piept, amețită de încredințarea că îl pot atinge de acum oricând vreau.

— Cum de-ai ajuns atât de priceput?

— E mai sigur să spun că tu ești cea care ai scos asta din mine. Mă împunge cu degetul în burtă.

— Dar mă referam la părul tău.

Zâmbesc radioasă când mă întorc spre oglindă și...

— OH.

Coafura arată profesionistă. E înaltă, splendidă și complicată, dar nu mă covârșește. Mă completează.

— E... e... perfect.

— N-ai să spui niciodată, nimănui, că eu am făcut asta, chiar dacă vei fi amenințată cu moartea, rânjește el.

— Îți mulțumesc.

Mă opresc și apoi mă uit în jos la unghiile mele bleu.

— Mai știi ce-ai spus despre cineva care e perfect pentru altcineva?

— Da?

Îmi ridic capul și-l privesc în ochi.

— Și eu cred că tu ești perfect. Perfect pentru mine. Și-arăți nemaipomenit, în seara asta, ca întotdeauna.

Cricket clipește. Și apoi încă o dată.

— Am leșinat? Pentru că am visat cuvintele astea de o mie de ori, dar nu m-am gândit niciodată că o să le spui vreodată *în realitate*.

— TREI MINUTE, strigă Andy de jos.

Izbucnim într-un râs nervos. Cricket clatină din cap, ca

să-și revină.

— Bocanci, zice el. Șosete.

I le arăt și, până mi le pregătește el, eu îmi aplic rimei pe gene, îmi pudrez fața și îmi dau cu gloss de buze. Fardurile merg în geanta mea. Am o bănuială că o să am nevoie de un retuș, înainte să mă întorc acasă. Cricket mă ridică de la podea ținându-mă de mijloc și mă duce până la pat, iar eu îmi ridic fustele, când el mă așază pe margine. Face ochii mari, dar izbucnește iarăși în râs când vede câte straturi sunt pe dedesubt.

Eu rânjesc.

— Mai e și altceva decât crinolina dedesubt.

— Dă-mi piciorul.

Din capul scării:

— UN MINUT.

Cricket îngenunchează și îmi ia talpa stângă în mâinile lui. Îmi pune șoseta prea repede. Bocancul scârțâie, când mi-l încalță. Degetele lui grijulii, rapide, îi leagă șireturile până sus, la genunchi, unde zăbovesc o părere. Închid ochii, rugându-mă să se oprească timpul. El închide cataramele. Și apoi repetă totul pentru celălalt picior.

Cumva, e cel mai sexy lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

— Mi-aș dori să am mai multe picioare, zic eu.

— Putem s-o facem din nou. Închide și ultima cataramă. Oricând.

Se aude o bătaie în tocul ușii, iar Betsy se repede vioaie către noi. Părinții mei sunt amândoi aici. Cricket mă ajută să mă ridic.

Expresia lui Nathan se împlânzește, în uluire.

— Uau.

Șovăiesc.

— E un *uau* de bine?

— E un *uau* de ovații, zice Cricket.

Modul în care se holbează toată lumea la mine mă emoționează din nou. Mă întorc spre oglindă și văd... o magnifică toaletă, o pieptănătură frumoasă și o față luminoasă. Iar imaginea reflectată care-mi zâmbește este *Lola*.

— Încă una, zice Andy. În lateral, ca să-ți putem vedea pasărea din păr.

Întorc capul ca să pozez pentru încă o fotografie.

— Asta e ultima.

— Ai făcut o poză și cu bocancii? întrebă Nathan. Arată-ne bocancii.

Îmi ridic marginea fustelor și zâmbesc.

— Tic-tac.

— Fac mari eforturi ca să nu folosesc cuvântul „fabulos” în clipa asta, zice Andy.

Dar eu mă simt fabulos. Părinții mei îmi mai fac două runde de fotografii – una cu ei doi și una doar cu Cricket –, înainte să evadăm în noaptea cețoasă. Ca să ajung la trotuar a trebuit să-mi strâng crinolina, să-mi ridic fustele și să cobor într-o parte scările. Mergem pe jos spre școala mea, pentru că e aproape.

De asemenea, pentru că n-aș încăpea într-o mașină.

— Hei! Uite-i!

Aleck apare pe veranda casei de alături. Abby e în

brațele lui. Eu fac cu mâna și ea cască ochii mari ca atunci când văzuse papagalii verzi sălbatici din parc.

— Ooooh, zice ea.

— Arătați grozav, ne strigă Aleck. Smintit. Dar grozav.

Rânjim amândoi, mulțumim și-i spunem la revedere.

Deloc surprinzător, rochia e greu de manevrat pe trotuar – sunt nevoită deseori să mă întorc într-o parte ca să mă strecor, și ținutul de mână e o aventură – dar reușim să trecem de primul cvartal.

— Se mai uită încă? întreb eu.

Cricket privește înapoi.

— Toți patru.

Simt furnicături în stomac, dar furnicături de fericire și de nerăbdare. Amândoi așteptăm același moment. În sfârșit cotim pe străduță, iar Cricket mă trage în umbrele negre-violet ale primei case. Încearcă să mă lipească cu spatele de zid, dar simt cum pur și simplu sunt trasă înapoi fără voie. Buzele noastre încă se ating, când izbucnim în râs.

— Stai așa!

Îmi apuc marginile scheletului rochiei, dar o pliez în partea cealaltă, de data asta, astfel încât partea ridicată, dreaptă, e în spate.

— Okay. Mai încearcă o dată.

O face mai încet de data asta, împingându-și tot corpul într-al meu, folosindu-și coapsele ca să le-apeșe pe ale mele de zidul casei. Nu contează cât de multă stofa e între noi, puterea palpabilă a corpului său lipit de al meu e electrică. Tensionată. Și apoi brațele noastre se înfășoară și

degetele noastre apasă în came și gurile noastre caută, iar corpurile noastre găsesc această *înlănțuire*.

Și, dacă eu sunt stele, Cricket Bell e galaxii întregi.

Vântul iernii vâjâie în jurul nostru, rece și tăios, dar spațiul dintre noi e fierbinte și plăcut. Mirosul lui mă face nesățioasă. Îl sărut pe gât, coborând tot mai jos și nu-l pot auzi din cauza vântului, dar îl simt gemând. Degetele lui alunecă ușor, grațios, printre șireturile corsetului meu, croindu-și drum pe lângă fiorul de dedesubt. Mângâie doar o suprafață minusculă de pe spatele meu, dar fiorul îmi străbate șira spinării de sus până jos.

Gurile noastre se unesc din nou. Ne împingem unul în celălalt cu încă și mai multă forță. Degetele lui alunecă de pe corsetul meu. Se mișcă din spate în față și, pentru prima oară, îmi doresc ca rochia asta să fi fost mai puțin complicată. Următoarea o să fie mult mai mică, într-un singur strat, dintr-o mătase subțire care să-mi permită să simt *totul*.

Cricket se desface din îmbrățișare, cu ochi răvășiți.

— Trebuie să ne oprim. Dacă nu ne oprim acum...

— Știu.

Chiar dacă tot ce vreau este să continuăm.

Dar el își încolățește brațele în jurul meu și mă ține de parcă aș fi gata să zbor cu vântul. Mă ține până când inimile noastre nu mai bat cu atâta furie. Mă ține până când putem respira din nou.

Ceața este încă deasă, iar trotuarele sunt pline de oameni, dar toată lumea ne vede venind. Ne deschid cărare, aplaudând și strigând. Zâmbetele noastre sunt largi

și inimile pline. Plimbându-ne pe trotuarele sclipitoare din Castro, mă simt ca și când am fi într-un videoclip muzical. O femeie cu un pompadur îi dă lui Cricket un pumn prietenesc, iar bărbatul cu tatuaj care Bears, care deține aspiratoarele electrice care nu afectează mediul, ne fluieră pe amândoi admirativ.

Sau poate doar pe Cricket. El chiar arată sexy.

Dăm și ultimul colț spre școala mea, iar el mă trage în izolarea unui alt gang dintre două case. Mă uit în sus la el, cochet, printre gene.

— Știi, tocmai mi-am dat din nou cu gloss de buze.

Dar Cricket e deodată serios. Foarte serios și emoționat. Expresia lui mă umple de teamă.

— E... totul în regulă? întreb.

El își duce mâna la buzunarul interior al sacoului său.

— Am vrut să-ți dau asta de Crăciun, apoi de Anul Nou. Dar n-am putut să-l termin la timp. Și apoi m-am gândit că ar fi un cadou mai potrivit pentru seara asta, oricum, presupunând, firește, că aveai să vii cu mine la bal. Dar nu ți l-am putut da în dormitorul tău, pentru că era prea multă lumină înăuntru, de aceea a trebuit să aștept până am ajuns afară, fiindcă afară e întuneric...

— Cricket! Ce e?

El înghite în sec.

— Sohereitis, Ihopeyoulikeit.

Și scoate mâna din buzunar și îmi pune un mic obiect subțire și auriu în palmă. Discul are căldura corpului său. E rotund ca o cutiuță de fard și are un mic buton de deschidere, dar e mai gros decât o cutie de fard.

Iar metalul a fost gravat cu stele.

Bătăile inimii mele îmi răsună cu putere în urechi.

— Aproape că mi-e frică să-l deschid. E perfect așa cum e.

Cricket îl ia și mi-l ține în dreptul ochilor.

— Apasă pe buton.

Întind un deget tremurător.

Clic.

Și atunci... apare un lucru minunat. Capacul se deschide brusc și un univers în miniatură, luminos, se ridică și se desfășoară. O Lună mică și rotundă strălucește în centru, înconjurată de steluțe minuscule, pâlpâitoare. Exclam. E complicat și viu. Cricket pune mecanismul înapoi în palma mea. Eu îl țin cu grijă în căuș, fermecată, iar stelele sale îmi fac alene cu ochiul.

— Luna a fost cea care mi-a luat atâta. Am avut bătăi de cap până am făcut ciclul corect.

Îmi ridic ochii, buimăcită.

Arată spre *Luna* adevărată, care e palidă și aproape plină

— O feliuță din stânga ei e întunecată. Mă uit din nou în jos. Micuța *Lună* e aproape în întregime luminată. O feliuță din stânga ei e întunecată. Amuțesc.

— Așa n-o să mă uiți, când o să fiu plecat, zice el.

Îmi ridic ochii, alarmată.

Cricket reacționează prompt:

— Nu plecat-plecat. Vreau să spun în timpul săptămânii, când sunt la școală. Nu mă mai mut. Sunt aici. Sunt oriunde ești tu.

Las să-mi scape un oftat de ușurare, cu o mână încleștată

pe corsetul meu strâns.

— N-ai zis nimic, continuă el, trăgând de o brățară de elastic. Îți place?

— Cricket... e lucrul cel mai uimitor pe care l-am văzut vreodată.

Expresia lui se topește. Mă cuprinde în brațe și eu mă ridic pe vârfurile bocancilor mei cu platformă ca să ajung din nou la buzele lui. Vreau să-l sărut pentru tot restul nopții, pentru tot restul vieților noastre. *Acela*. Are gust sărat precum ceața mării. Dar e și dulce, totodată, precum...

— Cireșe, zice el.

Da. Stai. Am gândit cu voce tare?

— Ai gust de cireșe. Părul tău miroase a cireșe. Întotdeauna ai mirosit a cireșe pentru mine.

Cricket își lipește nasul de vârful frunții mele și inhalează.

— Nu pot să cred că am voie să fac asta acum. Nici n-ai idee de când îmi doream să fac asta.

Îmi îngrop fața la pieptul lui și zâmbesc. Într-o zi, o să-i povestesc despre ceașca mea de ceai.

Zgomotul râsetelor și al muzicii ajunge până la noi prin aerul nopții, spiralat și efemer. Ne ademenește. Mă uit adânc în ochii lui.

— Ești sigur că vrei să faci asta? Un bal la liceu? Nu crezi că e... cam jalnic?

— Ba da, dar nu așa trebuie să fie? zâmbeste Cricket. Nu știu. N-am mai fost niciodată la vreunul. Și sunt fericit. Sunt *cu adevărat* feri...

Iar eu îi întrerup cuvintele cu un alt sărut extatic.

— Îți mulțumesc.

— Ești gata?

— Sunt.

— Ție frică?

— Nu.

Mă ia de mână și mi-o strânge tare. Cu cealaltă mână, îmi ridic marginea fustelor. Bocancii mei de luptă deschid calea. Și eu îmi țin fruntea sus, înaintând spre marea mea intrare, mână în mână cu băiatul care mi-a dăruit Luna și stelele.

Sfârșit

„O să vă îndrăgostiți de *Lola și băiatul de treabă din vecini*. O să vă îndrăgostiți nebunește! Fiecare pagină e scânteietoare!”

—SARAH MLYNOWSKI,
autoarea cărții *Zece lucruri pe care le-am făcut (și probabil n-ar fi trebuit)*

APRECIERI PENTRU
Anna și sărutul francezesc

„Magică... surprinde cu adevărat sentimentul de a fi îndrăgostit.”

—CASSANDRA CLARE,
autoarea seriei *Instrumente mortale*, bestseller *New York Times*

„Tensiune chinuitoare măsurată, replici spirituale, personaje secundare emoționante...”

—GAYLE FORMAN,
autorul cărții *Dacă aș rămâne*, bestseller *New York Times*

„Foarte deșteaptă. Foarte amuzantă. Foarte romantică. Ar trebui să vă dați întâlnire cu această carte.”

—MAUREEN JOHNSON,
autoarea cărții *13 plicuri albastre*, bestseller *New York Times*

„Inteligentă și senzuală, *Anna și sărutul francezesc* este exact ce vă râvnea inima.”

—LISA MCMANN,
autoarea romanelor *Wake Trilogy*, bestselleruri *New York Times*

„*Anna și sărutul francezesc* vrăjește [cititorii] cu decorul ei parizian și un băiat *très bien*.”

—MTV.COM

www.edituraepica.ro
TEENS LOVE BOOKS TEENS LOVE
Ficțiune contemporană pentru tineri

ISBN: 978-606-93335-7-0

9 786069 333570